

බවල හංසි

සෞච්‍ය සම්ප්‍රද් රත්නාශක

1991-1992

* 1992-1993 2000-2001 2002-2003 2004-2005 2006-2007 2008-2009 2010-2011 2012-2013 2014-2015 2016-2017 2018-2019 2020-2021 2022-2023 2024-2025 2026-2027 2028-2029 2030-2031 2032-2033 2034-2035 2036-2037 2038-2039 2040-2041 2042-2043 2044-2045 2046-2047 2048-2049 2050-2051 2052-2053 2054-2055 2056-2057 2058-2059 2060-2061 2062-2063 2064-2065 2066-2067 2068-2069 2070-2071 2072-2073 2074-2075 2076-2077 2078-2079 2080-2081 2082-2083 2084-2085 2086-2087 2088-2089 2090-2091 2092-2093 2094-2095 2096-2097 2098-2099 2100-2101 2102-2103 2104-2105 2106-2107 2108-2109 2110-2111 2112-2113 2114-2115 2116-2117 2118-2119 2120-2121 2122-2123 2124-2125 2126-2127 2128-2129 2130-2131 2132-2133 2134-2135 2136-2137 2138-2139 2140-2141 2142-2143 2144-2145 2146-2147 2148-2149 2150-2151 2152-2153 2154-2155 2156-2157 2158-2159 2160-2161 2162-2163 2164-2165 2166-2167 2168-2169 2170-2171 2172-2173 2174-2175 2176-2177 2178-2179 2180-2181 2182-2183 2184-2185 2186-2187 2188-2189 2190-2191 2192-2193 2194-2195 2196-2197 2198-2199 2200-2201 2202-2203 2204-2205 2206-2207 2208-2209 2210-2211 2212-2213 2214-2215 2216-2217 2218-2219 2220-2221 2222-2223 2224-2225 2226-2227 2228-2229 2230-2231 2232-2233 2234-2235 2236-2237 2238-2239 2240-2241 2242-2243 2244-2245 2246-2247 2248-2249 2250-2251 2252-2253 2254-2255 2256-2257 2258-2259 2260-2261 2262-2263 2264-2265 2266-2267 2268-2269 2270-2271 2272-2273 2274-2275 2276-2277 2278-2279 2280-2281 2282-2283 2284-2285 2286-2287 2288-2289 2290-2291 2292-2293 2294-2295 2296-2297 2298-2299 2300-2301 2302-2303 2304-2305 2306-2307 2308-2309 2310-2311 2312-2313 2314-2315 2316-2317 2318-2319 2320-2321 2322-2323 2324-2325 2326-2327 2328-2329 2330-2331 2332-2333 2334-2335 2336-2337 2338-2339 2340-2341 2342-2343 2344-2345 2346-2347 2348-2349 2350-2351 2352-2353 2354-2355 2356-2357 2358-2359 2360-2361 2362-2363 2364-2365 2366-2367 2368-2369 2370-2371 2372-2373 2374-2375 2376-2377 2378-2379 2380-2381 2382-2383 2384-2385 2386-2387 2388-2389 2390-2391 2392-2393 2394-2395 2396-2397 2398-2399 2400-2401 2402-2403 2404-2405 2406-2407 2408-2409 2410-2411 2412-2413 2414-2415 2416-2417 2418-2419 2420-2421 2422-2423 2424-2425 2426-2427 2428-2429 2430-2431 2432-2433 2434-2435 2436-2437 2438-2439 2440-2441 2442-2443 2444-2445 2446-2447 2448-2449 2450-2451 2452-2453 2454-2455 2456-2457 2458-2459 2460-2461 2462-2463 2464-2465 2466-2467 2468-2469 2470-2471 2472-2473 2474-2475 2476-2477 2478-2479 2480-2481 2482-2483 2484-2485 2486-2487 2488-2489 2490-2491 2492-2493 2494-2495 2496-2497 2498-2499 2500-2501 2502-2503 2504-2505 2506-2507 2508-2509 2510-2511 2512-2513 2514-2515 2516-2517 2518-2519 2520-2521 2522-2523 2524-2525 2526-2527 2528-2529 2530-2531 2532-2533 2534-2535 2536-2537 2538-2539 2540-2541 2542-2543 2544-2545 2546-2547 2548-2549 2550-2551 2552-2553 2554-2555 2556-2557 2558-2559 2560-2561 2562-2563 2564-2565 2566-2567 2568-2569 2570-2571 2572-2573 2574-2575 2576-2577 2578-2579 2580-2581 2582-2583 2584-2585 2586-2587 2588-2589 2590-2591 2592-2593 2594-2595 2596-2597 2598-2599 2600-2601 2602-2603 2604-2605 2606-2607 2608-2609 2610-2611 2612-2613 2614-2615 2616-2617 2618-2619 2620-2621 2622-2623 2624-2625 2626-2627 2628-2629 2630-2631 2632-2633 2634-2635 2636-2637 2638-2639 2640-2641 2642-2643 2644-2645 2646-2647 2648-2649 2650-2651 2652-2653 2654-2655 2656-2657 2658-2659 2660-2661 2662-2663 2664-2665 2666-2667 2668-2669 2670-2671 2672-2673 2674-2675 2676-2677 2678-2679 2680-2681 2682-2683 2684-2685 2686-2687 2688-2689 2690-2691 2692-2693 2694-2695 2696-2697 2698-2699 2700-2701 2702-2703 2704-2705 2706-2707 2708-2709 2710-2711 2712-2713 2714-2715 2716-2717 2718-2719 2720-2721 2722-2723 2724-2725 2726-2727 2728-2729 2730-2731 2732-2733 2734-2735 2736-2737 2738-2739 2740-2741 2742-2743 2744-2745 2746-2747 2748-2749 2750-2751 2752-2753 2754-2755 2756-2757 2758-2759 2760-2761 2762-2763 2764-2765 2766-2767 2768-2769 2770-2771 2772-2773 2774-2775 2776-2777 2778-2779 2780-2781 2782-2783 2784-2785 2786-2787 2788-2789 2790-2791 2792-2793 2794-2795 2796-2797 2798-2799 2800-2801 2802-2803 2804-2805 2806-2807 2808-2809 2810-2811 2812-2813 2814-2815 281

* In the context of the article.

[illegible]

...and the...
...and the...
...and the...

“... මේ සෑම දේ හැටි අයින් අයින් ඉතිරි දුරු කළාට තවත් කළාට? කවිවලින් කළාට තවත් දුරු අයින් කළාට තවත් දුරු.”

continued from p. 70

[illegible][illegible]

සෞඛ්‍ය සම්ප්‍රදාය, රජයායත,
රිච්ඡි ප්‍රධාන, අංක 41/2,
සිව්ව පාර, මොණරාගල.
077 - 6885563

ISBN 978-955-99724-4-0

କେନ୍ଦ୍ରୀୟ

සෞඛ්‍ය සම්බන්ධ රහස්‍යාශ්‍රම

සෞඛ්‍ය සම්බන්ධ රත්නායක

DHAWALA HANSJ

1. **බවල හංසි**

"මොහොත් ආවා පරසු.."

"මොහොත් හුඟාක් වෙනස්වෙලා.. මුලින් මට අසුනගන්නක් බැරිවුණා.. අවුරුදු කියනට පස්සෙද දෙයියනේ..."

මොහොත් ආපු පරසුරාමන් මගේ මුණ අත ගැටා, ඊට පස්සෙ මොනවදෝ තොල් මතුර මතුර, වුට්ලින් බැග් දෙක උස්සන් හිනිත් කාර් එකට දාගන්නා.

"අවුරුදු දහසකට වැඩි වුණොත් මිසක අඩු නම් නෑ..."

කද හිල් පාව බිඳු බර්ඩ් කාර් එකේ වම් පැත්තෙ සිටි එකට බරවෙන ගමන් මොහොත් කිව්වා. ආයෙත් පාරක් ඩිකිය හොඳට වැහිලද කියල බලල ඇවිත් පරසුරාමන් වාහනේ ස්ටාර්ට් කරා.

"ලොකු මොහොතකා සතියෙන් ඉන්නවද...? මට නම් දකින්නත් අපයි..."

"කන්නත් හිතරම් පරසුරාමන් ගැන කියවනවා.. කොහොම හරි දවසකට එක පාරක් හරි ජපානෙදි පරසුගෙ නම් කියවෙනවා..."

මොහොත්දෝ අලුත් සතුවකින් පරසුරාමන්ගෙ මුණ පිරිල මොහොත්. අවුරුදු හාණකට පස්සෙ මොහොත් ලංකාවට ආපු එක ගැන ලක්ෂ් පරසු ඉන්නවා ඇත්තෙ සංකේතයෙන් කියල මට හිතුණා. එක් අවුරුදු දහසකට විතර පස්සෙ මොහොත් ලංකාවට ආපු ඇත්තම් හේතු හරිසරම් දන්නවා නම්, පරසුගෙ සංකේතය කැපී කැපීලට කැපෙනවා කියලත් මොහොත් දැනන් හිටියා.

"පුළු මොහොතකට අවුරුදු හිතරම් කියනවා..."

මිනිසා එහෙනම් මොහොත් දිනා බලන් ඉඳල කියෙනවා.

"පසුගිය කාලෙ විඳුදු දේවල් එක්ක බලනකොට මොහොත් හරි හිතාවෙන එක ලොකු දෙයක් තෙමෙයිද බො... උං හැමෝම මට හිතාවෙන්න බැරි කරලනෙ තිබුණේ.. මාව දාල තිබුණේ තපු-සකයෙන් ගානට.. බොස්කෙන්ම ලව් කරපු මොහොත් අහිංසකයෙකුට උං හිතා වුණේ පස්ස පැත්තෙන්..."

මගේ හිත පතුලෙම හැංගිලා තිබිබ මහා වෙරයක, උග්‍ර විස ඩිංගෙන් ඩිංග මතුපත්ත ගත්තා. මගෙන් කියවුණු දේවල් වලට ගැස්සිලා ගිය පාරට පරසුරාමන්ට ඉබේවම ක්‍රේක් පැඩ්ල් එක පැහැණා.

"දෙ... දෙයියනේ.. පුළු මොහොතකෙ හිනේ මය කුණු කන්දල් කාම කියෙනවද...? මොහොත්, ලොකු මොහොතකෙ හිතුවේ හැම දෙයක්ම ඉවරයි, පුළු මොහොතකෙ හැම දෙයක්ම අමතක වෙලා කියලා..."

පරසුගෙ ඇහිපිය වෙගෙන් ගැහෙන්න ගත්තා. උංම එහෙම වෙන්නෙ හිත කලබල වුණහම කියල මොහොත් හිටියා.

"අමතක වෙන්න.. හත්.. එහෙනම් මම මැරිල උපදින්න ඕන.. මොහොත් කරම් විදෙව්වද කියල දන්නෙ මොහොත් විතරයි.. මොහොත් විදෙව්වා වගේම උනුත් විදෙව්න ඕන.. ආදරයක් නැතිවෙනවා කියන එක කොයි කරම් වේදනාවක්ද කියල උංම දැනෙන්න ඕන.. මගේ පුළු කුරුදු කුඩුවට ගල් ගහලා විනාශ කරා වගේ උංගෙ කුරුදු කුඩුත් මොහොත් විනාශ කරනවා පරසු.. උම් දන්නෑ.. උම් දන්නෑ.. මේ අවුරුදු දහසම මොහොත් හරියට නිදාගන්න නෑ.. උම් දන්නෑ.. මේ අවුරුදු දහස මගේ ඉස්සරහට ඇවිත් මට හුඟාක් වද

දුන්නා.. මට මෙන් මේ වදනේ බේරෙන්න ඕන.. උඩට
 කෙරෙන්නද මං කියන දේ.."

මං පරපු දිනට හැරුණා. මිහින කරේ මගේ මුණ දිනායි,
 පාර දිනායි මාරුවෙන් මාරුවට බලන එක. ඒත් ටිකකින්
 පරපුගෙ කම්පිලේ මස්පිඩු තට්ටු මිනිහා කතා කරන්නයි
 හදන්න කියලා මට තේරුණා.

"ඔයියන්නෙ නාමෙට මිය පරණ දේවල් හැම දෙයක්ම අපි
 අපික කරලා දාපු මාක්කියා.. ඉස්සරහට එන හොඳ දවස්
 තුන සිකලා මාක්කියා වැඩ කරන්න.. පරණ දේවල් ආයෙත්
 ඇපුණක් දුකම් විකරගේ හම්බවෙන්නෙ..."

"ගේන එකක කමයි පරපුට වැරදුන තැන.. පරණ දේවල්
 වලින් මං දුක් වින්දා.. ඒක හරි.. ඒත් ඒ පරණ දේවල් වලින්
 වැඩිමන මින අයත් ඉන්නවා.. හොඳයි.. අපි ඒක අතැරල
 දුමි. පරපු දන්නවද මේවිවර කාලයක් මං ජපානෙ ඉඳල,
 ආයෙත් මේ දුක්බර උංකාවට ආවෙ ඇයි කියලා..?"

තු කියල කියන්න වගේ පරපුරාමත් ඔලුව දෙපැත්තට
 වැසුවා.

"පමින්න පරපු.. පමින්න.."

එකකින් එකට පරපු වචනයක්වත් කතා කෙරුවේ නැ..
 ගේ කුසිලා වගේ නිවාපු පාඩුවේ කාර් එක වුඩ්වි කරන් ගියා.
 එක්ස ඇල හරිය පසු කරනකොට, මුර වටපිටාවම තත්පරේට
 අකට අඳුරු පාව වෙන්න ගන්නා. අපි ඒ අය කෙරෙන්න මිත්
 පොදු වැස්සක් කඩාගෙන වැටුණා. එක කාමේ මාරුවෙන් එකකින්

පැත්තට දාන කොටත් වැස්ස ඒ විදියමයි. මං පරපුට කතා
 කෙරුවා.

"ඇයි මාක්කියා..?"

"කාර් එක ඔහොම නවත්තත් ඉන්න.. මං ඉක්මනට එනවා.."

පරපුට තවත් වචනයක්වත් කියන්න නොදී, මං පොදු
 වැස්සෙම ප්‍රාදේශීය සභාව පැත්තට ඇවිදන් ආවා. මේ ගෙවිල
 ගියපු අවුරුදු ගාතට මේ හැම දෙයක්ම වෙනස්වෙලා. මගේ
 ජීවිතයේ කොයි තරම් මහක කන්දරාවක් මේ පරිසරයත්
 එක්ක එකතු වෙලා ඇත්ද..? කඩි බලක් ඇවිස්සිලා වගේ
 කලබලෙන් මිනිස්සු වැස්සෙ එහෙට මෙහෙට යද්දි මං කෙමි
 තෙමිම සිහිවිටුවක් පත්තු කර ගන්නා. අවුරුදු දහසකටත්
 එකා අකිතයක් ඇවිත් හිත වටේම පිරෙද්දි, මහා කතිකම්කින්
 මගේ හිත පෙහුණා. ඒ පෙහිවිට හිතත් කියාගෙන මං ආයෙත්,
 ඇවිදන් ආපු පැත්ත දිනා බැලුවා. වැඩි කිංදුත් එක්ක මිත්‍ර
 වෙලා යන සිහිවිට දුම් බුලි අතරින් මගේ ඇස් දැක්ක දෙයින්
 මං තැස්සිලා ගියා. ලක්ෂ ගාත්ක මිනිස්සු අතරෙ උතත් මං
 ඕයාව අසුන ගන්නවා වබේදා..! වබේදා...! වබේදා....
 ආදරණීය වයි..! හිනි ගින්නකින් මගේ මුර හිතම පිටිවිල යද්දි
 මගෙන් ඒ නම කියවුණා. ඒත්.. එයා මාව අසුනගත්තෙ නැ
 කියනෙක මට තේරුණා.

තවත් දුම් උගුරක් පසුව ඇතුළටම අදින ගමන් මං ආයෙත්
 වබේදා දිනා බැලුවා. ලොකු මාර ගහකට සමාන වුණු මහ
 විශාල ගහක් යට මං හිටපු හිත්ද, ඒ තරම් වැඩි පොදක් මගේ
 ඇහට වැටුණේ නැ. ඇඳුන් මේ වෙලාවේ පොදු වැස්ස තෙමි,

දෙවන විනාසය වූයේ මව දැනෙන්නා කියල මං දැනගෙන තිබ්වා. ඉස්සර හිටියට වැඩිය විකක් මහත්වෙලා, ඒ වගේම හුඟක් ලස්සන වෙලා ඉඳපු විබේරදගෙන් ඇස් අහසට ගන්න මව හිතුණේ නෑ. එයා එක පාරක් දෙපාරක් විතර වගේ ම. දිනා බලල ආයෙත් අතික් පැත්ත බැලුවා. මුණෙන් බාගයක් විතර රැවුල වවල ඉඳපු මාව අඳුනගන්න දැන් ඔයාලට කොහොමත් බෑ විබේරදා.. සමහර වෙලාවට ඔයාලට දැන් මාව අමතක වෙලක් ඇති.. ඒත් ආදරේ වෙනුවෙන් බැහැපත් වෙල අඩපු, මේ අභිසංකයට ඒ මුතුන් අමතක නෑ විබේරදා.. මං අවුරුදු හතකින් ලංකාවට ගොඩ බැහැපු පළවෙනි දවසෙම, මගේ වාගට වල උඩින්ම ඉන්න ඔයාව හම්බවුණා. ඒ කියන්නෙ මගේ ගහන අති සාර්ථක වෙනවා.

"පු... පුව මාත්තියා..?"

මං කස්සරේව හැරුණා. පරපුරාමත් මාව හොයාගෙනත් ඇවිත්.

"ඇයි මේ හිතරුනේ වැස්සට කෙමෙන්නෙ..?"

එකම අහන ගමන් මගේ ඇස් යොමුවෙලා තිබ්බ දිනාට පරපුරෙන් ඇස් හැරුණා.

"කර් ලස්සන ගර්ල් කෙනෙක් පරපු.. ආය ගිහෙනවා.."

විබේරදා දිනා බලාගෙන මං කිව්වා. ඒ කිව්ව වචනවලින් පමණක් දෙවල් ඇතිලද කොහෙද එයා අති දිනා බැලුවා. විබේරදා බලද්දි පරපු මිම බලා ගන්නවා මිනිස් කෙරෙහි පැහැදිලි කරනවා.

"කිසිමාම කෙමෙන්නෙතා.. ඔයා ලෙඩවෙලි.."

විබේරදාගෙ මුණ ඇඳවුණා. ඒත් ඒ කස්සරයෙම සුදු මුණ උඩට ලස්සන හිතාවක් ආවා. ඒත්.. ඒත් මගේ ජීවිතය විනාස වුණේ, මාව නැතිවෙලා ගියේ ඔය හිතාවම හින්දා නේද කියල ආපිට මට හිතුණා. හිතේ කොහෙදත් හැගිලා තිබ්බ වෙරයේ ගිනි දැල් ආයෙත් ඇවිලෙන්න ගනිද්දි මං පරපු දිනා බැලුවා. ඒ එක්කමයි කොළඹ - වලව් ඉන්ටර්මීඩියක් ආවේ. මං මුතුන් හිතාගන්නත් කලින් විබේරදා ඒකට නැංගා.

"ගැණු දැරිව් නම් ලස්සනයි.."

ආපහු ඇවිත් කාර් එකට තහිනකොටම පරපු කිව්වා. ඒත් මං කිසිම දෙයක් කිව්වේ නෑ. මගේ මේ හැමදේටම මුල, ඔය ලස්සනයි කියල කියපු කෙල්ල කියල පරපුරාමත්ම කිව්ව නම් මෙතන මළ ගෙයක් වෙනවා. දවසක් දෙකක් දැකල තිබුණව, විබේරදාව අඳුන ගන්න පරපුට බෑ.. අවුරුදු හතක් ආදරේ කරපු මාවත් අඳුන ගන්න විබේරදාව බැරවුණා. ඒත්.. මට, අභිසංකයෙත් වෙලා ඉඳපු මේ ප්‍රමෝද්ධ හැමදේම අඳුනගන්න පුළුවන්.

"මන්න ගෙදෙව්වත් ආවා.."

පරපුගෙ කවහසින් මං ආයෙත් මේ ලෝකෙට ආවා. තාත්තයි, මායි අවුරුදු හතක්ම ජීවත්වුණු ගෙදර, පරපු කවත් ලස්සන කරලා.. පිළිවෙල අතින් නම් ඉස්සරේ..

"ගෙයක් ලස්සන වෙන්න ගැණියෙක් ඉන්නම් මින කියන කතාව බොරුවක් බං.. ඒක මේ මිනිස්සු ගොත්තමට හදාගන්න මැරී කතාවක්.."

සමස්ත සම්මේලන රජයාන

කමර ඇතුළු බල බලා මං කියවන ඒවට පරසු හිතාවෙනවා.
 එක් මැරි කරලා, සුදු බේල්ල බබෙක් හදලා, මේ ගෙදර වබේදාත්
 එක්ක ජීව්නේ ගෙවියන්න මං කොයි තරම් හිත මැරිවද..?
 වබේදාගෙ රෝස කම්මුසුයි, සුදු හිතාවයි දෙකම ඒ පුංචි
 පැටියට සියෙන්න ඕන කියලා මං හැමදාකම හිතුවා. ඒත්
 සබන් ලෙණ බේල්ල කැඩිල යනවටත් වැඩිය ඉක්මනට ඒ හිත
 සිදිල ගියා. මගේ අභි-සක පුංචි ලෝකෙ කැලි කැලිවලට කඩිල
 දාන්න අත් උදව් දීපු අය හුඟාක් හිටියා. මගේ අභි-සකකම, ඒ
 කෑම එකෙක්ම දැක්කෙ කොන්ද පණ නැති විදියට. ඒත් මගේ
 ලෝකෙ කුඩු පට්ටත් වෙලා යනකම්ම මං ඒ අභි-සකකම රැකන්
 හිටියා. ඒත්.. ඒත්.. අවුරුදු දහයක් විතර ගෙවිල ගියාට පස්සෙ,
 දැන් මේකන ඉන්න ප්‍රමෝද් ඒ අභි-සකකමෙ හැව් ගලවිල දාල
 සියෙතවා. අවුරුදු හතක අතීතය හැම පැත්තෙන්ම එළියට
 පෙරි පෙරි ඇඳෙද්දී, මං හැව් ගලවිල තියෙන්නෙ නිකං තෙමේ..
 අනුවන අනුවන එකාට දණ්ඩ කරන්න.. ඒ දණ්ඩ කරන්න
 කලින් මං අතීතය සියන වතුරේ තුන් හතර පාරක් කිමිදිලා
 රත්තමි.

සිව්ව හැඩ

02

මව්ලේ බයික් එකෙන් මං සිමට ඇදන් වැටිල හරියටම
 සකියක් ගෙවිල ගිහින් තිබුණා. ඩ්‍රේජ් බයික් එකක් පැදල බලන්න
 මට පුංචි කාලෙ ඉඳන්ම සිබ්බෙ ලොකු ආසාවක්. ඒත් ඒ
 ආශාව උපන් ගෙයිම නැති වුණේ වැලි පාරේ ලිස්සල ගිහින්
 අතපය හුර ගත්තකම. කොහොම උනත් මං ගෙදරට වෙලා
 ඉඳුසු හැමදාකම වගේ වබේදා මාව බලන්න ආවා. ඒ භිතකොට
 මායි, වබේදයි යාලුවෙලා අවුරුද්දක් විතර ගෙවිල ගිහින් තිබුණා.

"ප්‍රමෝද්.."

බැන්ඩේජ් කරල තිබුණු අත බාගෙට දිග අරින ගමන් මං
 තාත්තා දිනා බැලුවා. ඒ මුණේ තිබ්බෙ ලොකු ප්‍රශ්නාර්ථයක්.
 තාත්තා හදන්නෙ මොකක්දෝ මගෙන් අහන්න කියල මට
 තේරුණා.

WWW.EXPRESSLANKA.TK 6

"ප්‍රමෝද්.. මගේ හොඳ දරුවා වගේ මට කියපා.. මේ දවස් විකේම අර ඇවිල්ල ගිය ගැණු දරුවා කවුද කියලා.. එයා උණේ පිවිහේ කොයි තරම් දුරට වැදගත් තැනක ඉන්නවද කියලා..?"

තාත්තා ඉඳල ඉඳල අහපු ඒ ප්‍රශ්නෙන් මගේ හිතට මහ මොකක්දෝ වෙලා ගියා. කෙල්ලො, කොල්ලො මහ හුණක් මාව බලන්න ආවත් තාත්තා, වබෝදාව හරියටම අප්‍රකාශන කළුණා.

"ඇයි පුතා උඹ කතා කරන්නැත්තෙ..? ඒ උමයා උණේ යාලුවෙක් විතරද..? එහෙමත් නැත්නම් මං මුලින් අහපු දේ හරිද..?"

"මව්.. තාත්තා මය හිතපු දේ හරි.. වබෝදා මගේ පීඩනයේ හුණක් වැදගත් තැනක ඉන්නවා.. මං ඒ ගැන තාත්තන් එක්ක කතා කරන්නයි හිටියේ.."

මගෙන් ඒ වචන වික පිටවෙලා හුණවෙලා යනකන් තාත්තා කතා කරේ නෑ. ඒ හිතදම මං තාත්තා දිහා බැලුවා. පුළු හිතාවක් මුණේ හංගගෙන තාත්තා මගේ මුණටම එබුණා.

"ප්‍රමෝද්.. මගේ දරුවෝ.. මං මෙහෙම ඉල්ලීමක් කරනවි මගෙන්කෙක්ක කරග වෙන්නෙපා.. උඹව ඒ උමයව, උණේ හිතෙන් අයින් කරන්න බැරිද..?"

තාත්තා ඊතාවට අහපු දෙයින් මගේ හිත සිතල වෙලා ගියා. දෙයියනේ.. තාත්තා මං කියන්නෙ කරන්න පුළුවන් දෙයක්ද..? එකපාරටම තාත්තා ඒ වගේ තැනකින් මගේ කියල මට හිතාගන්න බැරිවුණා.

"කා.. තාත්තා මො.. මොනවද මේ කියන්නෙ..?"

"මං කිව්ව දේ මොකක් වුණත් ඒ ප්‍රශ්නෙට මට උත්තරයක් මින.."

තාත්තාගේ වචන වල කිබිබේ අමුතුව කද ගතියක්.

"තාත්තා මගෙන් ඇහුවො, වබෝදාව මගේ පීඩනෙන් ඇත් කරන්න බැරිද කියලා.. ඒ දේ මං කොහොම කරන්නද තාත්තා.. සියා වගේම වබෝදාත් මට මගේ පීඩනය වගේ.."

මුළු ලෝකෙම වුණත් පා කරන්න පුළුවන් තරමේ ලොකු හුස්මක් පිට කරල තාත්තා මගේ මුණට එබුණා. ඒත් මං දකින්න ආස කරපු තාත්තාගේ පුළු හිතාවේ සලකුණු ඒ මුණේ කිබිබේ නෑ. ආයෙමත් තාත්තා කතා කරනකන් මං බිම බලාගෙනම හිටියා. ඒත් හුණක් වෙලා යනකන් තාත්තා කතා නොකරපු හින්දා මං සිලුව උස්සලා තාත්තා දිහා බැලුවා. ඒ රත්තර මුණ අඳුරුවෙලා ගිහිත්.

"උඹ දැන් මය දිපු උක්කරේ හන්ද මං කියන්න ඉඳපු දේවලින් මට අමතක වෙලා ගියා ප්‍රමෝද්.. ඒත් මං.. මං උඹට එක් දෙයක් කියන්නම්.. අම්මා නැතිවෙව්ව දවසේ ඉඳලා මං උඹව බලා ගත්තේ මගේ ඇස් දෙක වගේ. උඹට කරදරයක් වෙයි කියන බයට මං වෙන කසාදයක්වත් කරගත්තෙ නෑ. මගේ මුළු පීඩනේ පුරාම ඉන්නෙ උඹ.. ඉතිං මට, උඹව නැති කරගන්න බෑ මගේ දරුවෝ.. එහෙම උනොත් උණේ මැරීව්ව අම්මා වලෙන් නැගිටල ඇවිත් මට සාප කරයි.."

"තාත්තා කියන්න තදන්ගේ මොනවද කියල මට කේරේනෙ නෑ. ඒත් තාත්තා මය කියපු තැම දෙයක්ම හරි කියල මං

පිළිගන්නවා.."

ඔව් කියන්න හුඹාස් දේවල් තාත්තට කියෙනවා කියලා තාත්තගෙ මුණෙන්ම මං දැක්කා. ඒකයි මං මගේ කතාව මග තතර කපේ.

"උඹේ කලබල වෙන්නෙපා ප්‍රමෝද්.. මං තේරුමක් නැතුව සිටි දෙයක් කියන්න කියලා උඹේ දන්නවනේ.. මං යම්කව වරදට වෙනවා නම් වරදට වෙන්නෙ සාධාරණ හේතුවක් නිසානිනි.. උඹේ අහන් ඉන්න කැමති නම් මං උඹේ විබෝධාව, උඹේ පිහිටත් ඇත් කරන්න පුළුවන් ද කියලා ඇහුවේ ඇයි කියලා කියන්නම්.."

තාත්තගෙ වචනවල කිබිබෙ පුදුම විශ්වාසවන්ත බවක්. විබෝධා ගැන වැඩිය මුකුත් නොදැන ඒ විශ්වාස බව ආවේ කොතොම්ද කියලා මට හිතාගන්න බැරිවුණා.

"නං.. තාත්තා..?"

"ඉස්සෙල්ලාම මං කියන්නෙ, මේ දේ අහල උඹේ කලබල වෙන්න බෑ.. තේරුණානේ.. උඹේ හැටි හොඳටම දන්න හිත්දයි මං එහෙම කියන්නෙ.. මගේ ඇස් දෙක තාම හොඳට පෙනවා මගෙ පුළුන්.. සිය උඹේ පිටිනේ වැදගත් තැනක ඉන්නවයි කියපු දැවිලි පමයි මේ පසුපස දවසක පිරිමි ළමයෙක් එක්ක 'රෝයල් පෙට්ටි හෝස්' එක්ක සිටියො.."

තාත්ත ගෙන් පිටවුණු වචනයක් වචනයක් ගානෙ මගේ හිත පිටිවලා ගියා. ඒත් තාත්තා අත්තිබ්බ කියන දෙයින් මගේ හිත පිහල වෙලා ගියා. පසුවේ තම වැදවීම වැඩිදුරටත් තීරණය කොට තරම් ද කියනවා නම්, ඩිංගක් වෙලා යන්නත්

මට කතා කර ගන්න බැරිවුණා. ඒත් හිතට ආපු දුක වහගන්න වගේ මං අමාරුවෙන් හිතවුණා. මගෙ හිතාව දැකල තාත්තගෙ මුණට ආවේ ලොකු පුදුමයක්.

"මං.. මං හිතන්නෙ තාත්තට වැරදීමක් වෙන්නැති. විබෝධා එහෙම කාක් එක්කවත් රවුම් ගහන ජාතියෙ ගැණු ළමයෙක් නෙමෙයි.. ඒත් ඒ විබෝධාම නම්, එයාගෙ කවුරු හරි යාලුවන් එක්ක මිය බිම එක්කවත් බොන්න යන්න ඇති.."

මගේ කතාවෙන් තාත්තගෙ අඳුරු පාවට හැරල කිබිබ මුණට මැදට ලොකු හිතාවක් ආවා. ඒත් ඒ හිතාව තේරුම් ගන්න ඩිංගක්වත් මුයි කරන්නෙ නැතුව මං ආයෙත් කතා කරන්න ගත්තා.

"කෝකටත් මං එයාගෙන් සිය ගැන අහන්නම්කො.. එයා මට බොරු කරන්න කියලා මං දන්නවා තාත්තා.."

"ප්‍රමෝද්.. මං උඹට එක දෙයක් කියන්නද දරුවෝ.. අත්තිබියෙන් වගේ හැටි කැනම අතපත ගානවා වගේ හැසිරෙන්න නැතුව ඉඳපං.. කෝකටත් කියලා මම කිව්වට, ඒ දැවිලි ගැන තව ඩිංගක් නොයල බලපං.. උඹේ මිය ආදරෙන් ළම කියාගෙන.."

"ඇ.. ඇයි තාත්තා එහෙම කිව්වේ..?"

සමහර වෙලාවට තාත්තා කියන්නෙ මහා ගැඹුරු දේවල්.. තාත්තට කොයි තරම් ලංවෙලා හිටියත්, මට ඒවා තේරුම් ගන්න අමාරුයි.

"ඉන් මේ ඩිංගක් කලින් කිව්වා, ඒ ගැණු දරුවා ප්‍රේස්ට් හෝස් එක්ක සිටි එක්ක බොන්න ඇති කියලා යාලුවන් එක්ක.

උමි හරියවම කිව්වා. ඒ දරුවා බිම එකක් තමයි බිට්ටුව. ඒක
මම හෝරන්නෙ නැත්තෙ උමි ඉන්දෙද්දී, තව පිරිමි ළමයෙක්
දත්ත බිම බෝතලේ මාරුව කරන් බොන්න කරමි හේතුවක්
පිළිබඳ කියලා.."

තාත්තා කියවත් ගිය වචන තත්පරේම දෙකට ඊයම් බරු වෙන් මගේ පසුව ඇතුළුවමි කිඳා බැස්සා. අනේ වබෝදා.. මං මේ මොනවද අහන්නෙ..? තාත්තා කවදාවත් මට බොරුවක් කියන්නා කියල මං දැනගෙන තිබ්වා.

“අනිත්තෙක ප්‍රමෝද්.. ආදරයකට අවිශ්වාසය ඇතුළු කරන්නෙක මං කොහොමත් අනුමත කරන්නෑ.. ඒත් ඒ අවිශ්වාස නැතිම කර ගන්නව නම් තේද හොඳ....?”

කාන්තා කියන දේවල් වලට දෙන්න තරම් උත්තරයක් මං
තව පිළිගේ නෑ. ඒක හත්දම් මං කාන්තාව කතා කරන්න
ද්වා පිහේ පිලක් හටියා.

“මේ තැමදේම මොන විදියට සිද්ධ වුණේ හිත හදාගෙන තැමදේම මුණ දිං- මගෙ පුනේ.. මට උඹ තැනුව ඉන්න බැ සියල උඹ හොඳටම දන්නවනෙ.. අනිත්තෙක පුතා.. මං ඒ ඔහු දැව්වෙනේ දැක්කෙ නෑ එයාට මේ හෙදරට වැද්ද ගන්න පුරුත් තරමේ හොඳ ඉරියව්වක්. කොටින්ම මට ඒ ඔහු දැව්ව අවිශ්වාසයි. ඒ අවිශ්වාසෙ හින්දම මට උඹව නැතිවෙව් සියහ බය, මංත් හිතේ උඩම සිංගෙතවා. මං ඒකයි උඹව තර්ජනම් කරන්නේ හදන්නෙ..”

[illegible]

මිය හිටිවේ, තාත්තගෙ නිරුණේ කියල මට තේරුණේ. එත් මගේ අති-සක හිත තාත්තගෙ වචන පිළිගත්ත ඒ තරම් කැමැත්තක් පෙන්නුවේ නෑ. අම්මගෙ මරණෙන් එක්කම, ඉඳහු මගේ හැම දුකක් අහමි මං. අහිමි ඉඳහු, තාත්තාගෙ වචන මං අකුරු දැමීම. ඒ අකුරු දැමීම මගේ ජීවිතවේ කොයි තරම් කපුක බලාපොමත් එක්කරයිද කියලා මං ඇත්තවම දැනත් හිටියේ නෑ.

❖ ❖ ❖ ❖ ❖ ❖

ඒක තවත් ඉරිදාවක්. බයික් එකෙන් වැටිලා කුටාර වෙලා තිබිබි මගේ දකුණු කකුල හුනාක් දුරට නොදෙවිලා තිබුණි. පල්ලිය භාවිත තිබුණු දින ගල් පඩිතලේ මැද හරියට හෙන්න මායි, වෛශ්වායී වාඩි වෙලා හිටියේ. භික්ෂුණු භාරව විසිරිලා යන වෛශ්වායීන් දිග කෙස් රොදවල් දිහා ම- ගිණේ බලන් හිටියා. ඇත්තවම කතා කරන්න තරම් ලොකු උමනාවක් ගිණේ හිතට ආවේ නැ.

"ඔ.. ඔයා හුණාක් කල්පනා කරනවා ප්‍රමේද්.."

මගේ නිත්‍යාධාරය දරාගන්න බැරිව වගේ වයි ඇහුවා. ඒක දවසකට කලින් කාන්තා මට කියනුවා වංචිකදාගෙන් අනන්‍යවද තැද්ද කියලා හිත හිතයි මං හිටියෙ. මං පෙළින්නේ වංචිකදා දිනා බැලුවා. අති-සාක්ෂාති ලඟුවද යන මේ ලොකු ඇද්දේයේ පිරිල කිව්වේ මං ගැන ඉපද්දණ් මහ භාග්‍ය ආදර්ශය. එතෙක් කියනද්දි මේ වගේ දෙයක් ඉතා මං ඔයාගෙන් කොතොමුද අනන්ත වයි.

"මම කියන්න බැරි දෙයක්ද බබො..?"

මගේ අනාඨයින් අල්ලා ගන්නා ගමන්, විශේෂයෙන් මගේ අවධානය
අනාඨයින් දිනාගිනි පොළවේ තරා හරහා. මේ කතාව පවත් ගන්න

මීන කොතනින්ද කියල මට හිතාගන්න බැරිවුණා, හිතේ කියෙන මේ දේවල් ඩිංගක් හරි එළියට දාන්න මීන කියල ම, හිතා ගත්තා.

"එ.. එබ්.. ම.. මං දන්නවා.."

"මොනාද අප්පේ මයා දන්නෙ..?"

ඇස් දෙක පුංචි කරල එයා මං දිහා බැහුවේ හරිම ආදරේ හිතෙන විදියට. ඒ බැල්මටම මගේ හිත යටවුණා. ඒකයි ම, ආයෙත් නිශ්ශබ්ද වුණේ.

"ම..ය්‍ය ඉති.. ඒ පාර කල්පනාව.. අහයයි, පොළොවයි ගැට ගහල දාන්න වගේ.. ඇයි මයාගෙ තාත්තා මයාවයි, මාවයි බන්දලාවත් දෙනව කිව්වද..?"

හිතියට හිතාවෙන ගමන් වබෝදා මගෙන් ඇහුවා. 'බන්දලාවත්' කියන වචනෙ එයා පිට කෑරේ හරිම අනිත්‍ර විදියට, හරියට නිකං වෙන්තැති දෙයක් ගැන කතා කරනව වගේ. අන්න ඒ හන්දම මොකක්දෝ තේරුම් ගන්න බැරි ගත්තියක් මගේ හිතට ආවා. හිතේ කියෙන මේ හැමදේම වඩිගෙන් අහල ඉවරයක් කරල දාගන්නව කියල මං හිතාගත්තා.

"බන්දල දෙයිද නැද්ද කියල නම් මං දන්නැ. ඒත් ගිය ඉරිදා මයා පේස්ට්‍රි භෞජ එසේ හිටියද අර බි. කේ. වෙස්ස් එක හෙම කියෙන..?"

ඒකක් වෙලා යනකන් වබෝදාගෙ ඇස් කල්පනාවට බරවෙලා සිටුණා. ඒ පුංචි වෙලාව මොනකන සිටියද්දී පුදුම කරමි අමාරුවකින්. මොන වගේ උත්තරයක් ඒ රෝගියා වෙලාවේ

පෙනි අතරින් එළියට ඒවිද කියල, මං පුදුම කරමි කැළඹීමකින් බලන් හටියා.

"මි.. ඉරිදා පේද..? ඔව්.. ගිය ඉරිදා මං ඒකට ගියා. ආපේ ප්‍රමෝද.. ඇයි බබා මේ..? ම.. මයාගෙ මුඩි එකක් ඒ කරමි හොඳ නැ.."

"මගේ මුඩි එක පැත්තක තිබුණුවේ වඩි.. එදා තව කවුද මයත්තෙක්ක පේස්ට්‍රි භෞජ එසේ හිටියෙ..?"

අහන්න කිබිබ මෝඩම ප්‍රශ්නෙන් මං අන්තිමට ඇහුවා. ඒත් ඒකට වඩි මොන වගේ උත්තරයක් දේවිද කියල මං හිතුවේ නැ. එයාට මීන නම්, මට සම්පූර්ණෙන්ම බොරුවක් කියන්නත් පුළුවන් කියල මං දැනත් හිටියා. තමන් යාලුවෙලා ඉන්න කෙල්ල තව කොල්ලෙක් එක්ක හුභාක් ළඟින් හිටියා කියල කියන දේ ලව් කරන මීනම කෙල්ලෙක්ගෙ හිත රිදිල යන්න ඒ කරමි වෙලාවක් යන්නෙ නැ. ඒක ඇත්තටම ඉරිසියාවක්. ඒත් අහපු ප්‍රශ්නෙන් මං හිතපු කරමි කැළඹීමක් වබෝදාගෙ මුහුණෙන් මං දැක්කෙ නැ. ඒ කියන්නෙ මේ සිද්ධියෙ දුක මට තනිකරම බදාගන්න වෙනව කියල මගෙ හිතට තේරුණා.

"කවදාවත් නැති විදියට මයා අනිත්‍ර විදියෙ ප්‍රශ්න අහනව ප්‍රමෝද.. ම.. මට තේරෙන්නැ ඒ ඇයි කියලා.."

"මං අහපු දේට මයා උත්තරයක් දුන්නෙ නැ වඩි..?"

මගේ කතාවෙන් වබෝදාගෙ මුණ අනිත්‍ර වුණා. එයාගෙ දිග ඇති පිහාටු වෙගෙන් ගැහෙන්න ගත්තා.

මගේ කතාවෙන් වබෝදාගෙ මුණ අනිත්‍ර වුණා. එයාගෙ දිග ඇති පිහාටු වෙගෙන් ගැහෙන්න ගත්තා.

නේන.. ඒ හිමිත් රද්දි මට දිලන්තව හම්බවුණා. එයා මට කතා කරා තුල් ප්‍රිත්ස්ස් එකක් බොවු කියලා.. බැ කියන්න බැරි හිතද මං හියා ප්‍රමෝද්.."

දිලන්ත කියන තම වඩිගෙන් පිටවුණහම මගේ හිතට පුංචි දැනුමක් දැනුණා. දිලන්ත කියල කිව්වේ පුංචි කාලේ ඉදන්ම මං හාට ඉඳු ප්‍රේමේ හොඳම යාලුවා. වඩිත්, මාත් වැඩිපුරම හම්බ වුණේ දිලන්තගෙ හෙදර ඉදන්. ඒ හෙදර ඉඳු හැමෝම එක්ක, වඩේදාගෙන් සම්බන්ධය දැනත් හිටියා. දිලන්තගෙ අම්මා මට පැලකුවේ, මමත් එයාගෙ පුතෙක් කියල හිතාගෙන වගේ. ඇත්තෙන්ම පුංචි කාලේ ඉඳලම අම්මා තැනිවුණ පාලුව එකෙන් එකක් හරි ඇත් වුණේ දිලන්තගෙ අම්මා හිතද.

"ඔ.. ඔයා කාමත් අවුට් වුඩ් එකක ඉන්නෙ ප්‍රමෝද්.."

"එකකොට ඔං. මස්කොම එව්වරද වඩි..?"

"ඇ.. ඇයි බඩා ඔයා එතෙම ඇහුවේ..?"

"ත්.. තැ.. මගේ යාලුවෙක් දැකල තියෙනවා ඔයාල බොට්ල් එතු කරන් බොනවා.."

එව්වර වෙලා හිත ඇතුළෙ කැළඹී කැළඹී තිබිබ දේත් මං එකට ඇදල දුම්මා. ඒත් මං හිතුව තරම් ලොකු පුදුමයක් වඩේදාගෙ මුණ මං දැක්කෙ තැ.

"ඔයාට මය තිව්ස් එක දිපු කෙනා කවුරු උනත් එයා එක දෙක කරල කියල තියෙන්න බඩා.. මගේ බොට්ල් එකට මැස්සක් වැටුණෙමි. දිලන්ත එයාගෙ බොට්ල් එකට මැස්සක් වැටුණෙමි. ප්‍රමෝද්.. අහිස එකේ ඒ තැටි හිතන්න තරම් දෙයක් තියෙනවා"

කියල මට හිතෙන්නෙ තැ. මායි, දිලන්තකයි යාලුවොනෙ බඩා.. අනිත්කෙන දිලන්ත කියන්නෙ ඔයාගෙ හොඳම යාලුවා... ඒ ගැන වැරදි ඇතුකින් බැලුවොත් තමයි වැරදියට පේන්නෙ.."

වඩේදා මට දුන්නෙ සැහෙන කරමේ හොඳ උත්තරයක් වුණත් මං ඒකෙන් සැහිමකට පත්වුණේ තැ. මගේ හොඳම යාලුවා උනත් වඩිව් හිමිත් ආශ්‍රය කරනවට මං කැමති වුණේ තැ. මට ඕන වුණේ වඩේදාගෙ මුර් අවධානයම මට යොමුවෙලා තියෙනට දකින්න. ඒක ඉතිං ඕන කොල්ලෙකුට පොදු දෙයක්නේ..

"බොට්ල් එක දෙද්දි ඔයාට එපා කියන්න තිබුණෙන වඩි.."

මං ඒ සුදු මුණට එබිලා ඇහුවා. වඩේදාගෙ මුණ හිතාගන්නවත් බැරි කරමි දුකකින් පිරිල හියා. කඳුර් බිංදු දෙකක් ඒ දිග ඇතිපිල්ලත් උඩ අතලද්දි එයා මගේ අතකින් අල්ල ගත්තා.

"ඇයි මං එපා කියන්නෙ ප්‍රමෝද්..? දිලන්ත කැන හිතකින් ඒක මට දුන්නෙ තැ. මං ගත්තෙත් තැ.. ඇ... ඇයි දෙයියනේ ඔයා මං ගැන ඔහොම හිතන්නෙ..? ඔං. ඔයා හොඳමට දන්නවා මං ඔයාට කොයි තරම් ආදරේ කරනවද කියලා.. අ... අනේ එතෙම තියෙද්දිත්..?"

දිග ඇස්පිල්ලම උඩ කඳුර් බේරෙන්න මගේ මෙත්ත කියලා තියෙන තැටි මං දැක්කා. ඒත් සුර් දෙයක්, සුර් වරදක් කියල තාත්තා මට කිව්ව දේවල් හිතෙන් අතකට දාන්න මගේ සුදානමක් තිබිබෙ තැ. ඕනම මක විශාල කුණාටුවක් පටන් ගන්නෙ පුංචිම පුංචි තැනකින් කියල මං දැනත් හිටියා. ඒත් තැනකින් පිටින්, අතපොත විදියට වඩේදාගෙ හිත පලන්නක්

මට උවමනාවක් කිසිවෙ නැ.

"හර්.. අපි ඒක අමතක කරල දාමු වයි.. ඔයා දන්නවනෙ මට ඉන්න ඔයයි, තාත්තයි අර අපි භාව ඉන්න දුන්න පරපුරාමනුයි විතරයි කියලා.. මං මේ කියන්නෙ ඇත්ත.. කොට්ඨාස මං කැමති නෑ දිලන්න උනත් ඔයාට ලංවෙන්නවි.. මේ සහසිය දවසකත් ඔයාගෙ ප්‍රශ්න වගයක් ඔයා දිලන්නත් එක්ක කියලා කිව්වො.. ඔයාගෙ ප්‍රශ්න මගෙන්තෙක් කියන්න බැරිද වයි.. ඇයි ඔබ මේ කරමි අසරණ කරන්නෙ..?"

"දෙ.. දෙයියනේ ඒක සහෝදරකමක් ප්‍රමෝද.. ඔයා මේ මොනව කියනවද කියල මට නම් තේරෙන්නෙ නෑ.."

"මං කියන දේ ඔයාට නොතේරෙන්න පුළුවන් වයි.. ඒත් මං මේ කියන්නෙ මොනවද කියල ටිකක් තේරුම් ගන්න බලන්න.. ඔයාගෙයි, මගෙයි එතෙරයාර් එක ගැන මේ වටුන් එසේ බාගයක් විතර දන්නවා.. එහෙම එසේ ඔයයි, දිලන්නයි එක මේස ඉඳගෙන බිම බොට්ල් මාරු කරගෙන බිලා, ඔයාගෙ සෝප්පම් වැඩිස පෙන්නන්න ගියොත් බලන්න ඉන්න මිනිස්සු මොනවද කිසිත්තෙ..?"

විශේෂයෙන් ටිකක් වෙලා යනකන් මං දිනා කෙලින්ම බලන්න හිටියා. එහෙම ඉඳල එයා ඊතොටට කිව්ව දෙයින් මගේ හිත ඉර් කලල හියා.

"ඔයා කාමක් හිතන්නෙ පරණ තාලෙට ප්‍රමෝද.. ඇයි ඔයා ඔහොම හිතන්නෙ.. මේක විසි වෙනි ගත වර්ෂ.. මං දන්නෑ.. මං දන්නෑ මේව දින.. කොහොම තේරුම් කරන්න කියලා.."

මොනව හරි දේකට හුනාත් ආදරය කරනෙක මහා ආත්මාර්ථකාමී විදියට කෙලවර වෙන්න කියල මට ඉස්සෙල්ලම පාරට තේරුම් ගියා. විශේෂයෙන් සිතුවිලි එක්ක, තවත් මේ ගැන එයාට පැහැදිලි කරන්නට යන එකෙන් නැති ප්‍රශ්නත් ඇතිවෙන්න පුළුවන් කියල හිත මට අනතුරු ඇහව්වා. ඒ අනතුරු ඇහව්ම කොයි කරමි අඩුරු එකක් ද කියල කියනව නම් මගේ ඇස්වලට කඳුරක් ආවා.

"දෙ.. දෙයියනේ.. ප්‍රමෝද.. ඇයි මේ.. ඔ.. ඔයාගෙ ඇස්වල කඳුර.."

"මං මට ටිකක් දුක හිතුවො වයි.. ඒත් මගේ කඳුර ගැන නම් කියන්න කියෙන්න ඒව ඒ කරමි වැදගත් නෑ කියලා.."

"අනේ රත්තර.. මං.. මං ඔයාගෙ හිත රිද්දන්න ඒ වගේ දෙයක් කරා නෙමෙයි.. මං ඒක ඒ කරමි දුරට හිතුවෙ නෑ.. ඔබ විශ්වාස කරන්න බව.. ඒ දේ වැරද්දක් කියල ඔයා හිතනව නම්, මගේ අතින් ආයෙ ඒ වගේ දෙයක් වෙන්නෙ නෑ.. මොකද මේ කැමැදිම වැඩිය මට ඔයාව වටිනවා.. ඉතිං මොන හේතුවක් හිතදවත් මං ඔයාව නැති කර ගන්නෙ නෑ.."

විශේෂයෙන් ඒ වචන ටික මගේ හිතට මග විශාල සෙසියක් ගෙනාවා. මුලින් මුලින් මගේ හිතේ කිසිබි බර ගසියත් වියගත් වියග අඩුවෙලා යනව කියල මට තේරුණා. ඒ හත්දම් විශේෂයෙන් මං හෙට ඇදල වගේ අරගෙන එයාව තුරුළු කර ගත්තා. උණුසුම් ගලවෙන සුදු පැටියෙක් වගේ ඇස් දෙකක් පියාගෙන විශේෂයෙන් මට තුරුළු වුණා.

WWW.EXPRESSLANKA.TK 12

03

දවස

ගාතකම එක සිරුවාට ගෙවුණා. මිහිස් එකේ සිටිමින් වැඩ කරන්නාට හින්දා, මගේ පොද්ගලික දේවස්ථාන අමතක කරලා මට වැඩ කරන්න සිද්ධ වුණා. උදේ පාන්දරම ගෙදරින් ඇවිත් ආපසු මං ගෙදර යනකොට රෑ හය හත වුණා. එක හන්ද ගෙවුණු දවස් ටිකේ මට වබෝදාව හම්බෙන්නම බැරවුණා.

"ප්‍රමෝද.. මියාට අවුට් කෙරේ එකක්..."

මිහිස් එකේ මගේ හිතවතියක් වුණු නයෝම් ඇත ඉඳන් කැගුණවා. මං අඩිය ඉක්මන් කරලා ටෙලිෆෝන් එක හෙට ගියා.

"ප්‍රමෝද.. මං මේ දිලන්න කතා කරන්නෙ.. උඹට දැන් පුළුවන් නම් නිවාඩු දාල අපේ ගෙදර වරෙන්.."

"අැයි දිලන්න හදිසියෙන් වගේ..."

"නෑ ප්‍රමෝද.. උඹ අපේ නංගිලගෙ කොප් එකට නොගිහින්න කෙලින්ම අපේ ගෙදර වරෙන්.."

දිලන්න ලෝන් එක සිටිමින්, දිලන්නගෙ නංගි වුණු ඉරේකාගෙ කොප් එක සිටුණේ දිලන්නාලාගෙ ගෙදරට විකස් දුරින්. ලෝන් එක සියලත් මං විකස් වෙලා යනකන්ම කල්පනා කරා මොකක්ද මේ හදිස්සිය කියලා. සමහර විට උංගෙ ගෙදර ප්‍රශ්නයක් වෙන්නැති. මොකද දිලන්නගෙ කාන්තා භූමිදාම වගේ ඩිල ඇවිත් ගෙදරදි ගෝරි දාගන්නවා කියලා මං දැනත් හිටියා. ඒත් එක්කම වගේ මට වබෝදාවත් මතක් වුණා. මේ ගමන්ම වබෝදාවත් මැළේජ් එකක් යවා ගන්න පුළුවන් වුණා නම්, දිලන්නාලාහදි එයාවත් හම්බවෙන්න සිටුණේ කියන අදහසක් මගේ හිතට ආවා. ඒත් දැන් දිලන්න ලෝන් එක සියල ඉවරෙන්.

වරුවක් නිවාඩු දාල ආපු මම කඩවහිත් බැස්සා. රාගම බස් නවත්තන තැනට එන්න හැරෙද්දිම, මගේ මුණට හම්බ වුණේ මං බලාපොරොත්තු වුණ කෙනෙක් නෙමෙයි. ඒ දිලන්නගෙ නංගි මැරී කරලා ඉන්න අසාක අයිියව. මාව දැකපු ගමන් අසාක අයිියගෙ මුණට අමුතු හිතාවක් ආවා.

"ප්‍රමෝද මල්ලි.. මියාව හම්බවෙන්න මීන කියලා හිත හිත ඉන්නකොටම මියාව හම්බවුණු එකෙනෙ පුදුමෙ.."

අසාක අයිියා කියවගෙන ගියා. මං මුතුන් නොකියා හිතාපුණා.

"අන්න ඉරේකන් බලන් ඉන්නවා මියාට මොනාද ඩිවෙල්ස් වගයක් දෙන්න.. මොකද කියන්නෙ..? දැන් යන්ද මගෙන්තෙක්ක අපේ කොප් එකට.."

WWW.EXPRESSLANKA.TK 13

අසංක අයියගෙ කතාව මට ආරාධනාවක් කරනවා වගේ. ඒ මුණෙ හිතාවට යටින් කිබිබ උපහාසය මං හොඳටම දැක්කා. ඉරේෂා ගාව කියෙන ඩිවෙල්ස් මොනවද දන්නා.. ඒ ගැන ඩිංගක් හිතනකොට කමයි මට දිලන්තවයි, උගේ කතාවයි මිනක් වුණේ. උං කිව්වේ ඉරේෂාගෙ ණොප් එකට නොගිහිත් ගෙදර එන්න කියලනෙ. මොන දේ වුණත් මේ වෙලාවේ අසංක අයියා වැඩිය දිලන්තව විශ්වාස කරන්න මින කියල මට හිතුණා. එක හින්දා මං කතාව මාරු කරා.

"එහෙම නෙමේ අසංක අයියො.. මට පොඩි වැඩ වගයක් කියෙනවා.. අද ඒ ටික ඉවරයක් කරල දාල මං සුවර් එකටම හෙට උදේ මියාලගෙ ණොප් එකට එන්නම්.. අනිත්තක මං කාම ගෙදර ගියෙත් නෑනෙ.."

මං කියපු දෙයින් අසංක අයියගෙ මුණ වෙනස් වුණා.

"මි.. එහෙනම් ප්‍රමෝද් මල්ලි මියා හෙට අපේ ණොප් එකට එන්න.. හැබැයි එක දෙයක් කියෙනවා.. මියා අතල ඇතිනෙ ප්‍රමාදය හැටි නිකරම පසුතැවිල්ලට හේතුවේ කියලා.. ඒක හින්දා පුළුවන් තරම් ඉක්මනට එන්න බලන්න.. හරිනෙ.. මින්න අපි මියා.."

හිත උඩ, හිතාගන්න බැරි ප්‍රශ්න පත්තරයක් කියල අසංක අයියා යන්න ගියා. ඒත් එයා කියපු ප්‍රමාදය මොකක්ද කියල මට පේරුණේ නෑ. ඒත් මොකක්දෝ නොපේරෙන සිද්ධීම් මොලාවක් සිද්ධවෙගෙන යනවා කියල නම් මගෙ හිතට පේරුණේ. ඒත් ඒ සිද්ධි වෙන දේවල් මොනවා උනේද කියලා මට හිතමට වගේ හිතුණා.

"ආ.. වරෙන්.. වරෙන්.. මං මේ මග බලන් හිටියො.."

මාව දැකපු ගමන් දිලන්ත කිව්වා. උං මං එකකන් බලන් ඉඳලා. ගේ ඇතුළට ගිහින් දිලන්තගෙ ඇඳ උඩින් වාඩිවෙලා මං උං දිනා බැලුවා. වෙනදට කියෙන සංසුන්කම් ඒ මුණෙ කිබිබ නෑ. වචන ගැට ගහන්න උං අමාරුවෙන් ඉන්නේදදි මං කටහඬ අවදි කරා.

"මොකද මවං අවුල... කාන්තාගෙ සුපුරුදු ගෝරනාවුවද..? ආයෙක් ගෙදරින් ගිහිල්ලද..?"

හොඳටම බිල ඇවිත් දිලන්තගෙ අම්මත් එක්ක රණ්ඩු වෙලා ජයවර්ධන අංකල් ගෙදරින් යන එක සාමාන්‍ය දෙයක් උනා. එහෙම ගිහිල්ලා අංකල් තකර වෙන්නෙ අංකල්ගෙ නංගියෙ ගෙදර. ඒකයි මං දිලන්ත ගෙන් අර වගේ ප්‍රශ්නයක් ඇහුවේ.

"නෑ බං.. ඒ.. එහෙම එකක් නෙමේ.. මො.. මො.."

දිලන්තට වචන ගොත ගැහෙන්න ගත්තා. වෙනදට ඉන්ටවල් නැතුව කියවන මිනිසාට මේ මොකද වෙලා කියෙන්නෙ.

"උඹට මොකද වෙලා කියෙන්නෙ දිලන්ත.. ගෙදර මොකක් හරි අවුලක්ද..?"

"නෑ මවං.. මේක එහෙම එකක් නෙමේ.. උ.. උම් ඉස්සෙල්ලා වෙන්ජ එකක් දාගනිංකො.."

"දිලන්ත... බයිල නොගහ වෙලා කියෙන දේ කියපං.. උම් කිව්වට මං ණොප් ලිව් එකකුත් දාල ආවෙ.. ආ.. ඒක නෙමේ.. ආයෙක් ගෙදරින් ගිහිල්ලද මොකක්ද කියලා හැද්ද..?"

"නෑ මව... හුන දවසකින් ආවේ නෑ.."

දිලන්තගේ කතාවෙන් මගේ හිතට ආවේ ලොකු පුද්ගලයෙක්.
 ඒ පුද්ගලයා මුණේ කියාගෙනම මං දිලන්ත දිහා බැලුවා.

"ඇ... ඇයි දිලන්ත.. දැන් දවස් හතරකට කලින් වයි මට
 ඔබත් එකට ගොස් කරද්දි කිව්වේ, උඹලහ ඉඳන් එන ගමන්
 ගෝත්තර කරන්නෙ කියලා.."

දිලන්තගේ මුණ සුදුමැලි වෙලා ගියේ මං බලන් ඉන්දෙද්දිම.
 මොකක්දෝ කියාගන්න බැරි ලකුණක් ඒ මුණට එක්කම වෙන
 හැටි මං බලන් හිටියේ, හොඳම අවුල් වෙලා.

"මේ අහපං දිලන්ත.. උඹට අද මොනවා වෙලාද..? මට
 උදේ ගෝත්තර කරල කිව්වා ඉරේමලගේ කොප් එකට යන්නෙපා
 කියලා.. දැන් කියනවා වයි ආවේ නැල්ලු දවස් ගාතකින්..
 දන්න දෙයක් තේරෙන බාසාවකින් කියපං.. මගේ ඔහුට අවුල්
 කරන්නෙකුට.."

මං ඒ අත්තිම හරිය ඇහුවේ මහා සර්දේට.. ඇත්තටම,
 දෙයක් කියන්නෙකුට තෙරප් බබා ඉන්නෙකු තරම් තදවෙන
 දෙයක් තවත් නෑනේ.. එක්කො මෙලෝ දෙයක් නොකියා
 ඉන්නෙකු.

"වි...කේ සර්දේ අඩු කරගනිංකො ප්‍රමෝද්.. මං මට මහ
 මොකක්ද වගේ මේක උඹට කියන්නත්.. ඒත් උඹට මේක
 නොකියත් බෑ.. උඹ දන්නවනෙ, උඹ ඉන්නකොට වගේම උඹ
 තැනි හුන වෙලාවල් වලටත් වගේදා මෙහේ එන විත්තිය.."

දිලන්ත ඒක කියපු විදියට මට ප්‍රංචි හිතාවක් ගියා. ඔක
 කියන්නද මේ මතුවෙය්නා මේ තරම් ඇඹරුනේ.

"ඉතිං ඔක කියන්නත් දෙයක්ද බං.."

මගේ හිතාව තවත් වැඩිවුණා. ඒත් ඒ හිතාවට වැඩි
 ආපුක හිතීමේ නෑ.

"නෑ ප්‍රමෝද්.. වගේදායි, මමයි යාලායි කියල මේ ඉස්සරහ
 ගෙදර ඇයො තැම තැනම කියා කියා ගිහිල්ලෙනෙ.."

"මොනවා.. උ.. උඹයි, වයියි..?"

කන්සර ගාතකට කතා කරගන්න බැරුව මාව ගල් ගැහිල
 ගියා. මේ මොකක්ද මේ කතාව.. මගේ පසුව වේගෙන් ගැහෙන්න
 ගත්තා.

"අ.. අල්ලපු ගෙදර ඇයොත්ට පිස්සුද උඹලට කතා කරන්න..
 මායි, වයියි යාලායි කියලා උං හොඳම දන්නවනෙ.."

කිසිම දෙයක් හිතාගන්න බැරුව මං කිව්වා. එහෙම කියද්දි
 දිලන්තගේ මුණ ඇතිවෙන වෙනස්කම් මං හොඳම දැක්කා.
 ඒ මුණ බලන් ඉන්දෙද්දිම හොඳම පුද්ගලයා වුණා.

"නෑ.. නෑ.. මේක ඒ තරම් ගණන් ගන්න තරම් දෙයක්
 නෙමෙයි ප්‍රමෝද්.. උඹත් හොඳම දන්නවනෙ ඔය ඉස්සරහ
 ගෙදර අය, අනුන්ගේ ඇදකුද හොයන කවිටිය කියලා.."

"ඒක නම් එහෙම තමයි.. ඒත් උඹ මොකද මට ඉරේමලගේ
 කොප් එකට යන්න එපා කිව්වේ..?"

- යෝජිත සම්ප්‍රදාය -

"මේ.. මේකෙන ප්‍රමෝද්.. මිය කතාව තත්තු අසංක අසියයි, නංගියි අපිත්තෙක්ක තරහ වෙලා ගියා.. එයාලා කැමිති නෑ වබෝදා මෙහේ එතවට.."

"එ.. ඒ කියන්නෙ මේක ඒ තරම් දුර දිග ගියාද..?"

"උ.. උඹ මිට ගණන් ගන්නෙපා.. උඹට ඕන වෙලාවක වබෝදාව මෙහේ එක්කරගෙන වරෙන්.. නංගියෙ තොමෙන ගෙරු.."

දිලන්තගෙ කතාවෙන් මගේ මිදුළු යකාගෙ කම්හල වූණි. මං හිතෙකින්වත් හිතපු දෙයක්ද මේ වෙලා කියෙන්නෙ..? දිලන්තගෙ ගෙරට ඉස්සරහ ගෙරු අය වුණත් හිතමි කතාවක් හදන්නෙ නෑනෙ. එහෙම හිතෙද්දි මගේ පසුව පිටිලිය ගතව වගේ මට තේරුණි.

"එකකොට, මෙහෙම කතාවක් හැදිල කියල වබෝදත් දන්නවා..? ආ දිලන්ත.. ඇයි එහෙම එයා මට එදා තෝන් කරල බොරු කිව්වේ.. උඹලක ඉඳල එත ගමන් කතා කෙරුවේ කියලා.. මේක මං තොදන්න හුඟක් දේ කියෙනව කියල මට හිතෙන්නවා.."

මං කියවත් යද්දි දිලන්ත ගැස්සුණි. ඒ මුණෙ හිබිබි වරදක් කරල අතටම අනුමුණ කෙනෙක්ගෙ පෙනුමක්.

"ඒගත් ඉඳපංකො ප්‍රමෝද් මං කියනකන්.."

"කියන්න කියෙන දේවල් මොකිව්වා.. මට දන්න වබෝද මේ තැම දෙයක්ම දැනගෙන මට මුතුක් තොකියව්වා.."

- වෙලා නැයි -

මට තෝන් කරලත්, මේ වගේ දෙයක් වෙලා කියෙනව කියල කිව්වේ නැති හින්දා මගේ හිතට කොහෙත්දෝ ඉඳල වඩි ගැන තරහක් ඇවිල්ල කිටුණි.

"වබෝදා මේ ගැන මුතුක් දන්නෑ ප්‍රමෝද්.."

"දන්නෑහි වෙන්නෙ කොතොමුද දිලන්ත.. එහෙම මොකද පත්‍රගිය දවස් ටිකේ එයා මෙහේ ආවේ නැත්තෙ..? උඹත් මට මොනව හරි කංගතව වගේ.. කමක් නෑ.. අපි පස්සෙ හමිබ වෙළුනො.."

කලින් ගලවලා ඇද යටට තල්ලු කරල දාපු සපත්තු දෙක මං ආයෙත් දාගත්තා.

"උ.. උඹ මිය යන්නද හදන්නෙ.. ඇ.. ඇයි බං මේ කවදාවත් නැකුට.."

"නෑ දිලන්ත.. මගේ හිතට හරි නෑ.. මං ගෙරු යන්න ඕන.. අම්මා ආවහම කියපං මං ඇවිත් ගියා කියලා.."

කටත් ඇරගෙන දිලන්ත බලන් ඉන්ද්‍රදි මං ගෙයින් එළියට බැස්සා. දිලන්තගෙ ගෙරට ඉස්සරහ ගෙරු ඇත්විසි, එයාගෙ දුටු පිටි පිටිකල කර්ටන් අතරින් මගෙ දිනා බලන් ඉන්නව මං දැක්කා. එයාලත්තෙක්ක හිතාවෙනවද තැද්ද කියල හිත හිතාම මං පල්ලම බැස්සා.

මං ගෙරට එකකොටත් තාත්තා ඇවිල්ල හිටියෙ නෑ.. එක වරදක්ම කළා. ඇතුළු පිටිල කියෙන පිටුවලි කන්දරාවත්

තද කරගෙන ඉන්න මට පුළුවන්කම ලැබුණා. එහෙම තැබුව, තාත්තගෙ අභි-සක මුණ දැක්ක නම් මගේ හිතේ දුක පිටාර ගලනවා කියල මං දැනත් හිටියා. හිත කොයි තරම් අවුල් වුණත් ඊට කන්න දෙයක් තියෙනවාද කියල බලන්න මං කුප්පියට ගියා. මෙලේ දෙයක් තැ. කාත්තා අද දවල්ට කැවිද දන්නෙත් තැ. මගේ හිතට තාත්තා ගැන මහා දුකක් ගලාගෙන ආවා. ඒ තන්දම වයිනිස් එකට ගිහිත් පරසුවයි, මටයි, තාත්තටයි කන්න මොනවා හරි හේතත් ඕන කියල මට හිතුවණ. ගේ ගාවිත් පුඩුවේට් බස් කබලක එල්ලිලා මං රාගම වටුන් එකට ආවා. රාගම වටුන් එක පහුකරල මහබාගෙ පැත්තට ටිකක් දුර ඇවිදත් එතකොට තමයි රෙස්ටුරන්ට් එක හම්බවෙන්නෙ.. ඒත් මට පහුකරන්න හම්බවුණේ රාගම රේල්වේ ක්‍රොසින් එක විතරයි.

"ප්‍රමේද.."

ඒ වෙතකොට කොටුවේ ඉඳල මීගමු යන වුන් එක ස්ටේෂන් එකට ඇවිල්ල තිබුණා. මිනිස්සුන්ගෙ කතාබහ අතරින්, චුන් එකේ සර්දේ අතරින් මගේ නම කියනවා මට යාන්තමව ඇහුණා. මං කැරල බලද්දි, ඇස් ඉස්සරහ හිටියෙ වෙන කවුරුවත් නෙමයි. දිලක්කගෙ කාත්තා, ජයවර්ධන අංකල්.

"මං.. මං කිපාරක් කතා කරාද පුතා.. මං.. මං හි.. හිටියේ මොන වං.. හම්බවෙන්න.."

කවුක මත්පැන් ගදක් හැමතැනම පැතිරිලා යද්දි, මිනිස් බැහැයක් වන වතා අංකල් කියවත් යනවා. මොන දේ වුණත් මේ මනුෂ්‍යයා ඉන්නෙ නම් කොටුවේ මිලා කියනෙක මට හේරුණා.

"සර්ද බද්ද හින්ද මට අංකල් කතා කරනවා ඇහුණෙ නැනේ.."

"ඒ.. ඒක තමයි.. ඒක තමයි.. අපි යමුද අර පැත්තට.. අපි අද ඩි-ගස් කතා කරන්න ඕන.. මගේ ගෙදරදී ඒකටවත් නිදහස් කැනේ.."

පුදුම ඇණෙකටනෙ මාව අහුවුණේ.. එහෙම හිත හිතාම මං ස්ටේෂන් එකේ කොනේම යකඩ පුටුවකට බරවුණා. අංකල්ත් මං ගාවිත්ම ඉඳගත්තා. අංකල් ළඟින් එන මත්පැන් ගඳ ඉවසගන්න බැව්ව මං අතික් පැත්ත බලා ගත්තා.

"මං.. මං.. මේ බිල කියනවා නෙමේ පුතා.. මය ළමයගෙ මුණ දිහා බලාගෙන මට මේක කියන්නක් බැ. මොකද මයක් මට මගේම පුතෙක් වගේ හින්ද.. අං.. අපේ ගෙදර යන වැඩ පිළිවෙළ මට අල්ලන්නැ.."

හිතට කුතුහලයක්, ප්‍රශ්නයක් එක්කරපු ඒ වචන ටික තන්ද මං ආයෙත් අංකල් දිහාව හැරුණා. මත්පැන් ගඳට වැඩිය එන ඕනම ගඳක් උනක් ඉවසන්න පුළුවන් වෙන විදියට, ඒ වචන මාව හිරකරා.

"දි.. දිලක්ක මගෙ පුතා තමයි.. ඒත්.. ඒත්.. උං කරන්නෙ බහු වැඩක්.. උං හිතන්න ඕන ඒ ගැණු ළමයා උං බිඳින්න ඉන්නවා කියලා.. එයත් හිතන්න ඕන, මං ආදරේ කරන කොල්ලෙක් ඉන්නවා නේද කියලා.."

අංකල් කියවත් යන දේවල් වලින් මගේ පසුව හිතල වෙලා හිතා, අන් අයියානේ.. මේ මනුෂ්‍යයා මොනවාද මේ කියන්නෙ..

විදුලි කොටදිදි පේන එළිය වගේ, එළි තුන හතරක් මගේ පසුව ඇතුළු එහෙට මෙහෙට ගියා.

"උඹ හොඳ කොල්ලක් පුකා.. මං එහෙම කිව්වේ, මට තුන බැර වෙලාවට උඹ සල්ලි විකක් දුන්නට කියලා හිතන්නෙක.. ඒවා මෙකෙන්නට වලංගු නෑ. ඒත් උඹ හොයාගෙන සියෙන ගුණු ලෙසගෙන හැසිරීම නම් නිත්‍යයි.. මට දැන් ගෙදර ඉදිල්ලක් එසා වෙලා. අම්මල, පුතාල එක පැත්තක.. මායි, දුවයි පවත් පැත්තක.. මේ වෙන දේවල් උඹත් දැන ගන්න මින හන්දයි මං මේ කියන්නෙ.. දිලන්නයි, උඹේ ගුණු ලෙසයි ආශ්‍රය කරන්න මින සහෝදර සහෝදරියෝ වගේ හේද..? එත්.. එත්.. මං වැඩිය මොනවාත් කියන්නෙ නෑ.. උඹම හොයලා බලලා දැනගනි.. අනිත්තෙක පිට ගෙදරකට ගියාම ගුණු ලෙසක් හැසිරෙන්න දැනගන්න මින හේද..?"

ජයවර්ධන අංකල් එකනින් එහාට කියවන්න ගිය කිසිම දෙයක් මගේ පිටුවට වැටුණේ නෑ.. ඒත් කිව්ව දේවල් හැම දෙයක්ම ඊයම් බරු වගේ මගේ හිත ඇතුළෙටම බර වුණා. අහෝ වැඩේදා.. මං මිනිස්සුන්ගෙන් මොනවද මේ අහන්නෙ..? මං කොහොමද මේ හිත පුළුවල දාන දේවල් තවත් ඉවසන්නෙ..?

වයිසිස් රෙජිමරන්ට එකට ගිනිත් කැම අරන් එන ගම්බුන් මං කල්පනා කර කර ආවේ, මොනවද මේ වෙලා කියෙන්නෙ කියලා. මේ වගේ අත්දැකීමකදි මිනිසෙක් මොන තරම් අසරණ වෙතවද කියලා මටම හේරුණා. මොකද මමත් ඒ අවස්ථාවට පිහිටා දිවු හන්ද. අනිත් දේ තමයි දිලන්න මට හුනාක් දේ නොසිතා මග ඇරවු වත්තිය. ජයවර්ධන අංකල් කියනු දේවල් වලින්, මගේ පිටුවට පොදුවෙන් ගැහුණු දේවල් වලින්.

හොඳට හේරුණා. ඒත්.. ඒත්..? වයි, මටත් වැඩිය මං ආදරේ කරනු මගේ පුංචි කෙල්ල, මට මෙතෙම ලැජ්ජාවක් කරයි කියලා මං කවදාවත් හිතලා තිබුණේ නෑ. මගෙ හිතට වැඩියක්ම දුක දැනුණේ ඒකයි. ඒත් ජයවර්ධන අංකල් කිව්වේ බොරුවක් වෙන්න බැරිද කියලත් මට හිතුණා. වයි එහේ යනව එනවට අංකල් කැමති තැද්ද දන්නෙත් නෑහේ.. ඒත්.. ඒත්.. දිලන්නගෙන හැසිරීම.. හුන දවසකින් වැඩේදා, දිලන්නලන නොගියපු එක, අසංක අයියා කියනු දේවල් වගේ ඒවා එකට එකතු කරලා බලපුවහම, මෙතන මොකක් හරි පිද්ධියක් කියෙන්න මින කියලා මට හිතුණා.

මං කැමත් අරගෙන ගෙදරට යනකොට තාත්තා ඇවිත් හිටියා. ආලින්දයේ හාත්පි පුටුවට වෙලා පාර දිසා බලත් ඉන්නෙ මං එනකන් කියලා මට හිතුණා.

"කොහොද පුකා ගෙදර ආපු ගමන් ගියේ...?"

"මං කැම ගේන්න ගියා තාත්තා.."

"ඇ.. ඇයි පුකා පරපුරාමත් උයාවිනෙ.. මං එළවළුත් අරන් ආවා.. අසරාදෙන සල්ලි තාක්කි කරේ.."

"කමක් නෑ තාත්තා.. එක ඒ කරමි දෙයක් නෙමේ.. එන්න අපි දෙන්නා කමු.. මටත් බඩගිනියි.."

කැම කන වෙලාවේදි තාත්තා හුනාක් දේ ගැන කතා කෙරුවත් වැඩේදා ගැන එක වචනයක්වත් කතා කෙරුවේ නෑ. මගෙන් ඒ ගැන ඇහුවත් නෑ. ඇත්තටම මගේ හිත ගැන පුදුමාකාර වැටහීමක් තාත්තාට තිබුණා. ඒත් තාත්තා, තාත්තාගේ ජීවිතේවත් වැඩියෙන් ආදරේ කරන මට, මේ වගේ පුත්තයක්

කියෙනවා කියල දැනත් හිටිය නම්, කාන්තා හුඟාක් දුක් වෙනවා කියලා මං දැනත් හිටියා. තාත්තාට සුභ රාත්‍රියක් කියලා මං ඇදව ගියත්, තිත්ද කියන එක නම් මගේ ළඟකටවත් ආවෙ නෑ. හිතට තුරුලු වෙච්ච දුක්බර හැඟීම් මට කිව්වේ මොකක්දෝ විතාසයක් අත ළඟම කියලා. මොනව වුණත් වබෝදාව, දිලන්තලන එක්කම ගියපු එක ගැන මං මටම ශාප කර ගත්තා.. ඒත්.. ඒත්.. ජයවර්ධන අංකල් කියපු විදියේ දෙයක් වෙනත් පුළුවන්ද දෙයියනේ.. දිලන්තලන අම්මා වබෝදාව සැලකුවේ ඉරේෂාට සලකනවා වගේමයි. සමහර වෙලාවට ඊටත් වැඩියෙන්. එහෙම කියෙද්දි මේ වගේ දෙයක් වෙනත් පුළුවන්ද..? අනිත්තෙක දිලන්තලන අම්මම තමයි මටයි, වබ්බටයි එහේදි හම්බවෙලා කතාබහ කරන්න කියලා කිව්වෙත්.

04

විද්‍යාවේ නිදා උදේ වෙනකොට කරන්න ඕන මොනවද කියලා මං තීරණයක් අරන් තිබුණා. මං කෙලින්ම ගියේ ඉරේෂාලගෙ භෞඪ එකට.

"ප්‍රමෝද.. උදේ පාන්දරම..?"

මාව දැක්ක ගමන් අසංක අයියට කියවුණා.

"වෙලාවට වැඩ කරන අය එහෙමිනෙ.."

මුණට හිතාවක් අරන් මං කිව්වා. ඒත් මං ගැන හොඳට දන්න කෙනෙකුට ඒක හිතාවක් නෙමේ, විරිත්තිමත් කියලා හිතෙන බව මට තේරුණා.

"ප්‍රමෝද අයියා ආපු එක නම් ලොකු දෙයක්.. ඒත් ඊට කලින් කියන්න මයා අපේ ගෙදර ගියාද කියලා.."

මං සිද්ධාන්ත වෙලා ඉඳුනු නැති ප්‍රශ්නයක් ඉරේෂා මගෙන්

ඇහුවා. කතා කරන්න මින ප්‍රධාන මාතෘකාවට එයා කෙලින්ම අධිකාරම දැමීම කියල මට තේරුණා.

"ඔව්.. අම්මා නම් හිටියේ නෑ.. ඒත් දිලන්න හිටියා.."

"දිලන්න මොකද කිව්වේ..?"

ඉරේෂෙයි, මගෙයි කකාව මැද්දට පැනල, මුණත් අමුතු කරගෙන අසංක අයියා ඇහුවා.

"මුතුත් නෑ.. ඒත් මට ස්වේෂන් එකේදි අංකල් හම්බවුණා.."

"හම්.. එහෙනම් ඉතිං විස්තරේ සජීවිව දෙන්න ඇතිනෙ... ඉතිං ඉෂා.. ඔන්න දැන් මියාගෙ වෙලාව.."

මගෙ දිනා තෝන්ඩි විදියට බලන ගමන් අසංක අයියා, ඉරේෂාට කිව්වා.

"මේකයි ප්‍රමෝද් අයියා ප්‍රශ්නෙ.. මේම අහල මියා කලබල වෙන්නෙතා.. හොඳට හිතල බලල තීරණයක් ගන්න.. මොකද මියා දන්නැති නූතන් දේ මේතන තියෙනවා.."

"මොනව ගැනද නංගි කියන්න යන්නෙ..?"

"මියාගෙ වෛර්දා ගැන අයියේ.. එයාගෙ කල්කිරියාව ගැන.. දිලන්න කියන්නෙ මගේ අයියා තමයි.. ඒත් අයියයි, වෛර්දායි කැසිරන විදිය ගැන මං මියාට කියන්නෙ කොහොමද අයියා.. මියා අභිංසක වැඩියි.. ඒකයි මියා කාවචත් අවිශ්වාස කරන්නෙ.. ඒත් මියාගෙ අභිංසක කමෙන් එයාලා දෙන්නා නූතන් ප්‍රයෝජන අරන් තියෙනවා.."

පපුව ඇතුළේ ගැඹුරුම තැනින් පටන් ගත්තු වේදනාවක් මගේ මුළු හිත පුරාම ඇවිලෙද්දී, පුංචි හිතාවක් මුණට ගන්න මං ලොකු උත්සාහයක් ගත්තා. මිදුම් පටලයක් වගේ ඇස් උඩ බැඳිල තිබිම කපුරු පටලය ඉරේෂලාගෙන් හංග ගන්න මං බොහොම අමාරුවෙන්..

"ප්‍රමෝද්ගෙ අභිංසකම තෙමෙයි බබා.. කොන්දක් නැති එක.. තැන්නම් ඉතිං වෛර්දාව, දිලන්නට බාර දිලා මෙහෙම ඉන්නැතෙ.."

අසංක අයියා කියපු දෙයින් මං ගැස්සිලා ගියා. එකකොට මේ තැමෝටම මාව පේන්න කොන්දක් නැති එකක් විදියටද..? මාව වෙච්චලා ගියා. මෙයාලා මේ කියන හැසිරීම් කොයි විදියේ එකක්ද කියලා මට හිතාගන්න බැව්වුණා. මොකද දිලන්න කියන්නෙ මගෙ හොඳම යාළුවා. වෛර්දා කියන්නෙ මගෙ කෙල්ල.. ඉතිං මගේ ළහිත් ඉන්න මේ දෙන්නා මට දෝහි වෙයිද..?

"නෑ අසංක අයියෝ.. දිලන්න එහෙම දෙයක් කරන්නෑ.. අතින්තෙක මට වෛර්දාව විශ්වාසයි.. ඒකෙන මං එයාව මියාලක එක්ක ආවෙත්.. ඒ දෙන්නා සහෝදරකමට ළහිත් ආශ්‍රය කරනව ඇති.."

"පුත්.. සහෝදරකම.. ආ ප්‍රමෝද්, ඒක මාර සහෝදරකමක්නේ.."

ආයෙත් අමුතු විදියකට හිතාවෙන ගමන් අසංක අයියා කිව්වා.

"මේ බලපං ප්‍රමෝද්.. උම් හිතනව ඇති මායි, ඉරේෂයි

- කෙවල කවිවල රත්නාකර -

එකකුවෙලා උඹේ අත්දැනව කියලා.. ඒත් මේ ටික තේරුම් ගනි.. කාවචන් මඩ ගැහිමේ කලාවන් අපි හිත නැ.. ඒත් උඹ දැනගෙන ඉන්න ඕන දේවලුයි අපි මේ කියන්නෙ.."

"ඔව් ප්‍රමෝද් අයියා.. ඔයා නැති හුනාක් දවස් වලටත් වඩාදා එනවා අපේ හෙදර.. ඒත් ඉතිං මායි, අසංකයි ඒක එව්වර ගෙත් ගන්න නැ.. මොකද ඔයා අපුන්වලා දීපු රියාවත්, අපි ඔයාට වගේම ආදරේ කරපු හින්ද.."

"ඔ.. මට මේ මොනවත් තේරෙන්නෙ නැ ඉරේඝා.. ඇත්තටම මොනවද දෙයියනේ වෙලා කියෙන්නෙ..?"

හිත වංගෙන් වංග ගිනියම් වෙද්දි මං කැගැහුවා.

"තේරෙන්න තැන්නම් තේරුම් ගන්න උත්සාහ ගන්න අයියො.. මගේ අයියයි, වඩේදායි අතරෙ එතෙයාර් එකක් කියෙනවා. අපේ හෙවල් හිත අයිය, වටුමේ ඔයාලගෙ යාලුවොයි හැමෝම ඔයාට හිතාවෙනවත් එක්ක.."

"ඇ.. ඇයි මං.. මට හිතාවෙන්නෙ..?"

මං වාඩිවෙලා ඉඳපු පුංචි ස්ටුල් එක පැත්තකට හල්පි කරල දාල තැබ්ව්වා. දෙයියනේ.. මං මේ මොනවද අහන්නෙ..?

"පිතාවෙන්නෙ, උඹ තපුංසක වර්තයක් ඇවි කරනව කියල ප්‍රමෝද් මල්ලි.. ඔය කරම් අභිංසක තොරි කොල්ලෙන් වගේ හැසිරියො.."

කොල්ලෙන් වගේ හැසිරෙන්න කියල කියන්නෙ වබ්වයි. දිලන්නෙවයි මරල දාන්න කැමැත්තක් තියෙනවා..

- සිංහ නායි -

කරම් නිත්දා විදිනවට වැඩිය ඒක ඇත්තටම සැනසීමක්නේ.. එහෙම හිතූණක් මං කිව්වෙ වෙනත් දෙයක්.

"මං.. මට මේක විශ්වාස කරන්න බෑ ඉරේඝා... මං මේවා විශ්වාස කරන්නෙත් නැ.."

මගේ කැගැහිල්ල අතරින් මං දැක්කා ඉරේඝායි, අසංකයි හිතාවෙනවා. ඒ මුණුවල කිසිම අනුකම්පාවක් තිබුණෙ නැ. ප්‍රසේකව අහුවුණ මී මග කුණක් වගේ, එයාල මගේ ජීවිතෙත් එක්ක සෙල්ලම් කරන්න ගත්තා.

"ඔයා විශ්වාස කරන්නැත්තම් මං කියන්නම්... මේ පහුවුණ දවසක දවල් නිදාගෙන ඉඳල මට වතුර කිහිපක් හැදිල එකපාරටම ඇහැරුණා. එතෙකොට වෙලාව හවස දෙකකමාරට වීතර ඇති. ඒ වෙනකොට අපේ ටී.වී. එක දාලා... සිරසෙ හින්දි හිල්ල එක යනවා. අපේ අයියයි, වඩේදායි හිල්ල එක බල බල හිටියො... ඒත් අපේ අයියගෙ ඔහුට කිහිපේ ඔයාගෙ කුමාර්තාවගෙ උකුලෙ... නිකං තෙමේ... වඩේදා අයියගෙ ඔහුට අනගනායි හිටියො. මාව දැක්ක ගමන් අයියා ගැස්සිල තැබ්ව්වා.."

"දෙ.. දෙයියනේ.. ඔං.. ඔයා මොනවද තංගි මේ කියන්නෙ..?"

"ඉරේඝා කියන හැමදේම ඇත්ත ප්‍රමෝද්... උඹ දන්නෙහි හුනක් දේවල් අපේ හෙදර වෙනවා. වඩේදා එහේ ආපු දවසට දිලන්නයි, වඩේදායි එක පිතාගෙන කැමි කන්නෙ. හවසට තේ බොනකොට දිලන්න තේ එක බිලා බාගයක් වඩේදාට දෙනවා. එයත් හරිම ආසාවෙන් බොනවා.. ඇත්තිය මේවා බලාගෙනයි ඉන්නෙ.. ඒත් උඹ ඉන්න එකම දවසකවත් දිලන්නයි, වඩේදායි එක පිතාගෙන කැමි කැව්ද..? අඩුතාගෙන එක කෝප්පෙක තේ

සිව්වද...? මොනවත් දන්තැනි තොත්ත බබාල වගේ ඇයි
 ඉස්සරහ එයාල රහපැමි කරන්නේ...? එයාල හිතුවේ තැනි
 වුණාට අපිත් මිව මක්කොම බලාගෙනයි ඉන්නේ..."

අපාක අයිසා කියවිං යන දේවල් වලින් මං මානසික
 අසීන් අත්තිම අඩියටම ඇදගෙන වැටුණා. මොනවද දෙයියනේ
 මං මේ මිනිස්සුන් ගෙන් අහන්නේ... ඇයි වබෝදා... මියා මගේ
 අදහස් මේ තරම් හැල්ලු කරේ.. අනේ මගේ රත්තරං තාත්තේ..
 මියාගෙ පුංචි හුරුතලා අද මිනිස්සු ඉස්සරහ හොඳටම අසරණ
 වෙලා. මේ මිනිස්සු මට මොනවද කරන්න කියන්නේ...?

"මියා තවත් හොයල බලන්න ප්‍රමෝද් අයිසා.. ඒ හොයල
 බලල හොඳ තීරණයක් ගන්න..."

ඉරේසා කතාව ඉවර කරන්න වගේ එහෙම කිව්වත් මං
 සිවියෙ කිසිම දෙයක් හිතාගන්න බැරුව. ඒක හරියට මරණ
 දණ්ඩෙන් නියම වෙව්ව මනුස්සයෙකුට හොඳ තීරණයක් ගන්න
 කිව්ව වගේ.

"ආ.. තව එකක්... මෙන්න මේකත් බලල ඉන්නකො..."

අපාක අයිසා එයාගෙ පර්ස් එකෙන් පුංචි කොල කැල්ලක්
 මගේ අතට දුන්නා.

"එය දිලන්න, වබෝදාට ලියපු පුංචි ලියුමක්... දිනේ
 අදාළවත් තමයි..."

දිනේ ජීවිතයේම පණ නල ඇතිව ගිහිනි වෙහෙරේ රිවිස
 වතුර රතුරක් මං පුර්වතා කෙරුවේ නැ. ඒක හන්දම ජීවිත

ඉවර කරගන්න තරම් වුණු ශක්තියකින් මං ඒ පුංචි කොල
 කැල්ල අරන් කියෙව්වා.

"මා කියන්නට සිටි දේ.. මා කියන්නට සිත දේ.. මට
 කියන්නට අවුයි දේ, නුඹ මට කිව්වා ආදරණීය වයි..."

දුක, වේදනාව, සංතාපය උත් හැම එකෙන්ම මගේ
 ආදරණීය මිත්‍රයෝ වෙද්දි, මේක ඇත්තක් නෙමේ හිතයක් කියල
 හිතන්න මං උත්සාහ ගන්නා. ඒත් දෙයියනේ මේක ඇත්තක්. ඒ
 ලියල කියෙන දේවල් ගැන මගේ හිත පිටිව් පිටිව් අසුවෙලා
 යන්නේ ඒකයි. අනේ වබෝදා.. මගේ ජීවිතේටත් වැඩියෙන්
 මියාට ආදරේ කරපු මට මේ දිනු තැග්ග තම ඉස්තරම් කෙල්ලේ.
 දිලන්න.. මගේ ආදරණීය මිත්‍රයා.. උඹට මිත්‍ර ද්‍රෝහියා කියන
 නම හොඳ වැඩියි යාලුවා.

හිත ගිහිබත් කරන වේදනාවත් කර නියන් මං ආපසු
 ගෙදර ආවා. කියාගන්න බැරි නතිකමකින් හිත උතුරගෙන
 යද්දි, ඔලුව කෙලින් කියන් ඉන්න මං ගත්තු උත්සාහ ගැන
 දැනත් හිටියෙ මං විතරයි. අනේ මං මේ දේවල් තාත් එක්ක
 කියන්නද..?

එදා මුලින්ම තාත්තා, වබෝදා ගැන කරපු අනතුර ඇහව්ම
 ගැන මට එකපාරටම මතක් වුණා. ඔව් මියා හරි තාත්තේ..
 හැම තැනකදිම වගේ මෙතන්දිත් මියා හරි. ඒත් අද මියන්
 ගෙදර නැ. මං කාටද මගේ දුක කියන්නේ...? මියා හිටිය උතක්
 මේ මරණ මිනිස්සුන් වෙහෙරේ දේවල් මං කොහොමද මියන්කෙත්ත
 කියන්නේ. මගේ ජීවිතේ පළවෙනි තෝරාගැනීම මේ තරම්

පහක් කියල මං කොහොමද ඔයාට කියන්නෙ... ඇහිපියක් වලටත් හොරොම්, පසුව බිංදු පේළියක් තිදහසේ, මගේ ඇස්වලින් බලත් ඔයා. ඒක පුදුම කරම් වේදනාවක්. සැරිත් සැරේට පත්‍රයිය අතියෙ ලස්සන දවස් මතක් වෙද්දි, මං කොට්ටෙ බදාගෙන අහිමගහ ඇදුවා. මගේ ආදරේ ඔයාට අඩුවක් වුණොද වෙයිදා... අනේ මං ඔයාට කොයි කරම් ආදරේ කරදා..?

"නාමි.. කවුළුලේ.. සිත්ත දොරේ ඇයි මේ..? අනේ කළුවලියේ.. හොඳවම අඩනවත්තෙක්ක.."

මායි, කාන්තයි ගෙදර තැනිවුණකම අපේ ගෙදර බලාගන්න පරපුරාමත් කාමරේට එබිල තිබුණා. පෙනුමෙන් අවලස්සන වුණත් පරපුට තිබුණෙ පරම පව්‍රිත හිතක්.

"නි.. නැ.. පරපු.. මං.. මං දැන් දන්නවා.. කවදම හරි.. මං ගාව අතුරු වෙන්නෙ උමයි, කාන්තයි විතරයි කියලා.."

පසුව අතරින් මං කියවත් ගියා. ඒ වචන ටික ඇහුණකම පරපුක රට වුණෙ ලස්සන හිතාවක් ඇදුනා. ඒත් ඒ හිතාවම දැවුණ කන්තියාව පෙරලෙන හැටි මං අහම්බෙන් වගේ දැක්කා.

"මට කියන්න.. මට කියන්න.. පුංචි මානියා... ඔයාට අඩන්න නැති දේවල් පිදු කමේ කවුද කියලා... මගේ මැරීවිට දරුව පල්ල.. මහත්තයෝ.. මං.. මං උච්ච අතුරු කරන්නෙ නැ.."

පරපුක ඇස්වලටත් පසුව උනාගෙන ආවා.

"ඇයි... ඇයි මට කියන්නැත්තෝ..? පුංචි මානියා... ඔයාගේ දේවල් කියන්න මං පිස්සු නැද්ද..? මං ඔබ්බෙන් ඔබ්බෙන් කොහොමද වගේ... එදා මට කන්න දෙයක් නැකුට ඇතිද.."

ඔයා මට අඩගහල කැම ඒක දුන්නා.. මට ඒව අමතක නැ.. මං අමතක කරන්නෙත් නැ.. ඉතිං එහෙම සසකපු රත්තර.. මහත්තයා මෙහෙම අඩදිදි මං කොහොමද බලන් ඉන්නෙ සාමි.."

"පරපු.. උං.. උමි කලබල වෙන්නෙපා.. මං හැමදේම උමිට පස්සෙ කියන්නම්... මොකද තවත් දේවල් මට හොයාගන්න කියෙනවා.. ඒත් උමි මගේ කරදර පිළුවට අරන් කාටවත් කරදර කරනවට මං කැමති නැ පරපු.. දැන් කිංගත් වෙලා මං ගාව ඉඳල පලයං... මං කනිවෙලා පරපු.."

"නැමදාම මං ඉන්නෙ මහත්තයා ගාව.. ඒක වෙනස් වෙන්නෙ නැ.. මේ බලන්න මහත්තයා... මගේ ඇස් වලත් කඳුලු. ඒ මහත්තයා වෙනුවෙන් උනපු කඳුලු.. මහත්තයා ගැන කැක්කුමක් කියෙන හන්ද උනපු කඳුලු.. මේ කඳුලු වලට විචිතාකමක් නැද්ද මහත්තයෝ..?"

පරපු මගේ මුණටම එබිල අහද්දි මං ගොඩුවෙලා ගියා.

"මහත්තයා ගාව මට කියන්න බැරිදෙයක් නැනෙ පුංචි මානියා. අපි ඉස්සර කොයිකරම් හිතාපුණොද...? ගැණු පුළුවක් නැති මේ ගෙදර අපි කොයි කරම් සන්නේසෙත් හිටියද..? ඒත් අද ඔයා විතරක් කතියෙන් දුක් විඳවනවා... ඒක හරිද මානියා..?"

පරපු කියවත් ගියපු දේවල සැහෙන ඇත්තක් තිබුණා. ඒ ඇත්තයි, පරපු කතා කරපු විදියයි නියා වෙලා කියෙන දේවල් තවත් මගේ හිත ඇතුළෙ නියාගන්න මට බැරිවුණා. ඒකයි මං හැමදේම පරපුත් එක්ක කිව්වේ. ඒත් මං දිලිස්සෙන තම කිව්වේ නැ.

"මානසික වශේ අභි-සංකප්පයකට මේ වගේ දුකක් දුන්නු උං දෙන්නටම සහ ගන්නවා.. අබේ අප්පා සාමි කඩවුලේ.. උං විනාසවෙලා යන්නෙන්න..."

සිතාගන්නවත් බැරිසරම් ඉක්මනට පරපු සාප කරන්න කේසා. ඒත් මව උඩ තවත්තන්න හිතුණේ නෑ.

"හොඳ මානසික වගේ දැන් අඩන්නැකුට ඉන්න. මයිට බුදිය දාස් අඟයක් හොඳ කෙල්ලක් මාත්තියාට හම්බවෙයි.."

"උං උම් දන්නෑ පරපු... අද එකයි, හෙට එකයි වගේ කරන්න පරම් ආදරයක් මං ගාව නෑ බං.. මගේ ආදරේ වෙන්දාට විතරයි... ඒක අදටත්, හෙටටත් හැමදාටමත් වලංගුයි.."

මං සිව්ව දේට පරපු මුතුන් කිව්වේ නෑ. ටිකක් වෙලා ඉඳල උං සිව්ව අමුණු කතාවක්.

"මව සියත්ත බැරිවුණා.. උදේ දිලන්න මානසික ආවා මේක, මාත්තියාව හම්බවෙන්න.. නැති හින්ද ආපයින්නම ගියා.. මුතුන් කිව්වේ නෑ.."

ඒ අමුණු කතාව මං ඒකරම් ගණන් ගත්තේ නෑ. මුතුන් සියත්ත පරම් දෙයක් ඒ මිත්‍රදෝහියාට කිවුණද කියල මව හිතුණා. මේවර හරියක් කරලත් මු ලැජ්ජ නැකුට මගේ ගෙදරටම අරිනේ. මගේ හිතට ආවේ ලොකු කේන්ද්‍රියයක්. මාව තවත් කේන්ද්‍රිය කරන්න උං එන්නැයි. හිතට එමුණ කේන්ද්‍රිය හින්දම්. මං සිරණය කර දිලන්නලගේ ගෙදර යන්න. මටත් හොරා රහ දක්වු මේ තාවටියේ අත්තිමි හරිය හරි ආපයින්නම ගියා. හින්ද

මං එදාම හටස දිලන්නලග ගියා. මාව මුළුම දැක්කේ දිලන්නගේ අම්මා.

"ප්‍රමෝද්.. ඊයේ ආපයින්නම ගියේ ඇයි දරුවො..?"

මුළු මුණම පිරෙන්න ලොකු හිතාවක් මුණට අරගෙන ඇත්ටි මගෙන් ඇහුවා. මං කෙරුවේ මොකක්ම නොකියා හිතාවුණ එක. උදේ ඉරේමලා, අසංකල කියපු දේවල් හිත වෙට්ම කරක් ගහද්දි, එකම හරි හිතාවෙන එක කොයිතරම් අමාරුද කියල මං විතරයි දැනත් හිටියේ. ඒත් ඉතිං මේ තරම් දේවල් සිද්ධවෙලා කියෙද්දිත් දිලන්නල, ඇත්ටිල මං ඉස්සරහ රහපාන්න ආවොත් ඊටත් වැඩිය හොඳ ගරු රහපාමක් දෙන්න මං හිතාගත්තා.

"ඊයේ ගෙදර පොඩි වැඩ වගයක් කිවුණා ඇත්ටි... ඒක නෙමේ කෝ දිලන්න..?"

දෝහි වුණ මිත්‍රයෙක්ගේ මුණ බලාගන්න හිතේ ඉපදුණ ආසාව තවත්තගන්න මව බැරිවුණා. අතින්කෙක තමයි දිලන්න මව කොහොම මුණ දේව්ද කියන ගැටලුව.

"උදේ පුතාලග ගියා.. ඒත් මියා නෑ කියාගෙන ආවා.. දැන් මං හිතන්නේ මිය කොහෙට හරි යන්න ඇයි.."

කොහෙටහරි යන්න ඇයිද, නැත්නම් මං එනව දැකල මග ඇරියද දන්නෙත් නෑනේ. ඒත් මව ඒ ගැන එකහින් එකට හිතන්න බැරිවුණා. මොකද කියනව නම් ඇත්ටි ප්‍රධාන මාතෘකාවට අත්පොත් කිහිපය.

- කෙටි කතා -

"පුතාට එන්න කියල දිලන්න ලව් ලෝන් කෙරෙව්වෙ මමයි.. හරි වැඩක් වුණොනෙ ප්‍රමේද් පුතා. මේ නොදන්නා තොරුවො දෙන්නට අරුත් එකතු වෙලා කතාවක් හදලනේ..?"

ඉරේදී, අසංසන් කියපු දේවල් ආපිට එකින් එක මතක් කරගත්ත මේන් මං ඇත්ති දිනා බැලුවා. ඇත්තටම මාත් තොරුවෙක් ඇත්ති. ඔයාගෙ අවසරයක් නැතුව, ඔයාගෙ අනුමැතියක්, කැමැත්තක් නැතුව දිලන්නටයි, වඩේදාටයි හිතමනාසට කැපිගන්න බැ කියල මං දැනත් හිටියා. ඒ සියල්ල ඇත්ති, ඇත්තියෙ දෙවති පුතා කියල පිළිගත්තු මට, දෙසාරක් කිසිතෙක නැතුවම වල කපල කිවුණා. ඒත් මේ වෙලා සියලු දේවල් හැමදෙයක්ම මං තාමත් හරියට දන්නැති හිතද, මේ සාමකාමී රහස්‍යාත්ත ගන්නා.

"හදිද ඇත්ති කතා හදල කියන්නෙ..?"

"ඉරි මසේ බඩෙන් වදාපු එක ඇත්ත. ඒ වුණට දැන් ඒක මසේ දැවෙන්නෙමයි. මං මේ කියන්නෙ ඉරේදා ගැන ප්‍රමේද්.. මට පුත අංකපුත් උගෙ පැත්ත ගත්තු එක ගැන.. අනේ ප්‍රමේද් පුතා.. ඔයා මේම ගණන් ගන්නෙපා.. වඩේදායි, දිලන්නයි ඔබ්බේ ආශ්‍රය කරනව ඉවසගන්න බැරුව වුං පදයක් හදුවා. ඇයි දෙයියනේ.. සහෝදර, සහෝදරියො වගේනෙ ආශ්‍රය තෝ.. වුංග.. වුංග කවිල් කුණු වෙන්න මින. පණුවො දන්න මින.."

ඒක කපපේ ඇත්ති සාස කරන්න ගන්නා. මේවිට දරුණු මං ඇත්තියෙ දැක්කෙ නිවැරදි ප්‍රමේද් පුතාටයි. ඒක මිනාගන්න බැව්වුණා.

- වඩේදා -

"වඩේදා මෙතෙ එනවට ඉරේදා කැමති තැද්ද ඇත්ති..?"

"එතෙම දෙයක් නැ පුතා. ඔයාට මිනකනේ, වඩේදා මෙතෙ එනවට මුලින්ම හුනක් කැමති වුණේත් ඉරේදානේ. මේකිට මොන හෙතෙමරක් ගතලද මංදා. මේ එකපාරටම.. මේ පසුවෙව්ව දවසක, ඔය ඉස්සරහ තාප්පෙ ගාව අසංකයි, ඉරේදායි කතා කර කර හිටියා. එකකොට විකක් රැ වෙලා. වඩේදාට වොයිලට් යන්න මිනවෙලා මිදුලෙ කිබිබ ඉරේදාගෙ ස්පර්ශ් දෙක දාගෙන ගියා. ඒ ගැන මුලින් පොඩි කතාවක් ගිහිත් අත්තිමට ඒ දරුවට මේ ගෙදරට එන්න බැරවෙන්නම කතාවක් හදුවා කොහොම හරි.."

ඒත් ඉතිං ඔය වගේ පුංචි දේකට, මේ වගේ දඩබ්බර කතාවක් එකපාරටම තැදේව්ද කියන ප්‍රශ්නෙ මගේ හිත උඩම තිබුණා. කාවටත් කියාගන්න බැරි කරමේ වේදනාවකින් හිත පතුල මිදේව්දේදි, තැමදේම දරාගන්නට ඇරෙන්න වෙත කරන්න දෙයක් නැ කියල මටම තේරුණා.

හැම හිතයක්ම සුභම වෙන්නා කියල අමාරුවෙන් හරි හිතන්න මං පටන් අරන් තිබුණා. එනකින් එනාට ගෙවිල ගියපු දවස් ගානෙම මට වඩේදාට හම්බ වුණේ නැ. වඩේදා, තැන්දලක ගෙදර ගිහිත් කියන පුංචි ආරංචිය මට වඩේදාගෙයි, මගෙයි යාපුවෙන් වුණ මනිෂා මගේ මව්ස් එකට ලෝන් කරලම කිව්වා. මොන දේ වුණත් මේ වෙලා කියෙන, වෙන්න කියෙන හැමදේම ගැනම හිත් සිරුවේ කල්පනා කරල බලන්න මං හිතා

"සර්ව භම්බවේතන තෝනා කෙනෙක් ඇවිල්ල ඉන්නවා..
 6. විසිවත් රුමි එක් ඉන්න කියලයි ආවේ.."

මිසිස් එක් පියත් ඇවිල්ල, මගේ කාමරේට එබිල කිව්වා.
 ඔබ භම්බවේතන මිසිස් එකට එන්න තරම් මට ඉන්නෙ කවුද?..
 දිලක්කෙ අම්මවක්ද දන්න?.. මං හෙමින් සිරුවේ විසිවත් රුමි
 එක දිනට ඇවිදත් ආවා.. විසිවත් රුමි එක් වාඩිවෙලා ඉඳු
 රුවෙ දැක්කම මං ගැස්සිලා ගියා.

"ඊ.. එයි...? ඔ.. ඔයා මෙහේ..?"

කාගෙත් ආදරයක්, සෙනෙහසක් නැතුව ඉද්දී, මට ආදරේ
 කරන සොදුරු කරුණු මං ඉස්සරහ නිටියා. ඒත් ඒ ආදරේ
 ඔයා අවිච්ඡි කරල ඉවරයි හේද එයි.. මගේ අසරණ ලෝකෙට
 ඔයා පයින් ගතල දැමීමා එයි..

"මේ ප්‍රමෝද.. මං ආවා.. ඔයා දවස් ගණකින් මාව
 බලන්න ආපු තැනි හන්දම මං ඔයාව බලන්න ආවා.."

පුංචි තෝන්කාඩුවත් වගේ වඩෝදා ඒ වික කිව්වේ.. හරිම
 පුංචි විද්‍යා එයා මං ඉස්සරහ නැසිරුණත්, ඒ හුරුකල් කමින්
 ඊතු හිත සිතත් මට සිබ්බේ නැ.

"මං මට වෙලාවක් සිබ්බේ නැ එයි.. මේ දවස්වල මිසිස්
 එක් රුමි වෙසෙයි මං නිරවේලා.."

"ඒ පුණ්ඩ ඔයාට දිලක්කෙ යන්න ආව වෙලා සිව්දක්.."

"ඒ එක් ඔයා කියල කවුද ඔයාට කිව්වේ..?"

"දිලක්ක.."

ඒ නම ඇහෙද්ද ඉබේම වගේ මං ඉඳගෙන ඉඳු පුඩුවෙන්
 නැගිටුණා. ඇත්තමයි.. මට දත්මිටි කැටුණා. ඒ කියන්නෙ, මං
 දිලක්කෙ ගියාට පස්සෙන් දිලක්කයි, වඩෝදායි භම්බවෙලා
 සියෙන්නවා.

"ඇ.. ඇයි ප්‍රමෝද.. ඔ.. ඔයාට එකපාරම මේ මොකද
 වුණේ.. ඇ.. ඇයි ඔයා අස්සට ගියේ..?"

වඩෝදා එහෙම ඇහුවහම, මේවිවර වෙලා මගේ හිත හිර
 කරල සිබ්බේ ඉවසීමේ බැමි එකින් එක කැඩිල යනව කියල මට
 තේරුණා.

"අ.. අස්සට..? ආ එයි.. අස්සට තෙමේ මට වෙලා
 සියෙන්නෙ. නැමෝටම පේන්න රහපාන්නයි.. ඔව්.. ඔයාල
 ඉස්සරහ හොඳට ගරු රහපාමක් කරන්නයි වෙලා සියෙන්නෙ..
 මුකුත් නොදන්න තොත්ත බබෙත් වගේ ඔයත් රහපානකොට.."

"දෙ.. දෙයියනේ.. ඔ.. ඔයා මේ මොනවද ප්‍රමෝද කියන්නේ..?
 මං.. මට මේ මුකුත් තේරුම් ගන්න බැ.. මං.. මං.. ඔයාට
 බලන්න ආපු එකක් ඔයාට පේන්න වැරද්දක් වගේද..?"

වඩ්ගෙ නොසන්සුන් කටහඩ මගේ හිත පතුලටම ඇහුණත්,
 මේ නැමදේම වඩෝදාගෙන් අහල ඉවරයක් කරල දාගන්නව
 කියල මං හිතා ගත්තා. මේවිවර දවසක් මං විතරක් හිතෙන්
 විඳව විඳව හිටිය ඇතිනේ.

"එක වැරද්දක්ද නැද්ද කියල මං දන්නෙ නැ.. ඒත් මොනවද

වඩා මේ මිනිස්සු කියන කතා.. මිටි.. මව ඇප්මක් ඇ...
 පාරේ බැහැර යන්න බෑ.. ඔයාට.. ඔයාට මාව එපා නම් ඒක
 කෙලින්ම මව කියන්න.. මං ඉතින් මගේ යාලුවෙක්ව
 ඉන්නෙක් කරගන්නැහැව. ඇත්තටම ඔයාට ඔයාට වැඩිය හොඳ
 විදියක් තිබ්බේ නැද්ද මව ලැජ්ජා කරන්න.."

බයවෙහිම මුඛ පැරියෙන් වගේ මං දිනා ඔලුව උස්සල
 බලපු වබෝදාගේ ඇස් වලින් එක සිරුවට කපුරු බිංදු ගලන්
 ගියා. තැමදාම වෙත විදියට ඒ කපුරු වලින් මගේ හිසේ වඩි
 ගැන වියොත් සිංහ අනුකම්පාවක් වගේ තැනීමක් ඇතිවෙන්න
 ගත්තා. ඒ කියන්නේ තවදුරටත් දරදුඩු මිනිසෙක් වගේ කතා
 කරන්න මව පුළුවන් වුණේ නෑ. මගේ මවගත්තු කඳ පරුෂකම
 වබෝදාගේ කපුරු වලින් හේලිලා ගියා.

"වැජ එක නම් අරන්න ලැස්සිවෙන්නෙපා වඩි.. මෙතන
 මගේ ඔලිස් එක.. දෙයියන්ගේ නාමෙට මව ඇත්ත කියන්න..
 ඔයාගෙයි, දිලන්නගෙයි අතරේ තියෙන සම්බන්ධය මොකක්ද..?
 ඔයාල සම්බන්ධ කරල එක එක කතා කියල මිනිස්සු මාව
 තැල්ලු කරන්නෙ ඇයි..? පලිස් වඩි.. පලිස්.."

"දෙයියනේ.. ඔ.. ඔයා මේ මොනව ගැනද ප්‍රමෝද්
 මගෙන් අහන්නේ..? දිලන්නගෙයි, මගෙයි අතරේ තියෙන්නේ
 සංකේතමයක් විතරයි.. ක.. ක.. කවුදෝ ඔයාට බොරු වගයක්
 කියල.. කවුදෝ ඔයාට බොරු වගයක් කියල.."

"තර් වඩි.. කවුදෝ මව බොරු වගයක් කියල.. උංට පිස්සු
 වෙන්න ඇති මේ අතක ඉන්න මව බොරුවක් ඇවිල්ල කියන්න..
 තර් අපි එහෙම හිතමුනෙ.. ඔයාට ඇ.. ඔයාට ඇ.. ඔයාට ඇ.."

යන්නැත්තේ..? එදා ඔයාට මං ගෙන් කරද්දි ඔයා කිව්වේ
 දිලන්නගෙයි ඉඳන් එන්නෙ කියලා.. ඒත් දිලන්නම් කිව්වා ඔයා
 දවස් ගාණකින් එහේ ආවේ නෑ කියලා.."

එක හුස්මට ඒ වික කියල මං වබෝදා දිනා බැලුවා.
 නිල්පාට ඉර වැටුණු පුංචි ලේන්සුවකින් කපුරු පිහිටාන වඩිගේ
 මං දැක්කේ පුදුමාකාර තරම් අවිශාල ඉරියව්වක්. වබෝදා ගැන
 මහාමෙරක් තරම් අනුකම්පාවක් හිත පතුලේ පෙරලෙද්දි, මේ
 තැමදේම වබෝදාගෙන්ම අහගනි කියල මගේ හිත මට බල
 කරා. මේ හුරුතල් හිතට තවත් දුක් දෙන්න මං ඒ තරම් කැමති
 වුණේ නෑ. ඒත් හිතන්න තැනුව දුමක් තහින්න කියල මගේ
 හිත කියද්දි, මගේ පසුව පිහිටිල යනව වගේ මව සෝදුණා.
 අපේ මව ඔයා තැනුව බෑ රත්තර.. මව මෙහෙම කරන්නෙපා
 කියල මහ හයියෙන් කැහල වබෝදාගේ කකුල් දෙක බදාගන්න
 තරම් මව හිතුවා. ඒත් ඊට කලින් වබෝදා ඉස්සර වුණා.

"ම.. මං ඇත්තම කියන්නම් ප්‍රමෝද්.."

"ඒ.. ඒ කියන්නෙ දැන් සිංහකට කලින් ඔයා කතා කරපුව
 හැම දෙයක්ම බොරු කියලනේ.. ඇ.. ඇයි වඩි මව මෙහෙම
 කරන්නේ..?"

"ම.. මව කතා කරන්න දෙන්න ප්‍රමෝද්.. මං එහෙම දෙයක්
 නෙමෙයි අදහස් කෙරේ.. මේ පහුවුණ දවසක මායි, ඉරේමයි පුංචි
 රංචුවක් ගියා.. ස්ලිපර්ස් දෙකකට.. ඒකයි මං එහේ තොගිහින්
 හිටියෙ.. අනිත්තෙක ඒ ගැන ඔයාට කිව්වොත් ඔයා හිතාරුණේ
 කලබල වෙයි කියල මව හිතුවා.."

ගත්තා. ඒත් මගේ පසුව හැල්ලු කරගන්න බැරි තරම් දුක්
සිදුවුනි පිරිල කිවුණා. ඒක හත්දම් හැමෝගෙන්ම මං අහගත්තු
කතන්දර ව්‍යා, වඩෝදාගෙන් අහලම ඉවරයක් කරල දාන්න මං
හිතාගත්තා.

"එකකොට මේ මිනිස්සු කියන කතාවල ඇත්ත තැත්ත
මොකක්ද වයි..?"

"මොන කතාවද ප්‍රමෝද.. මං මට තේරෙන්නෙත්තු මයා
මොනවද මේ කියන්නෙ කියලා.."

"තේරෙන්නෙ තැත්ත" මං තේරෙන භාෂාවෙන් කියන්නම්කො..
සියයි, දිලන්නයි එක පිභානෙ, කැම කන එක, බොන එක
ගැන මයාගෙ අදහස මොකක්ද..? මයා දවසක් දිලන්නගෙ
සිවුව, මයාගෙ උකුල උඩ තියාගෙන අත ගහා හිටියෙ තැද්ද..?
ආ වයි.. ඒවත් බොරුයි කියල මයා කියනවද..?"

මං ඒ ව්‍යා ඇහුවෙ හුභාක් සත්සුන් විදියට. ඇත්තටම ඒ
වගේ සත්සුන්කමක් උඩින් තෙන්නන්න මං කරපු උත්සාහ
ගැන මං විතරයි දැනත් හිටියෙ. වඩෝදා ඇස් දෙකක් ලොකු
සරත් පුදුම වෙලා වගේ මං දිහා බැලුවෙ හරියට මේව මං
දැනගත්ත කොහොමද කියල වගේ.

"ඒ.. ඒ.. සහෝදරකමට ප්‍රමෝද.. එදා දිලන්නගෙ සිවුව
රිදෙනව කියල මට සිවුව ව්‍යාක් අතගන්න කිව්වා.. ඒකයි..
ඊට සලින් ඇන්ට්ටක් කිව්වා.. ඒත් ඇහට අමාරුයි කියල ඇන්ට්
හිදාගන්න ගියා.."

"ඒ කියන්නෙ වයි, ඇන්ට්ටක් ඇන්ට්ගෙ පුතා ගැන තැ"

කැක්කුමක් මයාට දිලන්න ගැන ඇවිත් කියන එකෙන්.. ආ..
එහෙම තේද වයි..? ඇයි දෙයියනේ මං.. මයාට බැ කියන්න
හිවුණතෙ..?"

මුණටම දමල ගැහුව වගේ මං අහපු ඒ ප්‍රශ්නෙන් වඩෝදා
නිරුක්තර වුණා. තවත් කතා කරන්න තරම් දෙයක් එයාට තැ
කියල මට තේරුණා. එකකොටම.. එකකොට දෙයියනේ.. මං
අහපු හැම ආරංචියක්ම ඇත්ත.. අයංකල, ඉරේකල, අංකල්ල
මට බොරු කියල තැ.. ඒ කියපු හැම දෙයක්ම ඇත්ත.. අතේ
දෙයියනේ දැන් මම මොනවද කරන්නෙ..? මොන දේ උනත්,
මගේ ඇහේ හැම දේ බිංදුවකටම වඩෝදගෙ ආදරේ එකකු
වෙලා තිබුණා. ඒකයි මට එයාට මගෙන් හිතන තරම් ලේසියෙන්
ඇත් කරල දාන්න බැරි වුණේ.

"අර සතැක් බාර් එකේ සිද්ධියෙන් පස්සෙ මයාමයි වයි
මට කිව්වෙ මොනම හේතුවක් හිතදවත් මාව තැති කරගන්නෙ
තැ කියලා.. ඒත්.. ඒත්.. දෙයියනේ මේ මොනවද වෙන්නෙ..?
අතේ මට කියන්න වයි.. මට කියන්න.. මට ඕන දෙයක්
උහුලගන්න පුළුවන්.. මං මයාට බින්නිතැ.. මං මයාට මුකුත්
කරන්නෙ තැ.. මං.. මං.. මං අද පරාදවෙව්ව එකෙන්.. මටත්
වැඩිය මං මයාට ආදරේ කරා වයි.. දිලන්නට සිය තරම්
ලංචෙන්න දිලන්නගෙ කියෙන විශේෂත්වය මොකක්ද දෙයියනේ..
මං.. මං මයාට ආදරේ කරා මදිද වයි..?"

ඇස් කෙවෙණි අහට සදුර බිංදු ගලාගෙන එද්දි මගේ
කටහඬ බිදිල ගියා. කම්මුල් දිගේ හිතියට සිරුවට බේරිලා යන
කඳුරු කෝවිලිය තවත්තන්න මං සිසිම උත්සාහයක් ගත්තෙ
බැරි මගේ ගලාගෙන යන කඳුරු බිංදු දැකපු වඩෝදාගෙ ඇස්

මහා පුද්ගලයින් ලොකු වෙලා ගියා. එයාගෙ ඇස් ඉස්සරහ, එයා මේ දකින දේ, එයාට දරාගන්න බැරි වුණා වගේ.. ඒකයි එයා ගොත ගහන කතා කරන්න ගත්තේ.

"ම.. මට.. මට සමාවෙන්න ප්‍රමෝද්.. දෙයියන්ගෙ තාමට මට සමාව දෙන්න ප්‍රමෝද්. මගේ නොතේරුම් කමට මං ඔයාට ලොකු වැරද්දක් කරල තියෙන්නේ.. අනේ මං මේ ඔයාට මොන දුකක්ද රත්තරං දෙන්නේ.. මං ආයෙ දිලන්නගෙ මුණවත් නොබල ඉන්නම්.."

"ඔයා ඉල්ලපු ඉල්ලපු පාරට, ඔයාට සමාව දීමද කොහෙද සමාව කියන දේ මං ලෙ තවත් ඉතුරු වෙලා නෑ වගේ වයි.. ඇයි දෙයියනේ ඔයා හොඳටම දන්නවනේ.. ඒ.. ගත්.. මට ඇතිවෙන්න හරි නැතිවෙන්න හරි කියෙන්නෙ ඔයාගෙ ආදරේ විතරයි කියල.."

"ම.. මං දන්නව ප්‍රමෝද්.."

"දන්නව නම් ඇයි මට මෙහෙම කරන්නෙ රත්තරං.. කමක් නෑ.. කමක් නෑ.. කමක් නෑ.. අපි ඒක අමතක කරල දාමු.. අපි ඒක අමතක කරල දාමු වයි.."

දුකෙන්ම හෙමිබත්වෙලා තියෙන හිත් පොඩිය කුරුක් කරගෙන අත්හිමට මං එහෙම කිව්වා. මට ඕන උනේ ආයෙත් ඉස්සර වගේම වබේර්දාත් එක්ක ලංවෙලා ඉන්න. අනිත්තේ කමයි මොන වැරද්ද කෙරුවත් මං වබේර්දාට කතා කෙරුවේ සැර වැඩියි කියල මටම තේරුණා කිව්ණා. 'උඹට මාව එපා නිතිකං ඉඳප' කියලවත් එයා කවුරු නම්, මං හොඳටම දන්නෙ කියන එක ගැන පැහැදිලි වැටහීමක් මට තිබුණේ නෑ..

වබේර්දා කතා කෙරුවේ මගේ හිත සන්තෝස වෙත විදියට.

"අ.. අනේ මං.. ඔයා මොන කරම් හොඳ කෙනෙක්ද ප්‍රමෝද්.. ඇ.. ඇයි මං ඔයාගෙ හිත රිද්දුවේ..? ඇයි මං ඔයාගෙ හිත කැඩුවේ..? අනේ මට සමාව දෙන්න ප්‍රමෝද්.. අනේ මට සමාව දෙන්න.."

"ක.. තව ඉස්සරහට ඔයා ඔයිට වැඩිය ලොකු වැරද්දක් කරල ඇවිත් මගෙන් සමාව ඉල්ලයි.. ඇත්තමයි වයි.. මං අදට ඔයාට සමාව දෙන්නම්.. ඒත්.. ඒත් එදාට මං ඔයා ඉස්සරහ බේල්ල කපාගෙන මැරෙනවා.. ඇත්තමයි.."

වබේර්දා එකපාරටම එයාගෙ අතින් මගේ කට වැසුවා. මං ඒ සිදු අත ආපිටට තදකරල අල්ල ගත්තා.

"මට මේ අත හැමදාටම අල්ලන් ඉන්න ඕන.. ඒක කරන්න පුළුවන් ඔයාට විතරයි වයි.. තේරුණානේ.."

මං කිව්ව දේට වබේර්දා යාන්තම හිතාපුණා. ඒ සිදු හිතාවෙත් මගේ ආත්මයම වැහිල යද්දි හැම දුක් සංකාවක්ම මට අමතක වෙලා ගියා.

05

ධාන්තයෙහි ඔරිස් එකේ වැඩ වගයකට තාත්තා අවුරුදු ස්වෛරීත්වයෙන් ගිහින කිවුණා. ඒක හිතදම ඔරිස් ඇරිල මං හෙර අවෙක් ටිකක් රැ වෙලා.. පසුවෙලා ගිය පුමානෙම මං දිලන්නලා ගිහින කිවුණේ නෑ. ඇත්තටම මං ඕනකමින්ම දිලන්නට මං ඇරියා කියල මට හිතුණා.

"මේ දවස්වල ප්‍රමෝද කල්පනා කරනව හුඟක් වැඩියි."

මගේ මේසෙ ඉස්සරහම හිටියේ නයෝමි.. කාර්යාලයේ වැඩ කරනු යුගියෙන් අතරින් මං ගිහින ඇසුරු කරම ඇස් පෝතිවෙල් එකක් වගේ දාගෙන ඉඳුනු දිග කොණ්ඩේ දෙපැත්තට පද්ද පද්ද එයා මං දිහා බලන්න හිටියා.

"කල්පනා කරන්න දේවල්ද නැත්තෙ නයෝමි.."

"මොනද අපේ මං කරමි කල්පනා කරන්න කියන්නෙ.. අපිට කියන්න බැරි කරමි දේවල්ද..?"

"ඔව්.. වයිට්ටයි, බබාල කුන්දෙනාවයි කරන දෙන්න විදියක් නෑ.. ඒකයි ප්‍රශ්නෙ.. බැරිද සපෙර්ට් එකක් දෙන්න.."

නයෝමිට බිකස් ගාල හිනාවක් ගියා. නයෝමි හිනාවෙන කොට කම්මුල් දෙපැත්ත වල ගැහෙනවා.

"ප්‍රමෝද.. උඹට අවුරු කෝල් එකක්.."

නයෝමිගේ, මායි හිනාවෙහි ඉන්ද්‍රදේශ, මිහාරගෙ කටහඬ ඇහුණා. නයෝමිගෙ කොණ්ඩේ තවත් පැද්දෙන්න අතින් කල්ප කරල මං ලෝන් එක ගෙට ආවා.

"හෙලෝ.."

"බබා.. මං වයි කතා කරන්නෙ..? මයා සම්පෙන්නද..?"

විබෝදාගෙ කටහඬ එහා පැත්තෙන් ඇහෙද්දි මගේ හිතේ තිබිබි පාලු ගනිය කොහෙත් ගියාද මංද.. හිතට කොහෙදේ ඉඳල පුංචි සතුටක් ගලාගෙන ආවා.

"ඔව් වයි.. මයා කතා කරනු එකක් කොයි කරමි හොඳද..? මං මයා ගැන හිත හිතයි හිටියෙ.. මයාව හම්බෙන්නත් ඕන.."

"මයාව ඉඩ කියෙන දවසක් කියන්න ප්‍රමෝද.. මං එන්නම්.. ඒක හෙමේ.. මයා දැන් දිලන්නලා යන්නෙම නෑ හේද..? මං හොඳියට කමක් නෑ බබා.. ඇත්ට් මයාව හුඟක් ආදරේනෙ.. එහේ ගිහින එන්න.. ඇත්ට් බලාගෙනත් ඇති.."

මුලින් හිතට ආපු පුංචි සතුට ආයෙක් ඇතට පාවෙන්න ගත්තෙ විබෝදාගෙ ඒ කතාවත්තෙත්තම. මං අමතක කරල

දාන්ත හඳුනා ඒ කාලකන්නේ දෙවල් මියා ආයෙන් උඩට අඳිනවා වයි.

"ඇතැම් බලන් හිටියට මට කරන්න දෙයක් නෑ.. මං ආයෙ එහේ යන්නා කියලා තීරණේ කරලයි ඉන්නෙ.."

"ඒ.. අනේ ඇයි ප්‍රමෝද් ඒ...?"

"මියක් පුදුම ප්‍රශ්නයක් වයි අහන්නෙ...? දිලන්න කියන මගේ යාලුවද.. මියාවද කෝරගන්නෙ කියන ප්‍රශ්නය මගේ හිත උඩ තිබුණා පහුගිය දවස් විකේම.. මං උච්ඡාදන කාරය දාල මියාව හෝරා ගත්තා. එහෙම කරපු මට ද මියා දිලන්නලා යන්න කියන්නෙ වයි.. මියා කොහොමද ඒ වගේ දෙයක් මගෙන් අහන්නෙ.. ආ..?"

මං අහගෙන අහගෙන ගියා. ලෝන් එකේ එහා පැත්තෙන් මහා ලොකු හුස්මක් පාතට හෙලන සද්දේ ඊතාවට මට ඇහුණා.

"ඒ.. අනේ මිය තරම් සැරෙන් මට කතා කරන්නෙපා ප්‍රමෝද්... මියාට හුඟක් තරහ ගිහිල්ල.. අනේ මගේ අසින් වැරද්දක් වුණා නම් මට සමාවෙන්න දෙයියනේ.. මං වැරදි දෙයක් කිව්වා කියලා මියාට හිතෙනවා නම් දෙයියන්නෙ නාමේ මට සමාව දෙන්න ප්‍රමෝද්.. ඔ.. මියාව සතුටෙන් කියන්නයි මට ඕන.. ඒකයි මං ඒ වගේ දෙයක් කිව්වෙ..."

ලෝන් එකේ එහා පැත්තෙන් ඉතිහාස ගමන් වබෝදා කියවගෙන ගියා. එයා කිව්ව දේ මං වුණාට තීරණය වුණා නෑ. රිච්ටර් කනේ කියාගෙන දෙපැත්තක ඉඳන් අපි දෙන්නා මගේ බලන් හිටියා. ඇත්තම කතා කරන්න තරම් දෙයක්

මගේ හිතට ආවේ නෑ.. මගේ හිතට මහ මොකක්දෝ දෙයක් වෙලා තිබුණා. හරියට මට වබෝදාගෙන හිත රිද්දන්න ඕන වෙලා තිබුණා වගේ.

"ඒ... අනේ මොනවා හරි කියන්න ප්‍රමෝද්.. මට.. මට හුඟක් පාලයි.."

වබෝදාගෙන කටහඬ වෙවිලලා ගියා. ඒක හන්දම මගේ කටත් ඇරුණා. තවත් තිහඩවෙලා ඉන්න මගේ හිත ඉඩ දුන්නෙ නෑ.

"මියාට වගේම මටත් හුඟක් පාලයි වයි.. මගේ හිතට මහා තනිකමක් දැනෙනවා.. පහුගිය දවස්වල මං අහපු දේවල්, මට හැමෝම කියපු දේවල් මැරිව්ව මිනිස්සු වගේ මගේ පස්සෙන් පන්නනවා.. ඇත්තමයි වයි.. ඒවගෙන් මිඳෙන්න මට මියාගෙ උදව් ඕන.. මියා මගේ ළගින් ඉන්න ඕන.. මට.. මට ඉන්නෙ මියා විතරයි වයි.."

"මං.. මං හැමදාම මියා ළග ඉන්නවා ප්‍රමෝද්.. ඒ තැන මියා බයක් ගන්න ඕනතු රත්තරං.. මං මියාගෙ විතරයි.. මං කවදාවත් මියාව නැති කරගන්නෑ.. මං මියාව නැති කරගන්නෑ.."

වබෝදා අත්තිමටම කියපු ඒ වචන පේළි ටික ගලක කොටස අකුරු ටිකක් වගේ මගේ පසුව පතුලේම තැන්පත් වුණා. එයා ඒ ටික කිව්වේ මොන තරම් ස්ථිර බවකින්ද කියනවා නම් මගේ හිතේ තිබ්බ අත්තිම නොසන්සුන්කමත් නැතිවෙලා ගියා.

එකකින් එකට දවස් ගණනක්ම එක සිරුවට යොමුකර,
විබෝධා ගැන පුළු පුළු ආරංචි කවත් ආවත්, මං ඒවා පිටිපස්සෙ
දුටුත්ත ගියේ නෑ. වෙනදටත් වැඩිය, මං විබෝධාව නිතරම
තම්බවෙන්න ගත්තා. මගෙන් එක්ක මහ හුඟාක් ආදරෙන් ලංගලා
ඉඳින විබෝධා ගැන අහිතක් හිතන්න මගේ හිත ඉඩ දුන්නෙ
නෑ.. ආදරේ කරන ගමන්, සැක කරනව කියන දේ මොන
කරම් පහත් දෙයක්ද කියන එක මං කේරුම් අරන් තිබුණා..
ඒත්.. ඒත් මං කඩදායක් හිතපු නැති කරම් දේවල් පිද්ධ වුණේ
මෙවන් හිතාගන්න බැරි විදියට.. ඇත්තටම මට අදහගන්න
බැරි කරම් දේවල් ඇත් ඉස්සරහ වෙද්දි, මං අත්හිටම හිටියෙ
මෙ මිනිසත් වගේ.

"ජය.. ජය.. මල්ලි.. නැවතලා ඩිංගක් ආශ්‍රය කරල යමුද..?"

රජු කාණ්ඩක අවිවේ, දේශාන් රෙස්ටුරන්ට් එක පැත්තට
ඇවිදත් එද්දි ඒ කටහඬ මට ඇහුණා. ආපහු හැරල බලද්දි
කොල්ලො තුන් හතර දෙනෙක් මං දිහා බලන් ඉන්නව මං
දැක්කා. ඒ කතා කෙරුවේ මට ද කියන ප්‍රශ්නේ උඩ, මං
හිටියෙ දෙහිඩියාවෙන්. ඉඳින තැනම තතර වුණා මිසක, මං ඒ
පැත්තට ගියේ නෑ. මොකද ඒ කිසිම මුණක් මං කඩදායක්
දැකල තිබුණෙ නැති හින්ද.

"උඹ ප්‍රමෝද.. අපි හරි තේද..? වරදින්න විදිහක් නෑහේ.."

මං ගෙට ආපු කොල්ලො හතර දෙනාගෙන් එකෙක්,
බොනොම් ලගන්නා සුරි විදියට වචන උච්චාරණය කරල මගෙන්
ඇහුවා.

"ඔ.. ඔව්.. ඔයා හරි.. ඒත් මං ඔයාලට අදහන්නෙ නෑහේ.."

"ඒක හරි.. ඒක හරි.. මං තමයි සංජය.. මේ ඉන්නෙ
හරිණේ.. අනිත් ඇයොන්ගෙ නම් උඹට පස්සෙ දැනගන්න
තම්බවෙයි.. ඉතිං උඹ අපිව අදහන්නෙ නැතුව, අපි නම්
උඹව සිරාවටම අදහනවා.. ඊටත් වැඩියෙන් උඹේ බකට් එක
විබෝධාව අපි අදහනවා.."

පුළු හිතාවක් කට කොණකට අරගෙන සංජය තමන්
හඳුන්වාගත් කරුණයා කිව්වා. ඒ කටහඬේ තිබ්බේ දැඩි කියුණු
බවක්. මාත් එක්ක ලංගතුකමකින් දෙඩේව්වත්, විබෝධාගෙ
නම කියවෙනකොට ඒ මුණ සුදුමැලි වෙන හැටි මං හොඳටම
දැක්කා.

"ඇයි මල්ලි.. අප්පට් වුණාද..? ආ.. ඔයා අහන් ඉන්න
කැමති නම් හුඟක් දේ අපි එයා ගැන කියන්නම්.. මොකද එයා
ගැන හුඟාක් ඩිවෙල්ස් අපි ගාව තියෙනවා.. අනිත්තෙක ඉතිං
විබෝධා ගැන දන්නැති කෙනෙක් නෑහේ.."

මගේ හිත යටින් වෙව්ලුම් කාල යද්දි සංජය කියාගෙන
කියාගෙන ගියා.. ඒ එක්කමයි අනිත් කොල්ලොත් අපි ගාවට
ලංවුණේ.

"සංජේ.. මොකක්ද බං අවුල..?"

"මුතුත් නෑ බං.. මේ මලයා තමයි වඩ්ගෙ රතර්.."

සංජයගෙ කටින් වඩ් කියන සුරතල් ආමන්ත්‍රණය පිටවුණාම
මං ගැස්සිලා ගියා. එව්වර ලංගතුකමක්, එව්වර ලස්සන
ආමන්ත්‍රණයක්, විබෝධා ගැන කියන්න සංජය එඩ්තර වීම
ඉස්සරහ මගේ විබෝධාව නිරුක්තර වුණා.

WWW.EXPRESSLANKA.TK 32

"අර රට වඩවම දිදි යන බඩුවද..? ඇයි බො.. මේ වගේ හැත්තියෙක්ව කොහොමද ඒකි කතෙක්ව කරගත්තෙ..?"

කව එකෙක් කියනු ඒ වචන විකට උං හැමෝම හඬ හඬ ගාල හිනාවුණා. මගේ හිතට දැනුණේ මහ විශාල අසරණකමක්, මියා හිතද මං මේ මොනවද අහන්නෙ වයි..

"මේ.. කමුසෙල කවුද කියන්න නම් මං දන්නෙ නැ.. ඒත් වඩේදා ගැන කමුසෙලට වැඩිය හොඳට මං දන්නවා.. වඩේදා, කමුසෙල කියන ජාතියෙ කෙල්ලෙක් නෙමෙයි.. වඩේදා මගේ හරිල් ප්‍රෙන්නි.. එහෙම කියෙද්දි ආයෙ මං ඉස්සරහ එයා ගැන වචනයක් හරි කිව්වොත් මං නිකං ඉන්නෙ නැ.."

අන්තිම අවස්ථාව එනකං හරි වඩේදා වෙනුවෙන් කතා කරනව කියල මං හිතා ගත්තා.

"අන්න හරි මල්ලි.. අන්න හරි.. එහෙමයි ඉන්න ඕන.. අපිත් දැන ගන්න කැමිනි, ඒ විදියට අපි මොනව හරි කිව්වොත්, උම් අපිට මොනවද කරන්නෙ කියලා.. ඒත් ඉතිං කෙල්ලෙක් හිතද ඇරගන්න කරම් උනක් අපිට නැ මල්ලි.. මොකද ඒකි මස් වර්ල්ඩ් ද නැතො.. අනිත්තෙක මේ කොහේවත් යන වල් බඩුවක් හිතද.."

කවත් එකෙක් කියත් ගියනු ඒවගෙන් හිතේ තිබ්බ අන්තිම ටේරියාවත් පාර වදිනව කියල මට තේරුණා. ඇත්තටම මට ඒ වෙලාවේ කරන්න දෙයක් තිබ්බෙ නැ.

"අපි මේ දේත් කිව්වෙ උමේ හොඳට.. මොකද උම් හොඳ කොල්ලෙක් කියල අපිට තේරුණ හිතද. මොනවා පුණිත් කරනවා.."

හොල්මං කරන මොකක්දෝ අවුතුම ගතියක් ඒකිගෙ මුණෙ කියෙනවා.. ඉතිං කොල්ලො ඒකි පස්සෙ වැටෙනකොට ඒකිත් නිකං ඉන්නා යාලු.."

සංස්කෘත කතාවට, මොනවද කියන්න ඕන කියල මට හිතාගන්න බැරිවුණා. මේ වෙනකොට මං කීපාරක් මැරී මැරී ඉපදුණා ද කියල දැනත් හිරියෙ මං විතරයි. ඇයි වඩේදා මියා මට මෙහෙම කරේ.. වඩේදාගෙන් අහන්න ඕන ඒ ප්‍රශ්නෙ මං අහගත්තෙ මගෙන්මයි. තමන්ගෙ ආදරවන්තිය ගැන මිය වගේ දේවල් දැනගන්න ඕනම කොල්ලෙක් අවුල් වෙනව වගේ මාත් අවුල්වෙලා තිබුණා. කොට්ටම් ප්‍රමෝද් කියන ගත්තිමත් වර්තමාන අන්තිම ටේරියාව බිංදුවක් හිඳිලා විනාශ වෙලා ගියේ බලත් ඉදිද්දිම. ඒත් නිකමිම කට පියාගෙන ඉන්න මගේ හිත ඉඩ දුන්නෙ නැ.

"මේ හැම දෙයක්ම කමුසෙල මට කියන්නෙ ආදරේටද..? ආ.. නැතෙ හලෝ.. තනිකරම අර අහියක කෙල්ලට මට ගහන්නෙ.. එයා මොකක්ද කමුසෙලාට කරනු වැරද්ද..?"

මං ඒ වික අනුවෙ ගහගන්න වගේ.. උංවත් ඒක තේරුණා. ඒත් මං හිතනු කරම් ඉක්මනට උං ගැත්තිය කලබල වුණේ නැ.

"ප්‍රමෝද.. මේ අහපං.. මං ඉස්සෙල්ලක් කිව්වෙ, උකිත්තෙක්ක ඇඹරෙන්න කරම් උණක් අපට නැ.. එහෙම ඇඹරෙන්න අයිඩියාවක් අපේ තිබ්බ නම්, මෙහෙම සාම සාකච්ඡා කියන්න එන්නා යාලු.. අපේ හේම අපි මගදිම ඉවර කරල යනව මිසක.. වයි ගැන මේ කියන හරි උඹට කියන්න ආවෙ උකිත් කොල්ලෙක් හිතද.."

"අනිත්තෙක ඉති. උඹ කිව්වා, ඒකි උඹේ ගර්ල් කියලා.. ඒකි උඹේ ගර්ල් ත්‍රෙන්ඩ් නම් ඇයි ඒකි... කොල්ලොත්ව පිස්සු වට්ටන්නෙ..? ඇයි වෙනත් කොල්ලොත්ව බලාපොරොත්තු දෙන්නෙ..?"

"මුට මිව කියල දිල වැඩක් නෑ මව්.. අපිට මොන අමාරුවකටද මුට ඇඩ්වයිස් දිල, විහිත් ඇරගන්න හදන්නෙ.. හැබැයි යාලු.. එකක් කියෙනවා.. ඒක ඉර පායනවටත් වැඩිය මුටර්.. ඒකි උඹව හලල දානවා තව මාසයක් යන්න කලින්.. මොකද ඒකිව මින උඹ වගේ අභිසංකයෙන් තෙමෙයි.. ඒකිව මින කෑම.. තනිකරම දිවා ආහාර වේලක්.. ඒක හින්දා ඒකිව අතුරුපස් දිලා හරියන්නෙ නෑ.. තේරුණානේ.."

කොන්ඩේ පෝනිවේල් එකක් වගේ බැඳගෙන ඉඳු පායෙන් යාලුවෙක් මට අත්තිමට කිව්වා. උං ගැන්කියම එතැන ඉන්දේදි මං ආපසු එන්න හැරුණා. හිතාගන්න බැරිකරමට හිත තත්තන්තාර වෙලා කියෙද්දි වෙන කරන්න දෙයක් මට තිබුණේ නෑ. ඇත්තටම උංගෙ ගැන්කිය කියපු දේවල් වලින් මං අත්ත අසරණ වෙලා තිබුණා. ඒ අත්ත අසරණ වෙව්ව හිත පතුලෙන් වඩෝදා ගැන මොකක්දෝ නොදන්නා කේන්ද්‍රිකයක් දුලන්න වටන් ගත්තෙ මටත් හොරාටම. ඒ කේන්ද්‍රික පිටින්ම මං මහබාගේ පැත්තට යන්න ආපු බස්සෙකකට අත දැමීම. ඇත්තටම මේ හැමදේම දරාගෙන චිරයෙන් වගේ ගෙදර යන්න පුළුවන්කමක් මට තිබුණේ නෑ. ඒ තිබුණත් තාත්තට මුණ දෙන්න තරම් ශක්තියක් මට තිබුණේ නෑ.

"හලෝ ප්‍රමෝද අයි.."

මහබාගේ හංදියෙන් වත්තල පැත්තට නිකවටත් නිකවටත්

විදන් එද්දි, මගේ ඉස්සරහටම හම්බ වුණේ රොසානියි, අනුරාධි.. ඇත්තටම එයාල දෙන්නත් මගෙයි, වඩෝදාගෙයි එලෙයාර් එක දැනගෙන හිටියා. අනිත් දේ තමයි එයාල දෙන්නම වඩෝදාගෙ යාලුවෝ වුණ එක.

"මොකද මේ දාහට අරන් නිකා දිලා වගේ..?"

රොසානි මගෙන් ඇහුව තෝන්කියට වගේ, අනුරාධිගෙ මුණෙන් කැන හිතාවක් පිපිල නැතිවෙලා ගියා.

"යමහර වෙලාවට එහෙමත් දෙන්න වෙනවනෙ නංගි.."

"මව් ඉති.. ඔයා තම වඩ්වත් නිකමම දිල දායි.."

අනුරාධි එහෙම කියද්දි මගේ හිත ගැස්සිලා ගියා.

"ඇ.. ඇයි ඔයා එහෙම කියන්නෙ..?"

"මම තෙමෙයි.. ඔය වටුමෙ හැමෝම කියන්නෙ.. ඔයාට කොන්දක් නෑ කියලා.. ඔයා උන ඉන්න කෙල්ලවත් ඔයාට කියාගන්න බෑ කියලා.. අඩුගානෙ ප්‍රමෝද අයි.. වඩෝදා ගැන මිනිස්සු කියන කතා ගැන, ඔයාට වඩිගෙන් අහන්නවත් ශක්තියක් කියෙනවද..? ඇත්තටම අපිට ජේත විදියට ඔයා ඇවි කරන්නෙ පණ නැති වර්තයක් තමයි.."

අනුරාධි කියාගෙන කියාගෙන යද්දි මගේ හිත කේන්ද්‍රිකයෙන් වෙඩිලුම් කාල ගියා. ඒත් මං ඒ කේන්ද්‍රික එතනම පාලනය කර ගත්තා.

"ඔයාල දෙන්නට මින මාව තෝන්කි කරල සංකෝස

වඩන්නෙ..?"

WWW.EXPRESSLANKA.TK 34

අභන්ත දෙයක් කිවුණේ නැති වුණත් මං එයාල ගෙන් එහෙම ඇහුවා. ඇත්තටම ඒ දෙන්නට මින වෙලා කිවුණේත් ඒ දේම කියලා මට තේරිලයි කිවුණේ.

"සමහර විට එහෙම වෙන්නත් පුළුවන්.. හැබැයි ඉතිං මියා දැනටමත් තෝරන්ඩි වෙලා ඉවරයි.. මොනට වුණත් අපේ කොල්ලොත් එක්ක මියාට තිබ්බොත් මියාට ලකුණු බිංදුවක්වත් තම්බෙන්නැ.."

"රින ගානක් තමයි.."

රොෂානි කියවත් ගියපු වික, අනුරාධ අංග සම්පූර්ණ කරා. කෙල්ලො දෙන්නෙක් ඉස්සරහ මං මෙහෙම බාල්දු වෙන්නෙ, මගේ පිරිසිදු ආදරේ හිත්දා කියල මගේ හිතට කේරෙන්න ගත්තෙ ඒ වෙලාවේ ඉදන්.

"හරි.. මියාල කියන විදියට මට කියෙන්නෙ රිංග ගානක්.. හොඳයි.. මට දැන් මොනවද කරන්න කියන්නෙ..?"

"මියාට කරන්න කිසිම දෙයක් නැ ප්‍රමෝද.. මගේ බෝයිගෙ ගැන්ග් එකක් මියාට හිනාවෙනවා.. මියා ඇවි කරන්න නපු-සක වර්තයක්ලි.. ලව් කරන කෙල්ලව රට වටේට දිලා අපහයා වගේ බලාගෙන ඉන්නවලි.. තවත් ඉතිං කතා කරන්න දේවල් නැ තේද ප්‍රමෝද.."

"අඩුගානෙ, ඊළඟට යාලු කරගන්න කෙල්ලවත් හරියට කියාගන්න බලන්න.. නැත්නම් ඒකටම මේ සෙන්නේ තමයි.."

මහා අමනුස්ස කිසිම දෙයක් නැ ප්‍රමෝද.. මගේ බෝයිගෙ ගැන්ග් එකක් මියාට හිනාවෙනවා.. මියා ඇවි කරන්න නපු-සක වර්තයක්ලි.. ලව් කරන කෙල්ලව රට වටේට දිලා අපහයා වගේ බලාගෙන ඉන්නවලි.. තවත් ඉතිං කතා කරන්න දේවල් නැ තේද ප්‍රමෝද..

තැත්පත් වුණා. කවද හරි.. කවදම හරි මටත් දවසක්, වෙලාවක් එයිනේ.. එදාට පුළුවන් වුණොත්, මිය කියපු දේවල් ආපිටට අනුරාධයි, රොෂානියි ඉස්සරහම ධන පැත්තට පෙන්නනවා කියලා මං හිතාගත්තා. අවාක ආදරයක් හිතේ පුරවගෙන ඉදිදි, මුර ලෝකයක් ඉස්සරහ, තිරුවක් කරපු මගේ අසරණ ආත්මය සම්පූර්ණයෙන්ම විනාශ වෙලා ගිහිත් කිවුණා. මගේ ඉස්සරහට හම්බවෙන හම්බවෙන මනුස්සයාගෙන් මං මේ විදින අපහයා වලට හේතුව වච්ඡේදා නම්, එයා හම්බවෙලා ආයෙමත් මේවයෙ කේරුම මොකක්ද කියල දැනගන්න මට මින වුණේ එතැන ඉඳල.. ඒත් මං හිතපු කරම් ලේඩියෙන් මට වච්ඡේදාව හම්බවෙන්න බැරිවුණා.

වච්ඡේදා, දිලන්නලහට එන්නැති නිසාම, මට එයාට හම්බවෙන එක විකක් අමාරු වුණා. ඒක හන්දම වච්ඡේදා ගිහිත්ම ආශ්‍රය කරපු මනිෂාගෙන් උදව්වත් ගත්තොත් අවුලක් වෙන එකක් නැ කියලා මට හිතුණා. අතින් දේ තමයි, වච්ඡේදාත් එක්ක තවත් විකක් සංවෙලා, මේ කතා හදපු ඇයාගත්ම පෙන්න, චිටුමේ එහෙට මෙහෙට ඇවිදින්නත් මට මිනවෙලා කිවුණා. මිය වගේ දාහක් දේවල් හිත හිතා මං මනිෂාගේ ගේ ගාට්ට ගිහිත් බෙල් එක එවුවා. ඩිංග වෙලාවක් ගිහිත් දොර ඇරුණා. ඒ ඇරුණු දොරින් එළියට ආවේ, මං ඒ වෙලාවේ කොහොමවත් බලාපොරොත්තු වුණු කෙනෙක් හෙමයි. දිලන්න..

"ප්‍රමෝද.. උ.. උම්..?"

මාව දැක්ක ගමන් මගේ ආදරණීය මිත්‍රයා ගැස්සිලා ගියා. දාහක් පුණ්ණ වුව මට ඇවිල්ල පිටවෙන්න හදද්දි හිතාවත්

විතරක් කොල් අගට එකතු කරන් මං නිතඩි වුණෙ.

"මං.. මං මනිෂාව හම්බවෙන්න ආවා.. ප්‍රමෝද්.. ඒක හෙමේ..
උඹ.. උඹ මොකද අපේ දිනා දැන් වැඩිය එන්නෙ නැත්තො..?"

මුණ පුදුමැලි වෙලා කියෙද්දි දිලන්න ගොත ගහන වචන
එක්කම කරන හැටි මං බලන් හිටියෙ පුදුමවෙලා. ඇත්තටම
මට තේරුණ විදියට නම් දිලන්නට ඒ වෙලාවේ ඕන වෙලා
කිබුණෙ මගෙන් පුළුවන් තරම් ඉක්මනට ඇත්වෙලා යන්න.

"මේ දවස්වල ඔරිස් එකේ වැඩවලට හිරවෙලා දිලන්න..
නිවාඩුවක් හම්බවුණ ගමන් මං එන්නම්කො.."

බොරුවක් වුණත් ඇත්තක් විදියට කියන හැටි ඒ වෙනකොට
මං පුරුදු පුහුණු වෙලා කිබුණා. මොකද සමාජයෙන් පීඩාවක්
අපිට දිගටම එල්ල වෙද්දි අපිත් ඒ විදියට හැඩ ගැහෙන්න
මිනෙන්.. අර කතාවකුත් කියෙනවනේ, දිගටම ප්‍රහාර එල්ල
වෙනව නම්, ඔබත් පහර දීම ආරම්භ කරන්න කියලා.

"උ.. උඹ එහෙනම් මනිෂාව මිටි වෙලා වරෙන්.. මං.. මං
යන්නම් ප්‍රමෝද්.. උ.. උඹට අවුලක් නැනෙ.. අපි පස්සෙ
හම්බවෙමුකො.."

පිටිපස්ස බල බලා ඉක්මනට මං ළඟින් ඇත්වෙලා යන
දිලන්න දිනා මං එක සිරුවට බලන් හිටියා. ඒ යන ගමනේ
කිබිබෙ පරාණ බයෙන් දුටන මිනිසෙක්ගෙ ගති ලක්ෂණ. ඔබ
දැකපු වෙලාවේ ඉඳල දිලන්න බයවෙලා හිටියෙ ඇයි කියල හිත
හිතාම මං මනිෂාගෙ ගෙට ඇතුල් වුණා.

"මං.. මයිනෝඩ් ප්‍රමෝද්.. මට හිතාගන්නවත් වැඩක් නැත.."

මේ වෙලාවේ..?"

කවදාවත් දැකල නැති දෙයක් දිනා බලන් ඉන්න කෙනෙක්
වනේ මං දිනා බලල මනිෂා කැගාහුවා. මොකක්දෝ හිතාගන්න
බැරි තරම මහා පුදුමයකින් එයාගෙ ඇස් දෙක ලොකු වෙලා
කිබුණා. තවත් ඩිංගක් වෙලා මනිෂා දිනා හොඳට බලද්දි ඒ
ඇස් රතු වෙලා, කපුළු වලින් බොඳ වෙලා ගිහින් කියෙන හැටි
මං දැක්කා.

"මනිෂා.. මොකද මේ..? හරියට කාට හරි බයවෙලා වනේ..
දිලන්නත් පුදුම වුණා මාව දැක්ක ගමන්.. ඔයත් දැන් අප්පටි
ගහලා..?"

"අ.. අපේ නෑ ප්‍රමෝද්.. දිලන්න එනකොට මං.. මං නිදාගෙන
ඉඳල තැහිට්ටා විතරයි.. මට කෑම මුණවත් කෝදගන්න බැරි
වුණා.. ඉතිං.. අපි තේ එකක් බොමුද..? ඔයත් හුන දවසකින්නෙ
ආවෙ.."

"තේ නම් කවද බොන්න බැරිද මනිෂා.. මං ආවෙ ඔයාගෙන්
පුංචි උදව්වක් ඉල්ලන්න.."

මනිෂා අමුතුවෙලා හිටියත්, මං ආපු කාරණේ මම එළියට
දැමීමා. අතින්තෙක එයා කිව්වේ නිදාගෙන ඉඳල තැහිට්ටා
කියලනේ. එනතින් එහාට මං මුකුත් හිතන්න හිස් නෑ.. මනිෂාගේ
වෙනස්කම් ගැන හිතනවට වැඩිය හිතන්න ලොකු දේවල් මගේ
හිතේ කිබිබා.

"මං.. වඩිව මිටි වෙන්නද..?"

"හේ.. ඔයා ආර්ථව ගෙස් කරනෙ.. කියල වැඩක් නෑ.."

"ඒ.. ඒත් ඒ උදව්ව මට කරන්න බෑ ප්‍රමෝද්.. අපේ ප්‍රියයි.. මනෝකාන්ත කරන නම් වෙන්තොටා.."

එකපාරටම මනීෂා කියපු දෙයින් මගේ පපුවක් එක්ක සීතල වෙලා ගියා. මේ මොනවද වෙන්ත යන්නෙ..? මං අකුණෙන් හැම දෙයක්ම කාලකණ්ණි වෙලා යන හැටි දරාගෙන ඉන්න බැරිව මං බිම බලා ගත්තා. ඒ කන්පර ගානෙදි අපි දෙන්නගෙන් කවුරුවත්ම කතා කළේ නෑ. මනීෂා කතා නොකරන හන්දම මං ආයෙත් කටහඬ අවදි කරා.

"මියා මීට කලින් නම් මට මනෝකාන්ත කියල නෑ.. කමක් නෑ.. කමක් නෑ.. ඒත් මං දැනගන්න කැමතියි මියාට බැරි ඇයි කියලා.. අඩුගානෙ ඒ දේවත් දැනගන්න මට අයිතියක් තියෙනවා.."

"මං.. මං වබෝදාත් එක්ක කරන වුණා. ඒකයි මට මියා ඉල්ලපු උදව්ව කරන්න බැරි.. නැත්නම් මං මීට කලින් මියා ඉල්ලපු උදව්ව නොකර ඉඳල නැතෙ ප්‍රමෝද්.."

"මියා මිය බොරු කියන්නෙ.. මියාට ලගින් ආශ්‍රය කරල තියෙන හන්ද මට ඒ දේ හරියටම කියන්න පුළුවන්.. කාට බොරු කිව්වත් මියාට මට බොරුවක් කියන්න බෑ.. මියාට, මට හෙල්ප් එකක් දෙන්න බැරි නම් ඒක කෙලින්ම මට කියන්න.. මියාට මේ මොනවද වෙලා තියෙන්නෙ මනීෂා.."

නොකරපු වැරද්දකට අහුවෙලා දඬුවම් විඳින කෙනෙක් වගේ මනීෂා මං දිහා බැලුවා. මෙව්වර වෙලා මනෝකාන්ත උත්සාහ කරපු එයාගෙ කඳුළු බිංදු දැන් නම් ඇස් දෙකෙන් එළියටම ඇවිල්ල තිබුණා.

"අනේ.. මනෝකාන්ත කතා කියන්නෙටා ප්‍රමෝද්.. මං.."

හැම පැත්තකින්ම තනිවෙලා කියල මං දන්නවා.. ඒත්.. ඒත් දෙයියනේ.. මියාගෙ මිය අභියෝගය මුණ දිහා බලාගෙන මං මේ හැම දෙයක්ම මියාට කියන්නෙ කොහොමද..? ප්‍රියයි ප්‍රමෝද්.. අද දවස මට හිත වීගත්තේ හදාගන්න ඉඩ දෙන්න.. මං හෙට මියාට හැම දෙයක්ම කියන්නම්.. ප්‍රියයි.. හෙට තමේම මියා වර්ථ එක ලකට එන්න.."

"මියා මේ මොනව හදාද කියන්නෙ මනීෂා..?"

"මියා නොදන්න හුඟක් දේ ගැන.."

"මේකට වඩාත් සම්බන්ධද..?"

"ඔව්.."

එතනින් එහාට අහන්න තරම් ප්‍රශ්න කෝටියක් විතර හිත උඩම තිබිබත් මං මුඛයේ ඇහුවේ නැතුව ආවිටම එන්න හැරුණා. මොකද ඉවසීම කියන දේ මං පුළුල් කාලෙ ඉඳලම පුරුදු වෙව්ව දෙයක්. ඉතිං හෙටත් බලල හැමදේම ගැනම තීරණයක් ගත්තව කියල මං හිතාගත්තා. මොකද හෙට මනීෂාට හම්බාවෙලාම වබෝදාව හම්බවෙන්න යන්න මං තීරණය කරපු හින්දා. ඒත් මොන හේතුවකට අද දිලන්න, මනීෂාගෙ ආවද කියල මට හිතාගන්න බැරිවුණා. ඒ ගැන මනීෂාගෙන් අහන්න තරම් මගේ හිතේ පිටි එකක් තිබුණේ නෑ. සම්හර විට එයාල දෙන්නත් ලගින් ආශ්‍රය කරනව වෙන්න පුළුවන්නේ.. ඇරැක් මනීෂා කිව්වොත් හෙම මියාට වගේම එයාටත් මේ තෙර දොර ඇරල කියලා.. එතෙක්දි මං තවත් අසරණ වෙතම කියල මට කේරුණා.

06

නවසි

වෙලා මං ගෙදර එනකොට තාත්තා ඇවිල්ලා තිබුණා. මොකක්දෝ තොතේරෙන දුකක් හිත ඇතුළු පහුරු ගාද්දි වුණත් මං තාත්තත් එක්ක හිනාවුණා. තාත්තගෙ මුණේ ඒ වෙලාවේ ඇඳුණේ හරිම අව්‍යාජ හිනාවක්. අම්මත් නැතුව, මේ තරම් කාලයක් මාව රැක බලා ගත්තව, මං තාත්තාව කොයි තරම් ණය ගෙව්වත් මදි කියල මට හිතූණේ ඒ හිතාව දැක්කනම්.

"ප්‍රමෝද්.. ඔයාට ඔරිස් එකෙන් කෝල් එකක් ආවා.. හෙව වැඩට එන්න කියලා.. හදිසි වැඩක්ලූ.. අන්න පරපුත් බලන් ඉඳල ඉඳල ගියා.. කොතෙද යෝදයෝ මේවිට වෙලා ගියේ..?"

තාත්තා එහෙම කියද්දි මගේ හිතට මහ මොකක්දෝ උනා. මං මනිෂාව හම්බවෙන්න යන්න ආවත්තෝ මොකෝදෝ හෙව මං තොගියොත් මනිෂා රස්කියාදු වෙනව තේද කියල මට හිතූණේ ඒ වෙලාවේමයි.

සිතිය හැකි

"හෙට...? හෙට මං කොහොමද යන්න තාත්තා..? මට වැඩ වගයකුත් තියෙනවා.. අනිත්තෙක මං දවස් හතරක් නිවාඩු දාලයි ආවේ.. බොස් කාරයට පිස්සුද මංදා.."

"අර්ජන්ට් වැඩ වගයකට අඩුව යන්න වෙලා.. බොස්ම තමයි ලෝන් කරන්න.."

"කවුරු ලෝන් කරත් මට කියල තිදහසක් සියෙන්න ඕනනෙ තාත්තා.. මං මේවිටර දවසකුත් එක දිගට වැඩ කරේ ඔරිස් එකේ අවශ්‍යතා හත්දෙන.. මි.."

"ඒ වුණට මේක හදිසිම වැඩක්ලූ.."

"මි.. එහෙම නම්.. හෙට උදේ මගේ වැඩෙන් කරගෙන දවල් වෙලා, ට්‍රීන් එකේම මං ඔරිස් යනවා.."

තාත්තාගෙ මුණේ අර මුලින් තිබිබ හිතාව මැකිල ගියේ මං බලන් ඉන්දෙද්දිම. කඩදාවත් නැති විදියට තාත්තා මට බල කරන්න පටන් අරගෙන තිබුණා.

"රස්කාවත්තෙක්ක යෙල්ලම් කරන්නෙකා ප්‍රමෝද්.. අද කාල රස්කාවක් හොයාගන්න කොයි තරම් අමාරුද කියල ඔයා හොඳට දන්නව ඇතිනෙ.. හොඳයි ඔයාට හෙට උදේ කොහොමද යන්න කියෙන්නෙ..?"

තාත්තා කෙලින්ම මගෙන් ඇහුවා. මගේ ජීවිතයේ වැදගත් තීරණයක් ගන්න වෙනව කියල ඉවෙන් වගේ දැනෙන, හෙට වගේ වැඩක් ගන්න මං කොහොමද තාත්තට කියන්නෙ.. කිසිම දුකක් දෙන්නැතුව පුට කාලෙ ඉඳල මාව බලා ගත්තු තාත්තට

WWW.EXPRESSLANKA.TK 38

මොනව නොකිසේවිද..?

"ම.. මං තිකත්තෙ අර ගැණු ලමයා හම්බවෙන්න ඇතිනේ.. මට පේන විදියට ඒකෙන් ප්‍රශ්නයක් තියෙනවා පුතා.. මට මියත්තෙත්ත මය ගැන විකක් කතා කරන්න ඕන.. මොකද මං මෙව්වර දවසක් කෙරුවෙ, උඹ කරන කියන දේවල් දිනා බොහොම නිශ්චයව බලන් ඉඳපු එක.."

හුභාක් දිග කකාබහකට මුල පුරන්න වගේ තාත්තා කකාට වෙතින්ම පැත්තකට ඇදල දැමීමා. වැරදිලාවක් තාත්තා විබේදා ගැන ඇහුවොත් හෙම මම දෙන්නෙ මොන වගේ උත්තරයක්ද කියල මට හිතාගන්න බැරිවෙලයි කිවුණේ.

"ප්‍රමෝද.. මගේ දරුවො.. මට පේන්නෙ උඹ අත්තියෙන් වගේ හැසිරෙනව කියලයි.. මනොම ජීවත් වෙන්න බෑ.. ඩිංගක් මේ අපි වටේ තියෙන ලෝකෙ දිනා ඇහැ ඇරල බලන්න පුරුදු වෙයන්. අනිත් දේ තමයි උඹ මට කව්දාවත් බොරුවක් කරන්න කියල මං විශ්වාස කරනවා.. ඒත් ඉතිං ආදරයකදි වගේ හැම දෙයක්ම අම්මක වෙත තැනකදි උඹ කොහොම හැසිරේවිද කියල කියන්න මං දන්නෙ නෑ.. මං මේ දවස් විකම් උඹට හුභාක් නෝටි කරා.. මීට කලින් නොදැකපු ලොකු වෙනසක් උඹේ මුඛ මැදදෙ තියෙනවා මං දැක්කා. මොකක් හරි හේතුවක් හින්දා උඹ දුකෙන් ද ඉන්නෙ මගෙ පුතේ.."

තාත්තා අහපු වචන කන්දරාව මගේ පපුව ඇතුළු බිත්තිවල හැපිල දෝංකාර දුන්නා. හිත ඩිංගෙන් ඩිංග ඉරිල යන්න උත්සාහ කරද්දි, මෙව්වර දවසක් සිද්ධ වෙව්ව දේවල් තාත්තා එක්ක කියන්න මගේ හිත දුකෙන් ද ඉන්නෙ මගෙ පුතේ..

වර්තමාන කත්වය දැකලා, තාත්තා කව්දාවත් සකුවෙන් ඉන්න කියල මං පේරුම් අරගෙන තිබුණේ.. ඇත්තවම මට පේරුම් ගන්න බැරිවුණේ, තමන්ගෙ ජීවිතේටත් වැඩියෙන් මට ආදරේ කරන තාත්තෙක් ඉන්දෙද්දි මං විබේදාත් එක්ක යාලුවුණේ ඇයි කියනෙක.

"කිසිම දුකක් නෑ තාත්තා.. මං හුභාක් සංකේතයක් ඉන්නෙ.."

මං අමාරුවෙන් වචන ගැටගහ ගත්තා.

"එතෙම නම් කමක් නෑ.. ඒත් උඹට ප්‍රශ්නයක් තියෙනව නම් අපි දෙන්නම ඒක බේදාගෙන උත්තර නොයවු.. උඹේ දේවල් වලට මාවත් ලංකර ගනිං පුතා.."

ඇත් පුපුරගෙන කළුරි කැට කඩාගෙන එද්දි මං බිම බලා ගත්තා.. අපේ මගෙ රත්තරං තාත්තේ.. මං කොහොමද මයාට මගේ හිතගොඩට ඇදල ගන්නෙ..

"තවත් දෙයක් උඹට කියන්න තියෙනව පුතා.. වික කාලෙකට ආයෙත් මට බණ්ඩාරවෙල යන්න වෙලා.. ඒ කියන්නෙ දවස් ගානකට මං උඹෙන් ඇත්වෙතවා.. එත් තැන්වරි එත් වැඩ වගයක් හිරවෙලා.. ඒත් ඉතිං මං යනකොට උඹ මය වගේ මුඩි එක්ක ඉන්නව නම් හිත හදාගෙන මං යන්න කොහොමද ප්‍රමෝද..?"

"තාත්තාට කව්දා යන්න තියෙන්නෙ..?"

"හෙට.. ඒ කියන්නෙ උඹ වැඩට යන දවසෙම.."

දන්න අපුනන කවුරුවත් නැති, හුඹුරුදු තැනකට ගියහම

හිතව එන පාලුව මගේ හිතවත් දැනෙන්න ගන්නා.

"ප්‍රමෝද..."

ඇස් උස්සල බලද්දී මං දිනාම බලත් ඉන්න තාත්තාට මං දැක්කා.. ඒ ඇස් දෙකම පිරිල තිබ්බෙ මං ගැන ඉපදුණ මහ විශල ආදරේකින්. තාත්තා මං වෙනුවෙන් මැරෙන්න වුණත් එයි කියල මට ඒ වෙලාවේ හිතුණා.

"උඹ සංකෝසෙන් තේද ඉන්නෙ..?"

"ඔ.. ඔව් තාත්තා.. මං මගේ හිතේ කිසිම දුකක් නැ.."

"එහෙනම් උඹ සතුටෙන් ඉන්නෙ කියලා මට කිව්වා.. මං ඒක දැනට පිළිගන්නම්.. ඔව්... දැනට විතරයි.. ඒත්.. ඒත්.. උඹේ ජීවිතයෙ වෙන වෙනස්කම් මට කියපං පුතා.. මොකද මං ජීවිතෙන් එක පාරක් පරාද වෙව්ව මිනිහෙක්. ඒ උඹේ අම්මා මේ ලෝකෙන් ඇත්වෙලා ගියපු දවස.. ආයෙ උඹවත් අහිමි කරගෙන මට දෙපාරක් පරදින්න බෑ.. ඒකයි මං මේ හැම දෙයක්ම උඹෙන් භාර භාර අහන්නෙ.."

"විස්තර කියල මං ලියුමක් හරි එවන්නම් තාත්තා.. පරපු දිගටම එතව කිව්ව තේද..?"

"ඔව්.. පරපු දිගටම මෙතේ ඉදිවි.. මාස දෙක තුනක්වත් මං අඩුම ගානෙ බණ්ඩාරවෙල හිරවෙව්.. මට නම් එන්න අමාරුවෙයි උඹව බලන්න.. ඒත් උඹට පුළුවනෙන මාව බලන්න එන්න.."

"මාස දෙක තුනක්..!"

මගේ හිතව මොකක්දේ? වෙලා ගියා.. මෙව්වර කාලයක් කියල මං හිතෙකින්වත් හිතුවේ නැ.. මං හිතුවේ අඩුම ගානෙ සකියක් දෙකක්වත් කියලා..

"ඔව් පුතා.. සමහර විට ඊටත් වැඩිවෙව්.."

"මං තාත්තව බලන්න එන්නම් තාත්තේ.. මං දන්නවා මට කවුරු නැති වුණත් තාත්තා මං ගාව අත්හිමට ඉන්නව කියලා.. මං.. මං තාත්තට හුඟාක් ආදරෙයි තාත්තේ.. මං තාත්තව හුඟාක් ආදරෙයි.."

ඒ අත්හිම හරිය කියවත් යනකොට මගේ ඇස් වලින් උණුම උණු කපුරු කැට කඩාගෙන එළියට පැන්නා.

ඊළඟ තත්පරේදී තාත්තා, තාත්තගෙ ඇතිලි තුඩුවලින් මගේ කපුරු කැට වික පිහදාල දැමීමා. මං ගැන ඉපදුන මහ විශාල ආදරේකින් එකපාරටම තාත්තා මාව වැළඳ ගන්නා. ඊට පස්සෙයි මට ඒ ආදරණීය කටහඬ ඇහුණේ.

"මං.. මමත් උඹට හුඟාක් ආදරෙයි පුතා.. ඔව් හුඟාක්.. හැබැයි අම්මා නැති කරගත්තා වගේ, මං උඹව නම් තැනිකර ගන්නෙ නැ.. නවත් ඒ වගේ දුකක් මට උහුලගන්න බෑ.. මේ පපුව ඒකට ඔරොත්තු දෙන්නෙ නැ.."

තාත්තගෙ ඒ අත්හිම වචන වික මගේ පපුව ඇතුළටම කිඳා බැස්සා. මොකද මගේ ජීවිතයේ ලොකුම පෙරළිය වෙන්න දායක වුණු පිද්ධිය වෙන්න කලින් මට තාත්තව හම්බ වුණු අත්හිම පාර ඒක හත්ද.

හරියටම නමය වේදි පසුවෙනිදා මං සෙත්වි මෙරස් දේවස්ථානය ලෙසට ආවා.. මගේ හිත පිරිල කිටුණේ මහ විශාල පාලුවකින්. මොකක්දෝ දැවැන්ත දෙයක් සිද්ධ වෙන්න තව ඒ තරම් වෙලාවක් නෑ කියල මට හිතුවේ පාරක් දෙසාරක් නම් නෙමෙයි. වර්ගී එකට ඩිංගක් මෙහායින් කිටුණු පොත්ඩි එකේ ගල් බැමීමේ මං වාසිවුණා. දාහක් දේවල් හිතට එබීමම් කරල හිත වල්මත් කරල දාද්දි, මගේ පිරිපස්සෙන් කටහඩක් ඇහුණා. මං හැරිල බැලුවෙත් මහා අලසකමකින්. හිතුවත් වැඩිය කලින් මනිෂා ඇවිල්ල කිටුණා.

"මි.. යාලුවා වෙලාවටම තේද වැඩ..?"

මගේ ලෙටම් ආපු මනිෂා, ගල් බැමීමේ කිබිබ තණකොළ ගහක් ගලවල අපේ පටලව ගන්න ගමන් ඇහුවා.

"ඔව්.. මං හැමදාම වැඩ කෙර් එහෙම.. ඉතිං මට කියන්න කියෙන හැම දෙයක්ම අද මට කියල දාන්න.. ඔව්.. හැමදේම.. මොකද තව ඩිංගකින් මං ආයෙන් මගිස් යන්න මින.. මං හිතනවා මනිෂා මයා මය දන්න හැම දෙයක්ම, මට කියන්න හිත හදාගෙන ඇති කියලා.."

"මයා දන්නා ප්‍රමේද.. මමත් මහා පවක් කරල කියෙනවා.. ඒ මං දන්න හැමදේම මයාට කියන්න සිද්ධවෙලාව එක ගැන.. මයා වගේ අභිංසකයෙකුට මං කොහොමද මේම කියන්නෙ.. මයාට මං කියන දේවල් දරාගෙන ඉන්න බැරවේව් ප්‍රමේද.."

"බැරිද පුළුවන්ද කියල අපි කතාව අහලම බලවු තේද..?"

මනිෂාගේ වචන වලින් මයා හොඳ වැඩක් කරනවා වගේ

වැඩිවුණා. අනිත් දේ මයා කිව්වනේ, මේ කියන දේට වඩේදාත් සම්බන්ධයි කියලා.

"දිලන්න කියන්නෙ මයාගෙ හොඳම යාලුවා.. ඒත් තවත් ඉස්සරහට ඒ යාලුකම් අතාරින්න මයාට වේව් ප්‍රමේද.."

"නෑ මනිෂා.. මං දිලන්නට මගේ ලිස්ට් එකෙන් අයින් කෙර් මීට හුඟක් කලින්.. ඒ ගැන මයා දන්නෙ නෑ.. අනික මං එහෙම කෙරුවත් වඩේදා හිතදා.. ඒත් මට කේරෙන්නෙ නැත්තෙ, මයා 'ඉස්සරහට' කියන වචන දැමීමේ ඇයි කියලා.."

"මං ඉස්සෙල්ලත් කිව්ව වගේ මයා හුඟක් හොඳ කෙනෙක් ප්‍රමේද.. ඉස්සරහට වෙන්න යන දේ ගැන මයාට අබ ඇටයක් තරමටත් පැකයක් නැත්තෙ ඒකයි.."

"මි.. මයා මොනව ගැනද මේ කියන්න හදන්නෙ මනිෂා..?"

"වැඩිය වුකුත් නෑ ප්‍රමේද.. ඒත් මං දැන් මේ දෙන්න යන ලියුමත් මයාට කරන හතුරුකමක් වේව්ද මංදා.."

හතරව පහට නමල කිබිබ කහපාව කඩදාසි කැල්ලක් මනිෂා මට දික්කරා. ඇත්තවම ඒ කඩදාසිය දිග අරිනකන්ම මගෙ හිත කිටුණේ හුඟක් සන්සුන් වෙලා.. මගේ හිතේ කිසිම කලබලයක් කිටුණේ නෑ.. ඒත් කඩදාසිය ලියවිල කිබිබ අත්තෙරු කියවත් යද්දි මගේ පසුව පිවිවෙන්න පටන් ගත්තා. ඇයි දෙයියනේ මේවා මෙහෙම සිද්ධ වුණේ.. මං පිටිකෙන් ප්‍රාර්ථනා කෙරුවේ මේකද..?

"ආදරණීය ප්‍රමේද.. දෙයියන්ගෙ නාමෙට මේ ලියුම ඉවර

වෙනකත් කියවන්න කියල මං සියාගෙන් ඉල්ලනවා.. අනේ ප්‍රමෝද්.. මං මේ සියාගෙන් සමාව ඉල්ලන්න හදනව තම නෙමෙයි.. මගේ අතින් වෙච්ච මේ වැරද්ද ගැන මං කොයි කරම් පසුකැවෙනවද කියල කියන්න මගේ හෙ වචන නෑ.. ඒත් දෙයියනේ කටක් ඇරලා සමාවක් ඉල්ලන්න පුරවන් කරමේ වැරද්දක් නෙමේ මගෙ අතින් වුණේ.. මය අභි-සක ආදරෙන් එක්ක, මය රත්තරං ජීවිතේ තනි කරාව මට හැමදාම, දවස ගානෙම සාප කරන්න ප්‍රමෝද්.. අනේ මං මේ දේ සියාව ලියන්නෙ කොහොමද..? දිලන්න අතින් මං ගැණියෙක් වුණ ප්‍රමෝද්.. සියාව මේ දේ උසුලගන්න බෑ කියල මං දන්නවා.. මට දැන් කියෙන්නෙ දිලන්නව බදින එක විතරයි. ආයෙමත් මට මය රත්තරං මුණ ඉස්සරහට එන්න කරම් ගස්කියක් නෑ. සියා හිතනව ඇති මං සියාව මුල ඉදන්ම බොරු කරා කියලා. නෑ ප්‍රමෝද්.. මං මැරෙන්න තත්තරයක් හරි කියල කියන්නමි.. මං සියාව ආදරේ කරා මිසක බොරු කපේ නෑ කියල..

කහ පාට ලියුම් කඩදාසිය මැද්දටම ඇස්වලින් කඳුරු සව සට ගාල කඩාගෙන වැටේදි වේදනාව දරාගන්න මං කොල් දෙක තද කරල හපා ගත්තා. අනේ දෙයියනේ.. මේක තම උසුලන්න පුරවන් දෙයක් නෙමෙයි.. සියාව මේ මොනවද වුණේ වැඩේදා.. රටේ ලෝකෙ මිනිස්සු කියපු හැම වනවර කතාවක්ම සියා ඇත්ත කරල පෙන්නුවා.. මං තිකමිම තිකමි තපුයක වර්තයක් කියල සියා මිස්සු කරලම පෙන්නුවා. කඳුරු උතුරු ඇස් දෙක පිහිදාගෙන මං ආයෙන් කඩදාසියට එළිණා. ඒත් පසුව පැලිල ඇතුළින් එන වේදනාවට උනන කඳුරු නවත්තන්න මට පුරවන් වුණේ නෑ.

"ඇයි දෙයියනේ මේ වගේ වැරද්දක් මගේ අතින් වුණේ.. මගේ ජීවිතේටම මට ලංවෙච්ච ආදරණීය හිතට ඇයි මං මේ කරම් දුක් හිත්දරක් දුන්නෙ.. මට හෙණ ගහව් ප්‍රමෝද්.. මව් දෙයියනේ.. ඒක එනමම වෙච්.. අනේ ආයෙ කවදාවත්ම මය අභි-සක මුණ ඉස්සරහට එන්න කරම් ගස්කියක් මට නෑ.. මය අභි-සක ඇස් දෙකෙන් ගලන කඳුලක් කඳුලක් ගානෙ මට ගාප වදිව් ප්‍රමෝද්.. සියා හැමදාම ලස්සනට ජීවත්වෙලා ඉන්න.. මං වැඩේදා..

ඒ කියන්නෙ මේ කරම් ඉක්මනට හැම දෙයක්ම ඉවරවෙලා සියා එනෙමි.. මං ඒ ප්‍රශ්නෙ අහගත්තෙ මගෙන්මයි. ඇස් දෙකෙන් ඉවරයක් නැතුව ගලාගෙන යන කඳුරු වලට ගලන්න දිල මං මනිෂා දිනා බැලුවා. ඇත්තටම කෙල්ලෙක් ඉස්සරහ අඩන්න මට ලැජ්ජාවක් ඇතිවුණේ නෑ. මට ඕන වුණේ කැගහල අඩල හරි මේ වේදනාව ඉවරයක් කරගන්න.

මනිෂා මං දිනා බලන් හිටියෙ, හරියට කවදාවත් දැකපු තැනි කෙනෙක් දිනා බලනව වගේ. හදවත කැපි කැපිවලට කැඩිල කියෙද්දි ඇස් වලින් උතුරන කඳුරු නවත්තගන්න මට පුරවන් වුණේ නෑ. කොයි කරම් ඇස් පිහිදාගත්තත් ආයෙන් අයුත් කඳුරු බි-දු පරණ පාර උඩින්ම ගලාගෙන ගියා. ඒත් හිත ඇතුළෙ තිබ්බ අන්තිම යෙඬරියයෙන් විකස් අරගෙන මං පුළු හිතාවත් කොල්පෙහි උඩට ගත්තා. ඒ හිතාවේ තිබ්බ හැඟිම දැකල කොහෙද මනිෂාව කැගුණා.

"දෙ.. දෙයියනේ ප්‍රමෝද්.. මං.. සියා හිතාවෙනවා.. සියා හිතාවෙනවා.. ඒත්.. ඒත් සියා කොයි කරම් විදවනව ඇතිද..? මං.. මේ ලියුම කොට දුන්නට මට සමාවෙන්න ප්‍රමෝද්.. මං..

මං දැනත් හිටියා මට මේ දේ ඔයා ඉස්සරහ කියන්න ගත්තායක් නෑ කියලා.. ඒත්.. ඒත්.. ඇයි ප්‍රමෝද් මේ 'දේවල්' මෙහෙම වුණේ..?"

මනීෂා අමාරුවෙන් වුණත් ඇහුවේ හොඳ ප්‍රශ්නයක්. අක් දෙසෙන්ම මගේ කොත්ඩි ගස් තද කරල ඇද ගන්න ගමන් මං මනීෂාව දෙවුණා.

"මමත් ඔය ප්‍රශ්නෙම ඔයාගෙන් ඇහුවොත් ඔයා දෙන උත්තරේ මොකක්ද මනීෂා..? මේ වගේ දෙයක් වෙයි කියල මං නිතෙකින්වත් හිතල තිබ්බේ නෑ. මං.. මං.. මං මගේ පුංචි කෙල්ලව හුඟාක් විශ්වාස කරා මනීෂා.. රටේ ලෝකෙ මිනිස්සු දාහක් ජේ කියද්දි මං මගේ කෙල්ලව විශ්වාස කරා.. ඒ විශ්වාසෙව රියා මට දිසු නෑග්ග තමි පුදුම කරමි ලස්සනයි.. හග්.. හග්.."

මනීෂා මොනවදෝ කියන්න හැදුවත් එයාට මුකුත් කියාගන්න බැරිවුණා. ලොකු කපුරු බිංදු දෙක තුනක් ඒ ඇස් අතට ඇවිල්ලා තිබුණා.

"මං.. මං වඩිත් එක්ක කියෙන ග්‍රෙන්ඩ් ෂීප් එක නවත්තල දානවා ප්‍රමෝද්.. මේ වගේ අසික්කින වැඩ කරන යාලුවොන්ගෙන් මට වැඩක් නෑ.. මොනව වුණත් ඔයා වගේ හොඳ කොල්ලෙක්ව නැති කරගත්තු කෑන විදිය ගැන මං කවදාවත් වඩිට සමාවක් දෙන්නෑ.. එයාට තිබ්බා මේක මීට වැඩිය වැදගත් විදියට ඉවරයක් කරල දාන්න."

"මින්නෑ මනීෂා.. මං හිත්දා යාලුවොන්ව අතාරින්නෙයා.. මේක මට භවන්න තිබ්බ දෙයක්.. ඉතිරි නැති.. මං.. මං.. මටත් වැඩිය වඩිට ආදරේ කරලත් එයා දෙනෙමි.."

කොහොමද කියල මට හිතා ගන්නවත් බෑ.."

"මව ගැන හිතෙනක අමතක කරල දාන්න ප්‍රමෝද්.. ඔයා හුඟාක් හොඳ කෙනෙක්. ඔයාගෙ අභිමතකම බලාපොරොත්තු වෙන ඕන කරමි කෙල්ලො තව ඉන්නවා.. තව ඉස්සරහට, ඔයාට හුඟාක් හොඳ අනාගතයක් කියෙනවා.."

මනීෂා තැවිතිල්ලේ කියවත් ගියා. ඒත් මගේ හිත තිබ්බේ වෙනත් තැනක. මේ තරමි දුටුවමක් දෙන්න මං ඔයාට කරපු වැරද්ද මොකක්ද වයි.. නැතිගෙන ඔයාට ආදරේ කරපු එකද..?

"අනාගතේ බල්ලට ගියාවේ මනීෂා.. ඔයා දන්නැති තව හුඟාක් දේ කියෙනවා.. මට ඉන්නෙ මගේ තාත්තා විතරයි.. තාත්තා මාව බලාගත්තෙ එයාගෙ ඇස් දෙක වගේ.. මේ මුළු ලෝකෙම වැඩිය මගේ තාත්තා මට ආදරේ කරා. තාත්තගෙ ලෝකෙ හිටියෙ මං විතරයි.. ඒත් මගේ ලෝකෙ වඩිත් හිටියා.. මං.. මං දැන් කොහොමද මගේ අභිමත තාත්තට හිඟිත් කියන්නෙ, මං.. මං මගේ ජීවිතෙන් පරාද වුණා කියල.. හ්..ග්.."

අයුතින් ගලන්න පටන් අරන් තිබ්බ කපුරු වලින් මගේ කමිසයෙ පැත්තක්ම හෙමිල තිබුණා. ඇත්තම අඟින එක විතරයි මට කරන්න තිබුණෙ.. කොල්ලෙන් වෙලත්, කෙල්ලෙන් ඉස්සරහ අඟින එක ගැන මට පසුතැවීමක් තිබුණෙ නෑ.

"හි.. හිත හදාගන්න ප්‍රමෝද්.. ඔයාට ඒ දේ කරන්න පුළුවන්.."

අත්තිමට කියන්න දෙයක් නැති කමටද කොහෙද මනීෂා කිව්වා.

"නැ මනින.. මං දන්නවා... මගේ හිත ආයෙ කඩදාවත් හදාගන්න බැ කියලා.. ඇයි.. ඇයි එයා මට මේ වගේ දෙයක් කෙරුවේ.. එයාට දිලන්නව ඕන නම්, මට ඒ දේ කෙලින්ම කිව්ව නම් අමාරුවෙන් වුණත් මං හිත හදාගන්නවා මනින.. ඒත්.. ඒත් දිලන්නයි, එයයි මට කෙරුවේ මහා කැන වැඩක්.. අත්තිමට එයාල මාව කොන්දක් නැති එකෙක්ගෙ ගාතම දැමීමා..."

"දැන් ඔව් ගැන කල්පනා කරල වැඩක් නැ.. ප්‍රමේද.. අපි දුස්සර්ගට වෙන්න කියෙන දේවල් ගැන බලමු.. ආ.. මෙන්න.."

එයාගෙ හැත්ති බැග් එකෙන්, නිල් පාට පොඩි බෑග් එකක් අරගෙන මගේ දිහාව දික් කරා, ගන්නවද නැද්ද කියල මං දෙලොවක් අතරේ රැඳෙද්දි මනින ඒක මගෙ අතේ තිබ්බා. ඒත් මං ඒක දිගුරියෙ නැ.

"වයි ඔයාට දෙන්න කිව්වා.."

"මං මට මේක බලන්න බයයි මනින.. වයිගෙන් ඔව් හම්බවුණ ලොකුම ප්‍රසන්න එක දැන් ඩිංගකට කලින් ඔයා දැක්කා. ඉතිං එයාගෙ මේ ප්‍රසාද කැහි වලින් මගේ හම්බාන දත්ත කරන්න හදන්නේ..?"

ඇත්තටම ඒක එහෙමම වෙලා තිබුණා. මගේ හිතේ තිබ්බ අත්තිම දුක දරා ගැනීමේ කේතයටත් වඩාත් කිහිප විදිට පහර දීල තිබුණා. පසුව මැදදෙම ඇණල තිබුණු පිහියක් අස් දෙක දිහාම බලාගෙන වඩේදා ගලවල තිබුණා. වයිගෙ වයි වෙති උපන්දිනේ දවසෙ මං දිවුරුම් දුන්නේ ඒකටමයි. කවරේ ඇතුලෙ රැඳිල තිබුණා. මං වගේම මේ මුද්ද..

කනිවෙලා.. මේවිට දවසක් වයිගෙ කොඳුරු ඇතිල්ල කපකප වන්ද මේ මුද්ද, දැන් මං වගේම අඩනව ඇති..

"මං ඔයා මගෙන්කෙස්කස් කරන ප්‍රමේද.."

"නැ මනින.. ඇයි මං ඔයාගෙන්කෙස්කස් කරන වෙන්නේ.. මං අසරණ වුණ වෙලාවේ ඔයා විතරයි මගේ පැත්තට තිබ්බේ. ඒක මං කඩදාවත් අමතක කරන්න.. ඒ වෙනුවෙන් මං ඔයාට කවද හරි උදව් කරනවා.. ඒත් ඒ මං ආයෙක් මෙතේ ආපු දාකට.."

"එ.. ඒ කිව්වෙ ප්‍රමේද.."

"වඩේදා කැමති විදිටම මං යනවා මනින.. හිතුවෙත් මං මේ රටින්ම යනවා.. මොකද වයි කෝ කියල අහන අයට දෙන්න කරමි උත්තරයක් මගේ හිත නැ.. දිලන්නයි, වඩේදායි එකට පාරේ යනකොට මිනිස්සු මට හිතාවෙයි. මගේ අහිංසකකමට උත් හු කියයි.. අර රොහානිල වගේ කෙල්ලො මාව තෝන්ඩි කරල කතා කරයි මනින.. ඇත්තමයි.. මට මේවා දරාගන්න බැ.. මිනිසෙකුට දරාගන්න පුළුවන් සීමාවක් තියෙනවනේ.. අන්න ඒ සීමාවක් මං පැනලයි ඉන්නේ.."

හිතට ආපු හැම දෙයක්ම මං කියවත් ගියා. මේ හැම දෙයක්ම දාල යන්න මං හිතාගත්තේ අර රත්තරං මුද්ද දැක්කට පස්සෙ, එදා මං කොයි කරමි ආදරයක් හිතේ පුරවගෙනද මේ රත්තරං මුද්ද වයිගෙ ඇතිල්ලට දැමීමේ.

"මං ඔය කරමි ඉස්මත් වෙන්නපා ප්‍රමේද.. අපි පැත්තකට වෙලා බලන් ඉදිමු එයාලට වෙන්නෙ මොකක්ද කියලා.. ඔයා විතරක් නොවෙයි, අනෙක් අයටත් ආපු එයාලට දෙයියෙක් දුටුවම දෙයි.."

හුන දවසක් හිතන්න මින දෙයක් මනිනා කිව්වා. ඇත්තටම මට දුක් දීපු හැමෝටම දෙයියො දඩුවම් දේවිද කියල මං හිතන්න ගත්තා.. ඔව්.. සමහරවිට දෙන්නත් පුළුවන්.. තොදෙන්නත් පුළුවන්.. ඒත් ඊට වැඩිය තරකද මං දඩුවම් දෙන්න ගත්තොත්.. හිතේ පතුලෙන්ම ඒ අදහස උඩට ඇවිත් මග නතර වුණා. ඇත්තටම ඒක කල්පනා කරල බලන්න මින හොඳ අදහසක්.. කොටින්ම නව අරුතක් දෙන්න පුළුවන් දෙයක්.

"ඒ කතාව අමතක කරනු මනිනා.. ඔයා මට සහෝදරියක් වගේ ලංවෙලා උදව් කරා.. මට මේ වවුමේ දැන් යාලුවකුට කියලා ඉතිරි වෙලා ඉන්නෙ ඔයා විතරයි. මගේ හිත හදාගන්න මට බැරිවුණත් මං ඔයාට ගුඩි බායි කියල යන්නම්.."

"ඇ.. ඇයි ප්‍රමෝද් ඔයා මෙහෙත් යන්නෙ..? හැම දෙයක්ම දරා ගන්නා වගේ මේ ටිකත් දරාගෙන ඉඳිනු ප්‍රමෝද්.. ඔයා වගේ හොඳ යාලුවෙක් මට ආයෙ හම්බවෙන එකක් නැ.."

තවත් දුරට මනිනා ලෙ රැඳිල ඉන්න මට හිතක් තිබුණෙ නැ. සෙත්ටි මේරිස් වර්ඩ් එකෙන් එළියට ඇවිල්ල මං මහභාෂ පැත්තට ඔහේ ඇවිදගෙන ආවා. අන්න අසරණ වෙව්ව හිතක් කර පිත්තාගෙන පිවිහේ ආයෙමත් මුල ඉඳල පටන් ගන්න මින කියල හිතද්දි මාව වෙව්ලල ගියා. ඒත් ඒකට මිනෙ කරන ශක්තිය මං ගාව තියෙනවද කියනෙක මට ලොකු ප්‍රශ්නයක් වුණා. එකකොට මට ඇහුණ ආරංචි, ලැබුණ ආරංචි හැම දෙයක්ම ඇත්ත වෙලා තිබුණා. අත්තිමට වබෝදායි, දිලන්තයි මගේ මිනි පෙට්ටිය වහල අත්තිම ඇත තුන හතරත් ගත් තිබුණා. තව ඉතුරු වෙලා කියන මං වැඩි වැඩි කරනවා. ඒකට දාන්න කලින් මිනි පෙට්ටියෙන් නැගිටල එන්න මං.

ගත්තා. ඒ හිතාගත්තු දේ තවත් ශක්තිමත් වුණේ මං ඉස්සරහට එන දෙන්නව දැකල.

"මය ටික වෙනව කියල අපි හුන කියන්න වගේ කිව්වා.. දැන් ඉතිං ප්‍රමෝද් අයිියට හොඳව තිහ්ද යනව ඇතිනේ.."

මගේ ඉස්සරහ තැවතුණු අනුරාධ කිව්වා. රොෂානිත් කර හද හද හිටියෙ තවත් මොනව හරි කියන්න වගේ. ඒ කියන්නෙ දැනටමත් වබෝදා මාව අතෑරල දැමීමා කියල මුළු වවුන් එකම දන්නව ඇති.. එහෙම හිතෙද්දි අර මුලින් තිබිබ ශක්තියත් තැතිවෙලා මගේ හිත හිතල වෙලා ගියා.

"අනුරාධ කියන්නෙ මොනවද කියල මට තේරෙන්නෙ නැ.."

කියන දේ හොඳටම තේරුණත් මං කතාව මග ඇරියා. ඒත් අනුරාධයි, රොෂානියි කතාව මගාරින්න ලැස්සි වුණේ නැ.

"තේරෙන්නැත්තෙ ඔයා බබා හිතදනෙ. අනේ නිකං බොරු පාව දාන්නැකුට යන්න ප්‍රමෝද්.. හරියට බොරුවක්වත් කියා ගන්න බැරුව ඔයා කොහොමද කෙල්ලෙකුට ලව් කරන්නෙ..?"

"අතින්තෙක අනු.. මෙයාගෙ මුළු දිනා බැලුවනම් මින කෙනෙකුට කියන්න පුළුවන් ඇවිටි තැලෙන්ත අඬල කියලා.. ලැජ්ජ නැද්ද හලේ ගැණු වගේ අඩන්න පිරිමියෙක් වෙලක්.. අඩු ගානෙ අපිවත් ලව් එකක් ප්‍රේක් වුණා කියල අඩන්න.. කොහොමද මුළු පාර සැරද..?"

ඊතල වගේ වචන පපුව ඇතුළෙට කඩාගෙන යද්දි මං තිබුණ මිනිස් මුහුණ. පසුව ගමන් මුං දෙන්නගෙ බේලි අල්ලගෙන

මිරිකල දාන කරමේ ලොකු කේන්ද්‍රියයක් ආවත් මං හිත පාලනය කර ගත්තා.

"මතක තියාගන්නවා.. වඩිවයි, දිලන්නවයි සපෝට් කෙරුවෙ අපි... දිලන්න කියන්නෙ ඔයා වගේ අපනයනක් නෙමයි... නියම සිරා කොල්ලෙක්.. නැද්ද රොසානි..?"

"දිලන්නගෙ වැඩ ගැන මෙයාට කියල වැඩක් නෑ බං.. අවුරුදු ගානක් වඩිත් එක්ක යාලුවෙලා ඉඳලත් මෙයාට කරන්න බැරිවුණු දේ දිලන්නට කරන්න සකියාක්වත් ගියේ නෑනෙ.."

මං දිනා තෝන්ඩියට බලන ගමන් රොසානි කිව්වා. තව දුරටත් මේ හැමදේම විඳ දරාගෙන මෙතන ඉන්නවද නැද්ද කියනෙක මට ලොකු ගැටලුවක් වෙලා තිබුණා.

"මං මට වඩිට කරන්න බැරිවුණ දේ මොකක්ද..?"

අමාරුවෙන් උනත් මං ඒ දේ ඇහුවා.

"වඩිට ගැනියෙක් කරන එක.. ඒකනෙ වඩි ඔයාට දාගියේ.."

මගේ මුණටම අනුරාධ කිව්වා. තවත් නම් මේ හැම දෙයක්ම අහන් ඉන්න කරමේ ශක්තියක් මට තිබුණේ නැ. මානසිකව උනත් මං හිටියෙ හුණාක්ම අත්ත අසරණ වෙලා.

"මං මට මෙතෙම දේවල් කියන්න මං... මං ඔයාට කරපු වැරද්ද මොකක්ද නංගි.. ඔහොම මට හිත්ව ගැහුවා කියත් ඔයාල මගෙන් බලාපොරොත්තු වෙන්නෙ මොකක්ද..?"

සිසිම මනුස්සකමක්, යායානායා නැ.

විලහ මොහොතෙ ඇදිල ගියේ හිතාගන්නත් බැරි කරමි කුහක හිතා ගංගාවක්.

"මයාගෙන් අපි මොනව බලාපොරොත්තු වෙන්නද..? තමන්ගෙ කෙල්ලවත් හරියට ලෙ තියාගන්න බැරි ඔයා වගේ කොන්දක් තැනි මිනිසෙකුට කරන්න පුරවත් දෙයක් ඇත්තෙමි නෑ.. නැත්ද බං..?"

"අනිත්තෙක තමයි.. ඔයාට මොන තරම් දේවල් කිව්වත් ඔයා ආපිටට ඇවැත් කරන්නෑ කියල අපි දන්නවා.. මොකද ඔයාට කොන්දක් නෑනෙ.. වවුමේ කොල්ලො ඔයාට කියන්නෙ පොත්තයා කියලත් අපි ඔයාට එදා කිව්වනේ.. ඉතිං ඔයාම ඒක ස්තීර කරා.. ඔයාට සෙව් වෙන අනිත් කෙල්ලොන්ටත් වෙන්නෙ ඔය සෙතෙමයි.."

"යමං බං යන්න.. මෙයා ගැනි වගේ මෙතනත් අඩයි ද දන්නෙ නෑ.. බලපංකො මුණෙ හැටි.. කවුරු හරි දැක්කොත් අපිටත්තෙක්ක තෝන්ඩිය.."

"එහෙනම් අපි යනවා.. ඔය නැවිල කියෙන කොන්ද දිග ඇරගන්න බලන්න.. බායි.."

දිලන්නයි, වබෝදායි වහලා ඇණ ගහපු මිනි පෙට්ටිය. අනුරාධයි, රොසානියි වලට දාල පසුත් දාන්න අරන් තිබුණා. මං අතිංසකයෙක් වගේ හැම දෙයක් දිහාම බලන් ඉඳපු හින්ද උඹල මාව තපුංසකයෙක් කියල තංවුටු ගැහුවා එහෙනම්.. මං සිරිමියෙක් කියල උඹල කවුරුවත් පිලිගන්නෙ නෑනේ.. කමිත් නෑ.. උඹල අද විතරක් නෙමේ, තව අවුරුදු ගානක් ගිහිල්ල හරි ඒ දේ පිලිගන්නෙ නැකුවට කමිත් නෑ.. ඒක.. මේ උඩ අත්ත

හැම දෙයියෙක් පල්ල.. මං උඹල එකෙක්වත් අකාරින්නෙ නෑ..
 මං උඹල හැම එකෙක්ගෙන්ම පලිගන්නවා..

හැම දෙයියෙක්ම මේ විදියට වෙලා ඉවර වුණත් වෙලාව
 එකොළහමාරවත් වෙලා තිබුණෙ නෑ.. දොලහයි දහයෙ ච්ඡිත්
 එකට යන්න වෙලාවත් මට ඉතුරු වෙලා තිබුණා. මනිෂා කියපු
 හැමදේම ආපහු මුල ඉඳන්ම අගට කල්පනා කර කර මං රාගම
 ස්වේෂන් එක තැක්කට ආවා. මුළු හිතම අසරණ වෙලා මහා
 හයියෙන් විලාප කියද්දි මං හිටියෙ පියවි සිහියෙන් තමි තෙමයි.
 මෙකෙතින් එකාට මොනව කරන්න මිනද කියල මටම හිතාගන්න
 බැරිවුණා. ඇත්තටම පීච්ඤේ මං කොතෙතින්ද පටන් ගත්තේ..?

"හ..ල්..ලෝ.. පුංචි යාලු.."

හලෝ කැල්ලක් හලල දැමීමේ කවුද කියල මං බැඳුවා.
 සංජය.. මොන තේකුවත් හින්දද මංදා, උංව දැක්ක ගමන් මගේ
 හිතට පුංචි සන්තෝසයක් ආවා..

"අ..ඩි..ඩේ.. උඹ හිතාවෙන්නත් දන්නවනේ.. මං හිතුවේ
 එදා ඉඳන් උඹ අපි දිනා බලන එකක්වත් නෑ කියලා.."

කලින් දවසක් සංජය, උගේ ගැන්සියට මාව රවුන්ඩ් අබ්බි
 එක ගාවදි තම්බවුණු එක ගැන මතක් කරාම මගේ හිත ගිහි
 ගත්තා. ඒත් අඩන්න බැරිකමට ආයෙත් මං උත්තේක්ෂ
 හිතාවුණා.

"නෑ ඉතිං උඹල මට බොරුවක් කපා.. නෑ.. උඹල මට බොරුවක්
 උඹල කිව්ව ඒවා අවිශ්වාස කෙරේ.."

මං එහෙම කියල ස්වේෂමේ දිග යකඩ බංකුවක වාඩිවෙද්දි
 සංජේත් මගේ හිතේ වාඩිවුණා.

"මං උඹේ වැරද්දක් කියන්නෙ නෑ ප්‍රමෝද්.. මිනෙම
 කොල්ලෙන් මිය වගේ දෙයක් අහසුවහම අප්පෙට යනවනේ..
 මොනව උනත් අපි එදා උඹව අත්දන්න තෙමෙයි හැදුවේ.."

සංජය කියවත් යන දේවල් වලට කියන්න කරමි දෙයක්
 මට තිබුණෙ නෑ. නිතරවත් නැතුවම මං උගේ මුණ දිනා බලන්
 හිටියා.

"මං කියන්නෙ මෙව්වරයි.. උඹට ඒකිව හදාගන්න පුළුවන්
 තම එංගයාර් එක දිගටම අරන් පලයන්.. එහෙම නැතුව ඒකිව
 ඕන විදියට තවන්න දිලා, උඹ බලන් ඉන්න ගියොත් උඹට
 අත්කිමටම වෙන්නෙ හුල්ලන්නයි යාලු.."

මේ වෙතකොටත් මිය හැමදේම වෙලා ඉවරයි කියල මං
 කොහොමද සංජයට කියන්නේ.. වඩේදා වගේම දිලන්නක් මට
 තැනිවුණා කියල කටක් ඇරල කියන්න පුළුවන්ද..?

"උඹ වැඩිය කතා කරන්නැත්තෙ මොකක් හරි අවුලක්
 හින්දද..? නැත්තං උඹ කාමක් ඉන්නෙ මගෙත්තෙක්ක කරගෙන්න
 යාලු..?"

පුද්ගලාකාර ලගන්නා සුළු විදියට උං යාලු කියන අකුරු
 දෙක උච්චාරණය කෙරුවේ. කවුරුවත්ම නැතුව තනිවලා
 ඉඳුම මට සංජයගෙ ආදරණීය වචනවලින් පුදුම කරමි සැතපීමක්
 දැකුණා.

උඹ මං කරමි පිටාවට, මනොම දෙයක් මගෙන් නෙදි.

උමත්තෙක්ක ඇත්තටම තරහ වෙලා හිටියත් මං ආයෙ යාලු වෙනවා බං.."

මං කියපු දෙයින් සංජයගෙ මුණට අපුරු හිතාවක් ආවා.

"එහෙමම් උමේ හිතේ අවුලක්, ආබාධයක් නෑ.. ඔන්න ඔහොමනෙ ඉන්න ඕන.. දාපං අත.. අද ඉදන් රියල් ෆ්ලෙක්සිබිල් එකට.."

සංජය මගේ පැත්තට උගේ දකුණු අත දික්කරා.. දෙපාරක් කියා එකපාරක්වත් හිතන්නෙ නැතුව මං මගේ අත් දෙකෙත්ම උගේ අත අල්ල ගත්තා.

"මං අපේ ගැන්කියෙ හැමෝටම උඹව අප්පත්වල දෙන්නම්.. උඹ වගේ අහිංසක බ්‍රවේක් ඉන්නකොට අපි කාටවත් පාලුවක් දැනෙන එකක් නෑ.."

"උ.. උඹ හැමෝටම මාව අප්පන්නල දුන්නට, මං මං මං කාටද උඹව ඉන්ට්‍රොඩියුස් කරන්නෙ යාලු.."

මගේ ඇස්වල කළු පිරුණේ තත්පරයක්වත් යන්න කලින්. හිතේ තිබ්බ බර කළු වෙලා මගේ ඇස්වලින් එළියට ආවා.

"අ.. අඩි.. උඹ දැනටමත් මගේ වචනයක් අල්ල ගත්තා.. ඔව් බං.. ඔය යාලු කියන වචනෙට මං හරි ආසයි.. ඒ.. ඒ.. මේ මොකද මේ..? උමේ ඇස්වල කළු පිරිලා.."

"උ.. උඹල එදා කිව්ව දේවල් හරි සංජේ.. වබේදා මාව දාලා ගියා.. නිකං නෙමේ.. වබේදා මගේ ආත්මයාගේ යාලුවෙක් එක්ක.."

"පට්ට බැල්ලි.."

සංජය ඒ ගැන එව්වරයි කිව්වේ.. මේ හැම දෙයක්ම උනේ කොහොමද කියලවත් උං ඇහුවේ නෑ.. සමහර විට තවත් ඒ ගැන අහල මගේ හිත රිද්දන්න සංජය කැමති නැති වෙන්නැති.

"උඹ වගේ රත්තරං කොල්ලෙක්වි ළඟින් සියාගන්න ඒකිට පින නෑ.. ඒකට තමයි කියන්නෙ පට්ට පිං දෙන්න බෑ කියලා.."

එතනින් එහාට ට්‍රේන් එක එතකම්ම සංජයයි, මායි වැඩිය කකා කෙරුවේ නෑ.. අපි දෙන්නම් හිටියෙ අපිට උරුම් වෙව්ව කල්පනා ලෝකවල.

"ට්‍රේන් එක එනවා සංජේ.. මං දැන් යන්න ඕන.. අපි ආයෙත් ඉක්මනටම හම්බවෙමුකො.."

ඇත එන ට්‍රේන් එක දිහා බලාගෙන මං කිව්වා.

"එහෙම යන්න බෑ.. උඹට කෙනෙක්ව ඉන්ට්‍රොඩියුස් කරන්න කියෙනවා.."

"කාවද සංජේ..?"

ට්‍රේන් එක ස්වේෂ්ට එසේ නතර කරද්දී, දුම්රිය අංගනයේ ඉදුනු හැමෝම කලබල වෙව් එහෙට දුවන්නයි, බැග් උස්සගෙන තහින්නයි පොරකන්නයි ගත්තා. ට්‍රේන් එසේ ආපු මිනිස්සු බැස්සෙත් අමාරුවෙන්.

"පිට කවුරුවත් නෙමේ.. මගේ ගර්ල් ෆ්ලෙක්සිබිල්.."

මගේ හිතාවක්ක සංජයගෙ මුණ වැහිල යද්දී උං ඔහුට

WWW.EXPRESSLANKA.TK 48

කස කසා ට්‍රෙන් එකෙන් බහිත අය දිනා බලන් හිටියා. මව අභිමි වෙලා හියපු ඒ සංතෝසය දිනා බලාගෙන මං වේදනාව අලුත් කර ගත්තා.

"හජ්ජේ.. මය එන්නෙ..?"

උගේ ඇස් එක පාරටම යොමුවෙහිව දිනා මං බැලුවා. කොන්ඩේ දිගටම තිබිබ සුදු ගර්ල් කෙනෙක් හිනාවෙහි අභි දෙන්නා හෙට ආවා.

"යාලු.. මේ තමයි මගේ පණ.. අවිනි.. බබා.. මේ තමයි ප්‍රමෝද්.. හොඳ කොල්ලෙක්.."

අවිනි හිනාවෙලා මගේ දිහාව අත දික්කරා, ඒ පුංචි අත අල්ලල ඡේක් හැන්ඩ් කරල මං හිනාවුණා.

"අත ඇල්ලුවට උඹ කරන නෑනේ..?"

"පිස්සුද යාලු.."

මං හිනාවෙහි සංජයගෙන් අහපු ප්‍රශ්නට සංජයත් හිනාවෙලා උත්කර දුන්නා. අවිනිත් බිම බලාගෙන හිනාවෙන්න ගත්තා.

"ට්‍රෙන් එක අද්දන්නයි යන්නෙ.. මං යනවා සංජේ.. එහෙම දෙන්නටම බායි කියලා කිව්වා.."

තවත් විනාඩි ගානකදි ට්‍රෙන් එක අද්දදිදි මං එයාලට අතකුත් වනාගෙන ට්‍රෙන් එකේ ඒවා එක්ක

07

හතර

දිනාවටම බමන්නට ගත්තු හිස කෙලින් කියාගන්න මං පුදුම උත්සාහයක් ගත්තා. මං වඩේවම මැවිල තිබිබ පාව පාව හිත ලෝකයක්. ඒත් ඒවා මගේ ඉටු නොවිච්ච පැතුම් කන්දරාව වගේ නෙමෙයි. පුංචි වේදිකාවේ ඉදන් මේච්චර වෙලා සිංදු කියපු ගායිකාව ඉවත් වෙතව මං දැක්කා. ඒ වෙනකොටත් මං හිටියෙ පියවි පිහියෙන් නම් නෙමෙයි. වේටර් අරන් ආපු ට්‍රේ එකේ තිබිබ අරක්කු බෝතලෙන් තවත් වීදුරුවක් පුරෝගෙන මං එක හුස්මට ඇඳල දැමීමා. වේටර් හොල්ම වෙලා වගේ මං දිනා බැලුවේ මේ යකාට තවත් බොන්න පුළුවන්ද කියල අහන්න වගේ. තවත් සිංදුවක් යානමට ඇහෙද්දි මං අමාරුවෙන් නැගිට ගත්තා. කිසිම අවුලක් නෑ. වඩේම කැරකෙනවා විකරයි.

ඇත්තටම ජීවිතේ වෙන හුනක් පිදිත්ත කර්ම පුදුමාකාරයි. ඒවා සංජයත් වෙහිව එක, ඒක කොයිතරම් ලස්සනට තිබුණද..?

WWW.EXPRESSLANKA.TK 49

පසුවලා ගියා කල මායි, සංජයයි මහ හුණක් පොළිය. ඒ පොළිය තරම් කොයි තරම්ද කියනව නම් උගේ වෙඩින් එකට මටත් ආරාධනා කරා. නිකම්ම නෙමේ.. බෙස්ට්මන් විදියට.

"දෙ.. දෙයියෙන් මේ ඉ.. ඉන්නෙ.."

නාදනන කටහඩවල් හුණක් එක්ක කවුදෝ යුවතියක් ම. සෙට් දුටුකොට ආවා. හතර අතටම කැරකෙන ලෝකයක් එක්ක කෙලින් ඉන්න මින හතරදම මං පටු කොර්ඩෝවේ කිබ්බ බිත්තියට තේන්තු වුණා.

"අ.. අනේ සංජය අයියා.. මේ බලන්නකෝ.."

මං ඇස් දෙකෙන් ලොකු කරල එයාල දිහා බැලුවා. ඒත් මං අදහස්නෙ සංජයට විතරයි.

"ප්‍රමේද.. උනිට හුණක්ම වැඩියි වගේ යාලු.. යළි.. යළි.. අපි රුමි එකට.."

"ඒක ඇත්ත.. මගේ හිතට අද හුණක්ම වැඩියි.. අද උමගේ වෙඩින් එක.. මාව.. උමේ යාලුවා විදියට අරගන්නා. ඉතිං මං සංකෝසට බිච්චා.. ඒ.. ඒක වැරදිද යාලු.."

මං එතෙම අතදි සංජය මාව වත්තම් කරගන්නා. මං උගේ උරහිසට තේන්තු වුණා. කොර්ඩෝවේ කෙලවරේම තිබුණි කාමරේකට ඇතුල්වෙලා උා මාව ඇදක හාන්සි කෙරුවා.

"ප්‍රමේද.. මේ එක නංගියෙක් ඉන්නවා, උමගේකෙක්ක කතා කරන්න බලාගෙන. මගේ නංගියා ඉන්නෙම.. ඉන්නෙම.. ඉතිං අනාක කරන්නෙපා.. හරිම හොඳ එක.."

සංජය මටත් වේට් එකක් දාගෙන කාමරෙන් පිටවුණා. ඇදේ හංසිවෙලා ඉඳපු මං අමාරුවෙන් හැසිරිටා. අදහස්නෙ තැනි යුවතියක් බොහොම ඉක්මනට මං ඉස්සරහට ආවා.

"කොහේද අයියා යන්නෙ..?"

"න.. නව ඩිංගක් බිච්චා නම් හොඳයි වගේ.."

"අනේ අයියො.. මය බිච්ච හොඳටම ඇති.. අපිත් එක්ක ඩිංගක් වෙලා කතා කරන්න මයාට බැරි තැනෙ අයියො.. මෙන්න මේකි හින්ද අපි මයත්තෙක්ක කතා කරන්න හුණක් වෙලාවක ඉඳල ප්‍රියි කරා.. ඒත් දැන් තමයි ඒකට වෙලාවක් තමයි වුණේ. එතෙම වාමි.. මේ අයියට උනිට කියන්න කියෙන ඒවා කියපං.."

ඒ හරිල් තවත් හරිල් කෙනෙක් දිහාට ඇහිල්ල දික් කරල සිටිවා. එයාටත් මං මීට කලින් දැකල තිබුණේ නැ.

"අයියො.. මං.. මං මනිෂා අක්කියෙ යාලුවෙක්.."

"මං.. මව් ඉතිං.."

මේ පුංචි කෙල්ල කියන්න යන්න, ආයෙමත් පරණ අතියෙ කතාවක් කියල මට තේරුණත් මං ඒ පුංචි හිත රිද්දක්ක ගියේ නැ.

"මනිෂා අක්කි, අයියා ගැන හුණක් විස්තර මගෙන්තෙක්ක කියල කියෙන්නවා.. ඒත් මං කවදාවත් හිතුවේ නැ අයියව් මේ විදියට අනිත්ත අනිත්තෙක මට අයියව් මව් වෙන්න අද වෙලාවක් තමයි වුණේ නැ.."

"ඊකු හරි.. මං උදේ ඉඳහන්ම බිහිවෙතො.."

"ලොව හම්බි නොවුණු කතාබා බොරු අයිතිය.. මේකි
බිසේ ආවේ තා මියා බිබි හිටපු හිතද.. මේකි බොන අයව හරි
බයයි.."

අපි අතරේ ඉඳිනු තවත් යුවතියක් කිව්වා.

"ඊය් මට තම බයවෙන්න ඕන නැ තැනි.. මොකද ඇත්තම මම දැන් ගැණු ලෙසින්ට මහ හුභාත් බයයි.."

මෙම කතාවන්තෙක්සම ගොඩක් ගැඹුරු නිහඬියාවක් අපි අපේ පැයිරිලියා. ඒ අපුරු නිහඬියාව බිත්දෙ වාමි නමින් හැඳින්වුණු යුවතියමයි.

"ඔයාගෙ හිත රිද්මය නම් සොරි අයිදො.. මං කතාව මුද්
 අදලම කියන්නම්.. මනිෂා අක්කි දැනගෙන අද අයිදා මේ
 වේලින් එකට එනවා කියලා. මං අද මෙතේ එනවා කියලත්
 අනම්කෙන් වගේ මනිෂා අක්කිට කිව්වෙන්.. ඉතිං ඒක හත්ද
 මටයි පස්විචේ අරත් එන්න වුණේ.."

"මොන පණිවිඩේද නංගි..?"

"විශේෂයෙන්ම ඔබගේ ස්වභාවය සම්බන්ධයෙන් මිනිසුන් අතරින්..."

එවිටෙ ඒ විචාරවලින් මාව වෙච්චල ගියා. හිසේ පිරිල
පිඩිඩි අරක්කු මතත් කොහෙන් ගියාද මංදා.

“විශේෂයෙන්ම තමන් මාව හම්බවෙලා වැඩක් නෑ නංගියි..
තරහවත්තොයා.. මම බෑ කිව්වම කියන්න ඒක වැඩක් නෑ.”

- 520 m -

චෙම්බ් වැඩද්දට මං අදත් විඳවනවා වාමි.."

ම. එයාගේ නම කිව්වහම ඒ මුණේ ලස්සන හිනාවක් ඇඳිල ගියා.

"ඔ.. ඔයා දන්නවද දන්නෙ නෑ වාගි.. මට ඉන්නෙ මගේ කාන්තා චිත්‍රයි. අම්මවත් මරාගෙන ඉපදුන කාලකන්තියෙත් මම.. මේ පවුලුණ මාස ගාන තිස්සෙම මං තාත්තව බලන්න ගියේ නෑ. මට.. මට කාන්තව වුණ දෙන්න බෑ නංගි.. මාව ඒ තත්වෙට පත්කෙරුවෙ කවුද කියල මනිෂා ඔයාට කිව්වෙ තුරුද නංගි.. මේ හැමදේ ගැනම හොඳවම දැනගෙනත් මනිෂා ඔය දේ කියන්න ඔයාට එව්වනේ. මං කියා මගෙ ටිලිලටත් ආහා වැඩෙද්දා ව හම්බවෙන්න යන්නෑ නංගි.. මගේ ලෝකෙ ඒවාවුණු අහියක කෙල්ල මැරිල ඉහාත් කල්.. මේ ඉන්න වෙනත් කෙනෙත්.."

හිතේ වේගව ම. තැමදේම කියවත් ගියා. මුළු රජයේ
බලදේ වාමිනෙ ඇස් දෙක රව් දිව්සෙන ලොකු පණ්ඩු කවු
දෙකක් ම. දැක්කා.

"මියා මේ පැණිවැඩේ දෙන්න ආව්ව් හුනක් කැන්ස් වානි.. ඊත් මියා එක දෙයක් පුරවන්න තම මිනිසාට කියන්න.. වඩේදාව කියන්න කියලා.. අර කලින් ඉඳු පුමේද් මැලිල ඉවරයි කියල දැන් ඉන්නෙ වෙනිත්ම එකක් කියලා.."

ම. සියයු දේවල් වලට එයාල බයවුණා වගේ වුණා. එක් බයවෙන්න කලම දෙයක් ම. එයාලට කිව්වේ තෑ. ම. කිව්වේ කලිකකි... තැන්ක දේවල්.. කලින් ඉඳප් ප්‍රමේද් දුන්න තෑ. කවන් වග. එයාලට කිව්වේ එයාල කවිවියම කාමරේන් පිටවෙලා

හිටා. හැම මතකයක්ම අමතක කරන්න වගේ ම. තද කරල
ඇස් දෙක පියා ගන්නා.

සංස්කෘත වේදිකා චරිතයක් දවස් හයකට විතර පස්සෙ ම.
හෙදර ආවා. ඒ තාත්තවයි, පරපුරාමත්වයි බලල එන්න. පුරුදු
පිදිසටම තාත්තා මාව ආදරෙන් බදා ගන්නා.

"එ.. එහෙනම් පු.. පුතා.. උඹට මාව මතක් වුණා.. ම..
මාස ගණකට පස්සෙ.."

දුක එකට එකතු කරල පොදි බැඳපු හිතාවක් එක්ක
තාත්තා මගේ මුණට එවුණා. ඒත් ඒකට දෙන්න හරිහමන්
උත්තරයක් මගේ කටට ආවෙ නෑ.. මුළු ලෝකෙවත් වැඩිය
ආදරේ කරපු කෙල්ල හත්ද, හිත රිද්දගෙන ජීවිතෙන් ඇත්වෙලා
යන්න උත්සාහ කරනව කියල මං කොහොමද තාත්තාට
කියන්නෙ.

"ක.. කමක් නෑ මගෙ පුතේ.. හැමදේම මට ආරංචිය..
ඔව්.. ඔව්.. හැමදේම ආරංචිය.. උඹේ ජීවිතේ මේ පහසුණ මාස
දෙක තුනේ ඉඳල විනාශ වෙන්න පටන් අරන්.. බලපං පුතා..
උඹේ හාවිත් එත සිතෙයි ගද.. මං.. මං.. තාම.. මගෙ ජීවිතේට
සිතෙයි එකක් බිල නෑ.. ඒ.. ඒත්.. ප්‍රමෝද උඹ.."

තාත්තා දිගටම කියවන්න ඉඩදිල මං ගේ ඇතුළට හිටා.
මගේ ඇස්වලට පුරුදු හැම අතිවි වස්තුවක්ම, අළුත් දේවල්
වගේ මට ආයෙත් පෙනුණා. ඒ සමඟම මගේ හිතේ තාත්තා
ගෙදරින් පිට හිටිය හින්දා වෙන්නැති.

"පු..වි මාත්තියා.. හුනාත් සංභෝගයි.. තේකක් බොවුනේ.."

පරපුරාමත් මගේ අතට තේ කෝප්ප දෙන ගමන් කිව්වා.

"ඉතිං පරපු.. කොහොමද..?"

"ලොකු මහත්තයගෙ හිත හොඳටම රිදිලයි කියෙන්නෙ..
පු..වි මහත්තයා මාස ගණකින් මේ පැත්තෙ ආවෙ නෑ කියල.."

"පරපු.. උඹ පැත්තකට පලයා.."

පරපුරාමත්ට සැරෙන් වගේ කියන ගමන් තාත්තා මං
ළඟට ආවා.

"මේ හැම දෙයක්ම මේ විදියට උනේ ඇයි කියල මං
උඹෙන් අහන්නෑ පුතේ.. මොකද තමන් උඹේ හිත හැදිලි නෑ
කියල මට තේරෙනවා.. හ්ම්.. දැන් ඉතිං වොෂ් එකක් කරිය
හෙම දාගන්නකො.."

තාත්තා කියපු කිසිම දේකට මං මුකුත් කියන්න ගිණි නෑ.
මොකද තාත්තා කොයි කරම් දුරට මේ වෙලාව දේවල් දන්නවද
කියල මං දැනගෙන හිටපු නැති හත්ද. ආයෙමත් තාත්තා
ඩංගත් එහෙට මෙහෙට වෙනකන් ඉඳල මං පරපුරාමත්ට කිව්වු
කරා. පරපුරාමත්ගෙ මුණ පිරිල කිසිබේ මහ විශාල සෙත්තියකින්.

"මං.. මහත්තයා.. දෙයියන්ගෙ නාමෙට අදවත් මට උගේ
තම කියන්න.. ලොකු මහත්තයා මේව දන්නැති හින්දා හොඳයි..
ඇත්තමයි.. පු..වි මහත්තයා මං මගේ මැරීවිට දරුව පල්ල.. මං
දිවරනවා.. මා මුලු උඩ අත කියල දිවරනවා.. මං උගේ
බාවනවා.. කවුද මහත්තයෝ.. මහත්තයා බිඳින්න ඉන්න ගැන
දැනුවත් උද්ගතවෙමි."

පරසුරාමන්ට දන්මි කැවුණා. ඒත් වෙනද වගේ සිතුවෙත්ම
 මගේ හිතට ආවේ නෑ. මගේ හිතට ආවේ කාලකණ්ණි
 සත්කාරයක්. ඒ කාකණ්ණි සංකාරය, මොකක්දෝ මහ විශාල
 වෙරයක, පැහැදිලි රූපයක් කියල මට හොඳටම තේරුණා.

"කව වී-ගත් ඉවසල ඉඳපං පරසු.. ඊට කලින් මට කියප.
 පසුපස දවස්වල හෙදර මොනවද උනේ කියල..?"

"මහත්තයා මෙහෙත් ගියපු දා කියෙන්නෙ.. එදාම ලොකු
 මහත්තයන් බණ්ඩාරවෙල ගියා. මාසයක් විතර ගිහිල්ල ලොකු
 මහත්තයා ආයෙන් ආවා. ඒ ඇවිත් දවස් දෙකකට විතර පස්සෙ
 මගෙන් ඇනුවා පුංචි මහත්තයාගෙ හොඳම යාලුවා ගැන උම්
 දන්නවද කියලා.."

"හොඳම යාලුවා..?"

මගේ හිතේ වෙරය පිරිල ඉතිරිල යන්න තත්පරයක්වත්
 බියේ නෑ. මං යටිතොල හතා ගත්තා.

"කව මහත්තයො.. ඒත් මං මුකුත් කිව්වේ නෑ.. පස්සෙ
 මහත්තයා එවල සිබ්බ ලියුම් අරන් කියෙව්වා.. ඒ අස්සෙ අර
 ගැනි ඇවිල්ල ගිහි සිබ්බගෙන.

"මොන ගැනිද පරසු..?"

"අර දිලන්න මහත්තයාගෙ අම්මා.."

මගේ හිත කුඩු පට්ටත් කරල දාල ඉවරවෙලා, මගේ
 අභි-සක තාත්තවත් නැති කරල දාන්න ඇත්ට් එන්න ඇති
 කියල මට හිතුණා. ඒත් ඒ ගැන පරසුරාමන් වැඩි කතා කළ
 පිරිසෙ නෑ.

"එයා මොනවද තාත්තට කිව්වේ..?"

"කිව්ව දේවල් නම් මට ඒ තරම් ගාතක් උන්නා පුංචි
 මහත්තයො.. ඒත් කතා කරපු හැම දෙයක්ම පුංචි මහත්තයා
 ගැන තමයි.."

මේ තරම් දෙයක් මට කෙරුවට පස්සෙන්, දිලන්නගෙ අම්මට
 අපේ හෙදරට ඇවිත් තවත් කියන්න තරම් දෙයක් සිටුණා කියල
 මට විස්වාස කරන්නත් බැරිවුණා. මගේ අභි-සක හිත කුඩු
 පට්ටං කරල දැමීමා මද්දට තාත්තගෙ හිතත් විතාස කරල දාල
 යන්න එන්න ඇති. ඇත්තටම මගෙ හිතට ආවේ සුදු පටු
 කේන්තිකයක් නම් නෙමෙයි..

"පස්සෙ ඒ ගැනි ගියාට පස්සෙ, මහත්තයා එවල සිබ්බ
 ලියුම් දෙක අතට අරන් ලොකු මහත්තයා ඉම්බො.. ඉම්ල ලොකු
 හාත්සි පුටුවේ ඇලවුණා. මං කවදාවත් දැකල සිටුණේ නෑ
 ලොකු මහත්තයා අඩනවා. ඒත් එදා දැක්කා.."

මං නොදැන ඉඳපු හුහාක් දේ පරසුරාමන් කියාගෙන
 ගියා. ඒ කියපු හැමදේම අතරින් දිලන්නගෙයි, වඩ්ගෙයි මිත්තදෝම්
 වපලකමයි, මගේ රත්තරං තාත්තගෙ මහ මෙරක් වගේ පොදුරු
 ආදරෙයි කැපිල පේන්න ගත්තා. අම්මා අපෙන් ඇත්වෙලා
 ගියපු තත්පරේ ඉඳන්, මාව මේ තත්වෙට ගන්න තාත්තා කොයි
 තරම් කැපකිරීම් කරන්න ඇතිද කියල මට හිතුණා. ඊටත්
 වැඩියෙන් කොයි තරම් විඳවන්න ඇතිද..?

මං වැඩට යන්න මෙන් මෙන් කියල මං
 www.expres.slanka.lk 53

තාත්තට වැන්දා. ඒ එක්කමයි මගේ තැන්ඩි ලෝන් එක කෑගන්න ගත්තේ.

"ප්‍රමේද.. ම.. මං මනිෂා කතා කරන්නෙ.. ම.. මට පුළුවන් තරම් ඉක්මනට සියාට හම්බවෙන්න ඕන.. මයා මය ඉන්නෙ කොහෙද..?"

මගේ තැන්ඩි ලෝන් එකේ නම්බර් එක මනිෂා කොහෙත් හොයාගන්න ඇතිද කියලා කල්පනා කර කර ඉන්නකොට කම්පි කන්පරයක් යන්න කලින් උක්තරේ මගේ මට්ටම වැටුණේ. සංජේගේ වෙඩිත් එක දවසේ අර පුංචි නංගි මගෙන් ලෝන් එකේ නම්බර් එක ඉල්ලන්නෙ එහෙනම් නිකං තෙමේ.

"ඉන්න තැනේ ප්‍රශ්නයක් තැ මනිෂා. හම්බෙන්න ඕනෙ ඇයි කියලා කිව්වොත් වැඩේ හුඹාක් ලේසියි.."

"ඒ දේ ලෝන් එකෙන් කියන්න බෑ ප්‍රමේද.. මං හෙට දකට සමර් තව එකට එන්නම්.. වරදදන්නෙ තැකුට මගේ එන්න.. ජලිස්.."

මනිෂා ලෝන් එක කිහිබා. මේ හදිස්සියෙම ඇයි මට මනිෂා එන්න කියන්නෙ..? ඒ ප්‍රශ්න ඉස්සරහ මං ඩිංගක් හතර වුණා.

"කවුද ලෝන් කරේ..?"

තාත්තගේ කටහඬින් මං ගැස්සුණා.

"යාලුවන්.. මගේ පරණ යාලුවන්.. එහෙනම් මං ගිහින් එන්නම් තාත්තා.. පරපු මං යනවා.."

"යාලුවෝ තත්තා හුඹාක් අය තැනිවෙලා සියෙනවා ප්‍රමේද.."

ගෙයින් එළියට බහිනකොටම වගේ තාත්තා කිව්වා. ඒ කිව්වේ කතාවේ තේරුම් ගොඩක් මගේ හිතේ එකෙට මෙතෙට ද්‍රවන්න ගත්තා.

"වෙන්න ඇති තාත්තා.. ඒත් මේ ප්‍රමේදට, තාත්තගේ අභිසංකයට එකෙම වෙන්නෙ තැ.."

පරපුරාමත්තෙ මුණටයි, තාත්තගේ මුණටයි පුංචි හිතාවත් ආවේ එකපාරටම. ඒ හිතාවට එකතු වෙලා ඉවරවෙලා මං තාර පාරට ආවා. ආපසු තාරාණේපිට්ට එකකනුත් මං කල්පනා කළේ මනිෂා ලෝන් කරපු එක ගැන. එදා සංජේගේ වෙඩිත් එක දවසක්, අර පුංචි නංගි මට කිව්වනෙ මනිෂාව මාව හම්බවෙන්න ඕන කියලා. ඒත් ඇත්තටම මං ඒක තර්කයටත් මායිම් කළේ නැ. වෙඩිව තැම දෙයක්ම මනිෂා දැනගෙන ඉදිද්දි, ආයෙමත් එයා ඉස්සරහට යන්න මට ගස්සියක් සිසුණේ නැ. වෛර්දාගෙන් අත්කිම ලියුමයි, ගෝල්ඩ් රික්ස් එකයි අරත් ආවට පස්සේ, මං මනිෂාව දැක්කෙත් නැ. මං එයාවත් මග ඇරියා කියලා කිව්වොත් ඒක තමයි ඇත්ත. කොට්ටම මං දිලන්නවත්, වෛර්දාවත් දැක්කේ නැ. අඩුම ගානෙ මට පුංචි ආරංචියක්වත් ආවේ නැ ඒ දෙන්නා ගැන. ඒ කියන්නෙ මං දන්නැති උතාට තව හුඹාක් දේ වෙලා සියෙනවා කියනෙකද..? මොනව වුණත් මගේ අසරණ හිතට උසිල දීපු ගිත්තට මං නිකං ඉන්නෙ නැ. අර සංජේ නිතරම කියනව වගේ 'මගෙන් පරෙස්සම් වෙයං යාලු.. මං උසිල අතාරින්නෙ තැ..' එක අද දවසට හුඹාක් හොඳ අදහසක්.

පනුවෙනිදා මං හරියවම දහය වේදිදි සමර් හව් එකට
ආවා. ඒ වෙනකොටත් මනිෂා එතෙතට ඇවිත් ගියවා.

"මේ වික දවසට, අඳුනගන්නත් බැරි තරමට මියා වෙනස් වෙලා. හරියට අ.. අර ඉස්සර අපි ගාව ඉඳුනු පුංචි යාලුවා හෙමෙයි වගේ.."

මාට දැක්ක ගමන් මනිෂාට කියවුණා. සමර්නව් එක් ලෙසින්ම කිසිබව යකඩ බාර් එක් අල්ල ගන්න ගමන් මං කෙලින්ම එයා දිනා බැලුවා. රෝස් පාට වේලා ජෙ පිරිවිට් ඒ මුණට මොකක්දෝ අමුතුම පෙනුමක් ඇවිත් කිවුණා.

"මියා හරියවම කිව්වා.. සියව දෙසියක් ඒක හරි.. මට
ඊනෙම වෙන්න වුණා. මොකද කියනව නම් අති-සක පෙම්වතෙක
වගේ තැනකත් අල්ලන් ඉඳු මගේ හිත උං කඩල දැම්මා. මියා
දන්නවා.. වෙන කවුරුවත් දන්නැති වුණවා, මියා දන්නවා..
උං එකතු වෙලා මගේ ජීවිතේ විනාශ කරා. දැනුත්.. මේ දැනුත්
මට රාහම් වටුවත් එසේම ඔහුට කෙලින් කියාගෙන ඇවිදින්න බෑ.
අර පරම පවිත්‍ර වෙච්ච ප්‍රේමයක් ළඟ කියාගෙන, මං හැමදාම
කොත්දක් තැනි එකෙක් වුණා. ඒක හින්දා ඒ ප්‍රේමෙන් මට
වැඩක් නෑ.."

අත් දෙක දෙපැත්තට දාන ගමන් ම. නිදහසේ කියවන්නියා.

“මාගේ දහසකට පස්සෙන් මාගේ විද්වත්තාව ප්‍රමෝද.. දෙසියයෙන්
 ෧. කිසිවේ මේ වෙනස්කමට මාගේ හිත හැඳිලි ඇති කියලා..
 එක් එක් රහෙම වෙලා හැර කියලා මම වෙනස් වෙලා, එයා වාගේ
 නැති මම ඇවිල්ලා කිව්වා වෙනස් වෙලා..”

ඔයාගේ පීඩිත විනාශ කරගන්න හදන්නෙ.. ඇයි ඔයා, ඔයා ගැන ඩිංගක් හරි හිතන්නැත්තෙ..?"

"වබෝදායි, දිලනකයි මගේ ජීවිතේ සම්පූර්ණයෙන්ම විනාශ කරල දැමීමටත් පස්සෙ, මට තවත් විනාශ කරගන්න දෙයක් තෑ මතියා.."

ප්‍රඥමත් කවත් ගත්තැකු වූවිර පාණ් ඵණ්ව මෙණ්ව
ඇදෙන වාහන කන්දරාව දිනා බලාගෙන ම. කිව්වා. කවත්
කියන්න ප්‍රකාශ් දේ කියෙනවා.. ඒ තැමදේම ම. හිණේ හොනු
කරගනිද්දි මනිෂා කතා කරන්න ගත්තා.

"ඔයා දැනත් හිටියෙ තැනි පුණ්ඩ මේ පත්‍රයේ කාලෙ මං ඔයා හැන දිගටම හෙව්වා ප්‍රමේද... මොකක් හරි තපුරු සිද්ධියකින් ඔයාගෙ ජීවිතේ විනාශ වෙලා යාව්. කියල මම ඔය හිතුවා. මොකද ඔයාගෙ හිත කොයි තරම් දිදිල තිබුණද කියල මං හරියටම දැනත් හිටියා.."

"ඒක ඇත්ත මනිෂා... එහි මාට එයාගේ ලිස්සි එකක් කපල දැමීමට පස්සෙ, මං විදෙව්වා කමයි.. ඒත් ඒ විදවීමත් එක්ක මං දන්න අප්පන, අප්පනගේ නැති අයගෙන් මට උන ලැජ්ජාව?... ඒ නැත ඔයාල කවුරුවත් කතා කරන්නේ නැ දෙය්?... මං එවේ හිටපු නැමෝම මං දිනා බැලුවේ කොන්දක් නැති එකක් විදියට.. මං පාහේ යනකොට, මට ඇහෙන්න කොල්ලො කියපුව, මයත්තෙන්ක කියන්න බෑ මනිෂා.. ඒවා ඒ කරමට තුවපියි.. මං පුදුම ඉවසීමකින් ඒ තැමදේ දරා ගත්කි. වේලාවකට මට මැරෙන්න කරම් හිතුණා.. ඒත් කව කරන්න දේවල් කියෙන හන්ද, මං දහිරිය අරන් ජීවත් වුණා.. මොකද මං නැති කරන විදෙව් කියල උංට තේරුම් කරල දෙන්න ඕන

හන්ද.."

ඒ අත්තිම හරිය කියනකොට මට දත්මිටි කැටුණා. මගේ ඇසිරිපුත් එක්ක මනිෂාගෙ මුණ කිබිබෙ මහා ලොකු පුදුමයක්.

"ඔ.. ඔයා.. ඔයා හිතාගන්නවත් බැරි තරම් තවුරු වෙලා.."

"ඒක ඇත්ත.. ඒක තමයි නියමම වටහෙන.. ඉතිං අපි දැනට මේ කතාව තවත්තල දාමු.. මෙහෙම කතා කෙරුවොත් මං තව මොනව කියයිද දන්නෙත් නෑ. ඉතිං හුන කාලෙකට පස්සෙ, ඇයි මාව තමයිනෙත් හිතුවෙණි..?"

"ඔයා හොඳෙන් දෙයක් ගැන කියන්න.."

"මං දන්නැති දෙයක් නම් විබේරදා ගැන වෙනත් ඕනෑමොකද මට හුන කාලෙකින් එයා ගැන ආරංචියක් තමයි වුණේ නෑ.."

"ඔයා හරි ප්‍රමේද්.. මොන දේ වෙලා කිබිබත් දිලන්න, වසිම මැරි කරන්න කියලයි දැන් අලුත්ම ආරංචිය.. දිලන්නගෙ අම්මා හෙණ රංචු වසි හන්ද.. දැන් ඔන්න වෙන කවුද ගරු කෙනෙක්ව දිලන්නට හෙවි කරලපු.."

මගේ පපුව ගැහෙන වේගෙ දෙගුණ වුණා වගේ. එහෙනම් හැම දෙයක්ම ඒ විදියටයි සිද්ධ වෙලා ගිහිත් කියෙන්නෙ.. මගේ මුණම ඉබේමම වගේ පුංචි හිතාවත් ආවා.

"ඔ.. ඔයා හිතාවෙනවා ප්‍රමේද්.."

"ඔය සිද්ධ වෙලා කියෙන දෙයක් නිසයි ආරංචිය වුණා කිසිම පමින්නියක් නෑ මනිෂා.. එක්.. එක් හැම එකම මාව

නෝත්ති කවේ ගෙ ඉඳපු කෙල්ලවත් මං පරෙස්සම් කරගන්න දන්න කියලා.. හැමෝම කිව්වෙ මං පිරිමි මුණක් කියෙන ගැනියෙක් කියලා.. ඉතිං ඔයා දන්නවද මනිෂා.. මං හඳුන්න උං හැමෝටම මං කවුද කියල පෙන්න්නත්.. ඒ කියන්නෙ උංගෙ ගැනු රැක ගන්න හැටි මගෙන් අහන්න වෙන කරමට වැඩ සිද්ධ කරවන්න.."

මනිෂාගෙ මුණ වෙනස් වෙලා ගියේ මං බලන් ඉද්දීම. කියාගන්න බැරි තරම් වෙනසකර බවත් ඒ මුණෙ රැඳිල කිබුණා.

"තව ඔයා කිව්වා මං හිතාවෙනවා කියලා.. අවුරුදු ගාතක් වතුර බිංදුවක් නොලැබුණු පොළවකට පොද වැස්සක් හරි වැටෙනවා නම් ඒක කොයි තරම් ලොකු දෙයක්ද..? ඇත්තවම පුළුනෙ මේකයි.. අදත්, මේ දැනුත් මම දුකයි විබේරදා ගැන. එදා වගේම මං අදත් ආදරෙයි එයාට.. කොට්ටම් කියනව නම් අපේ වැලලිල ගියපු රත්තරං ආදරේට මම පණ උනත් දෙන්න පුරවත්.."

මනිෂාගෙ මුණ එකපාරමම එළිය වෙලා ගියා.

"ඉතිං කතාවෙ හැටියට දැන් වසි ආයෙත් තනිවෙලානෙ.."

"එයා තනිවුණා කියලා ඔයා කියන්නෙ මට ආයෙත් එයා ගෙට ගිහිත් දණ නමල, අනේ රත්තරං ආයෙ නම් මාව දාල යන්නෙපා කියල කියන්නද..? නෑ.. නෑ මනිෂා.. මගේ කිසිම බලාපොරොත්තුවක් නෑ මගේ මේ කාලකණ්ණි ඇස් දෙකට ඒ පිවිතුරු රූපෙ පෙන්න්න.."

මහා දුක කිව්වෙකින් මං කියාගෙන ගියා.

"මියා කරමි කපුරු වෙන්නෙතා ප්‍රමෝද.. මි.. මියා දැන් වෙන කාන්තෙක්ක හරි යාලුද..? ආ.."

"නෑ.. කාමි නෑ.. ගර්ල්ස්ලා නම් හතර වටේම ඉන්නවා.. ඒත් කාමි නැත්තෙ මට ඕනෙ කරන කෙනා එක්ක කාම යාලුවෙන්න බැරිවුණ හිතද.."

"ක.. කවුද ඉරේහාවද..?"

"මිනු.."

"එහෙනම් දිලන්නගෙ අම්මව..?"

"මිනු.. එතනත් මියා වැරදියි.."

"එහෙනම් කවුද ප්‍රමෝද..?"

"දිලන්න.."

ඇත්තේ තොල් ගෙඩි සයිස් ලොකු කරගෙන, මං දිහා බලපු මනිෂාගේ කටත් ඇරුණා.

"ඔ.. දෙයියනේ මි.. මියා මොකද ඒ පාර කරන්න හදන්න..?"

"මියාල කවුරුත් හිතන්නෙ නැති කොට් පිම්මක්.. බබා.. මං පැහල ඉවර උනාම බලන්නකො කීදෙනෙකුට අතුරු ආත්තරා, අතුරු ආවාට වෙලා තියෙනවද කියලා.."

ඇත්තවම කවත් කතා කරන්න දෙයත් තිබුණෙ නෑ.. මං මනිෂා එතනම ඉඳිඳි ආපසු එන්න හැරුණා.

* * * * *

08

මුළු

ලෝකෙම ඉස්සරහ මගේ ආදරේ කිම දාල පැහැටට උඹට ඔහොම වෙලා මිඳි වබෝදා.. මං දැනත් හිරියෙ නැති වුණාට දෙවියොත් දඩුවම් දෙන්න පටන් අරන් තිබුණා. මගෙ හිතට සැතපීමකට තිබුණෙ එව්වරයි. මං සිතුරාදා නවස ගෙදර එද්දත් මගේ හිත බරවෙලයි තිබුණේ. පුරුදු විදියටම මිදුලෙ අශෝකා මල් ගහ ගාව තාත්තා උන්නා. තාත්තාට අරගෙන ආපු වොක්ලට් රෝල් එක, තාත්තගෙ අතට දෙදි, පුළුල් හිනාවකින් ඒ රවුම් මුණ පිරිල ගියා.

"මි.. උඹ හදන්නෙ මට වයඹිටින් හදන්න වනේ.. කමක් නෑ.. කමක් නෑ.. මං ආස දෙනෙ.."

ඒ පුංචි දෙයියනුත් තාත්තා හුණත් යත්තෝස උනා, ඒ තාත්තගෙ හැටි. ඒත් තාත්තගෙයි, මගෙයි අතරේ තියෙන ලොකු වෙනසත් ඕකම තමයි කියල මට හිතුවේත් ඒ වෙලාවෙමයි.

"ප්‍රථමයෙන්ම මං උනන්දු අනන්තයක් හිටියේ.. මට තවත් මේ දේ
 ඉවසා ඉන්න බෑ පුනේ.. උඹ මේ විදහන විදවිල්ල මට තවත්
 ඉවසා ඉන්න බෑ.. උඹේ හැම දෙයක්ම මං දැනගෙන හිටියත්,
 මට ඒ හැම දෙයක්ම උඹේ කවහසින්ම අනගන්ත ඕන.."

කාමරේට යන්න කියපු මං එතනම තතර වුණා. තවත්
 අක්කරයට දෙයක් කියන්න තරම් කෙටියක් මට තිබුණේ නැ..

"තාත්තා හැම දෙයක්ම දන්නවා නම්, ඒ ගැන අපි කතා
 නොකරමි ඉඳිපු තාත්තා.. මං ඒ ගැන කිව්වයින් පස්සෙ තාත්තා
 දුක්වෙන කැටි මට දරාගන්න බැරවේවි.."

"නෑ පුනේ.. ඒක එහෙම වෙන්නෑ.. මේ දුෂ්ඨ ලෝකෙ උඹට
 කොයි තරම් ජරා විදියට සැලකුවද කියල මට උනේත්ම
 දැනගන්න ඕන.. ඊට පස්සෙ.. ඔව්.. ඊට පස්සෙ මං උඹවත්
 අරගෙන කොසේ හරි ඇතකට යන්න යනවා.. උඹ දුක් විදිනවා
 මට බලන් ඉන්න බෑ පුනේ.. මගේ මුළු ලෝකෙම උඹ විතරනේ.
 ඒ ලෝකෙ තාත්තා වෙනව බලන් ඉන්න මට බෑ.."

කන්න කියල අතට ගත්ත වොක්ලට් කේස් කැල්ල තාත්තාගෙ
 හෝල්ඩර්වල තිබුණා. මහා වේදනාවකින් අඳුරු වෙලා තිබිමි
 ඒ මුළුමනේම දිනා බලන්න බැරිකමට මං බිම බලාගත්තා.
 වේඩ් හැමදේම කාත්තට මං කියාගෙන කියාගෙන ගියේ,
 පුස්තක කට්ටි ගන්නැකුව, ඇත්තම අවුරුදු ගණනක් පුරා
 වේඩ් දේවල් තාත්තා එක්ක කියල දාන්න මට පාය බොගයක්වත්
 හිමි නෑ.. හැම දෙයක්ම කියල ඉවරවෙලා.. මිලුව ඉස්සුවා.
 මගේ අස් දෙක දැකපු දෙයින් මගේ හිත හතර පොලකට
 කැඩුණා. තාත්තාගෙ ඇස්වලින් ගලායන තුඩු පුටු ගිනි තර්ජන

කාත්තාගෙ කම්බෙට උරාගෙන තිබුණා. මගේ මුළු ජීවිතේම
 දැකල තිබුණේ නැති තරම් පරාදින පෙනුමක් ඒ මුහුණ මතුවෙලා
 තිබුණා.

"උඹ දැන් මොකද කරන්න හදන්නෙ..?"

"මං කාම කල්පනා කෙරේ නෑ තාත්තා.."

"මේ දුෂ්ඨ මිනිස්සුන් එක්කයි, මිත්‍රයෝහියොයි, වසල
 කෙල්ලොයි එක්ක උඹට ඉන්න බෑ ප්‍රථමයෙන්ම.. උඹ කාම කල්පනා
 කෙරේ නෑ කිව්වා.. ඒත් මේ තත්ත්වයට මං කල්පනා කරා.. අපි
 තව සති දෙකකින් මේ ලංකාව අතැරල දාල යනවා.."

තාත්තාගෙ කතාවට මගේ හිත ආයෝජන ගැස්සුණා.

"මේ තරම් සුළු දේකට ඇයි අපි ලංකාව දාල යන්නෙ
 තාත්තා..? හැමදේම අමතක කරල දාල අපි සංකෝසෙන් ඉඳිමු.."

"සංකෝසෙන් ඉන්න..? උඹ හදන්න මටත් බොරු කරන්න..
 පුනේ, උඹ හැරෙනකොට මට කියන්න පුළුවන්.. මොකද මං
 උඹේ තාත්තා. මෙතේ හිටියොත් උඹ අතිවාරයෙන්ම උඹේ හිත
 රිද්දපු මග හැමෝගෙන්ම පලිගන්නවා.. මං ඒක සහසුද්දෙන්ම
 දන්නවා.. ඒක හත්ද මං උඹවත් අරන් මෙතේ යනවා.. මොනවා
 නැතත් මට උඹව බේරගන්න ඕන පුනේ.. පහුවේවි කාලෙ මං
 හැම දෙයක්ම කල්පනා කරලයි තිබුණේ. තව සති දෙකකින් අපි
 ජාපාන් යනවා.. මොකද කියන්නෙ..?"

තවත් කියන්න තරම් දෙයක් මට තිබුණේ නෑ. මගේ හිතේ
 තිබුණේ තාත්තාගෙ කියවුණු වචනවල තිබිම එක වචනයක්

- යෝධක සමිඳු රත්නායක -

ගැන විතරයි.. හිත හිරිවිටිල දාන ඒ වචනෙ 'පළිගැනීම' කියලා මං මතක් කර ගත්තෙ පුදුම ආසාවකින්. ඒ ආසාව මගේ කියාගෙනම මං තාත්තව බදාගත්තා.

"තාත්තා යන මගෙම තැනකට මං එනවා තාත්තේ.."

"උඹ මගේ පස් කියල මං තොකිවිටිල උඹ දත්තව ඇතිනේ.."

තවත් උණු කදුර අහුරක් මගේ ඇස්වලිනුයි, තාත්තගෙ ඇස්වලිනුයි කථාගෙන වැටුණෙ එකටම වගේ. ඒ කදුර අහුරෙ සිමිමේ එකම වීදියෙ හැඟීම් දහස් ගානක්.

"අපි හදිසියෙම ජූජූන් හිහිල්ලා ඉන්නෙ කොහෙද තාත්තේ.. වියා කියෙන්නෙ මාක කුනකට විතරයි නේද..?"

"ඒවා ගැන උඹ හිතන්නපො පුමෝද්.. මං ඒ හැම දෙයක්ම බලා ගත්තම්.. උඹේ අම්මයි, මායි කසාද බැන්ද දවසේ බෙස්වමින් වීදියට ඉඳපු මගේ යාලුවා දැන් ඉන්නෙ ජූජූන්වල. මිනිහා මං සිතුවෙත්ත තොකරන උදව්වක් නෑ.."

"යාලුවෝ ගැන මගේ නම් කඹදොයිකුවක විශ්වාසයක් නෑ.."

වේලිලා යන කදුර පාර අතරින් තාත්තගෙ මුණෙ මතුපිණේ හරිම අපුරු හිතාවක්.

"මේ ලෝකෙ පුදුම තැනක් පුකේ.. හොඳ අය ඉන්නෙ බොහොම වක දෙනයි.. අපි අන්න ඒ වක දෙනාව අඳුනගන්න මින.. මගේ බෙස්වමකුත් අන්න ඒ ජාතියෙ කෙනෙක්.."

- පිටිලි කාසි -

අපුරු හිතාව අතරින් තාත්තගෙ මුණෙ අප්පු ආධිමිරයකුත් රැදුණා. මට එකතාරවම මතක් වුණේ සංජයව. මේ රට අතැරල යනවා කියලා මට කියන්න ඉන්නෙ උඹ විතරයි කියල මතක් වුණෙම මගේ හිතට ආවෙ දරාගන්න බැරි තරමේ දුකක්.

"පුංචි මාත්තියාව හම්බෙන්න කවුද ඇවිත්.."

තාත්තා එකතම ඉන්දෙද්දි මං එළියට ආවා. උඹ තම් මැරෙන මිනිහෙක් නෙමෙයි සංජේ.. මං මේ දැනුයි උඹව මතක් කෙරේ.

"අඩ්ඩේ යාලු.. උඹවල දකින්න කියෙන අමාරුව.."

"ඒක පැත්තකින් කියපං.. බැන්දට පස්සෙ යාලුවෝ අමතක වුණේ කාවද..? උඹවද මවද..?"

"හරි.. හරි පුමෝද්.. වැරද්ද මං බාර ගන්නවා.. අන්න අවිනි උඹට පසු යන්න බහිනවා.. දෙවෙනි මහමාලයා වෙඩිත් එකෙන් පස්සෙ තාම ගෙදර පස් පැලුවා නෑ කියලා.."

"ඒකත් ඇත්ත.. මටත් ඒ ගැන එව්වර ගානක් නැසිවුණා සංජේ.. අවිනිට කියපං මං හෙදිම එනවා කියලා.."

"මොන හෙදිද..? මං අද ආවෙ උඹව එක්ක යන්න.."

හැම දෙයක්ම සිද්ධ වෙන්නෙ දෙවියට අනුව වගේ හින්ද සංජේගෙ යෝජනාව මං ප්‍රතික්ෂේප කෙරේ නෑ.. අනික මං ලංකාව අතැරල යන්නම යනව කියල සංජයව කියන්නක් සිතනෙ.. ඉස්සර වගේම ඔහුව පාත් කරන්, කව කොනකින් හිතාගෙනාගත් සංජය මං දිගා බලන් හිටියා.

"හරි.. එහෙත්ම යම්... කිසිම දෙයක් කල්දාන්න හොඳ නෑ.. ආ.. ඩිංගක් ඉඳප... මං වොන් එකක් දාගෙන එන්නමි.."

"මිය කියන්නෙ.. අන්න එහෙම වරෙන්කො.. පිටි කමයි.."

පැය බාසයක් වගේ වේදි මායි, සංජයයි උගේ ගෙදරට ආවා. ලොකු යකඩ හේට්ටුවෙන් ඇතුළු කිබ්බේ හරිම මුරු පිහිටි ගෙදරක්. නෑම තැනක්ම මල් වලින් පිරිල කිසිම.

"උඹේ වයිල් වන්න පිටිය වොන් ක්ලාස් එකට කියන් ඉන්නව වගේ.."

"හජ්ජේ.. උඹේ මිය ගාංවාරෙ වහගනි.. අවිනිට ඇහුණොත් හෙම මාස ගානක් මාව බයිටි කරාවි.. මෙව්වර දවසක් උදාන අලංකාරය ගැන, වචනෙකින්වත් හෙල්ප් කරේ නෑ කියලා.."

පුදුම කරමි සැතැල්ලවකින් සංජය ඒ වික කිව්වේ.. උගේ මුළු ලෝකයම පිරිල කිබ්බේ අවිනිගෙන් කියන එක මං දැනත් සිටියා.

"නානේ ප්‍රමෝද්.. ඇති යාංතන් අපිව මතක් වුණා. මං තැමිදාම මේයාව කියනවා මයාව ඩිනර් එහෙකට හරි ලන්ටි එහෙකට හරි එක්කං එන්න කියලා.."

"මිය උඹට තපුකම් කරන්න හදන්නෙ ප්‍රමෝද්..."

"මංජය ඉති.. නිකා ඉන්නකො සංජේ.. ඇත්තමයි ප්‍රමෝද්.. අපේ පැත්තෙ රිලේෂන්ස්ලා හරියට මයා ගැන අහනවා.. වැඩියක්ම ඉති.. හර්ල්ස්ලා තමයි.."

මුණ මැද්දට හිතාවක් අරන් මං, අවිනි කියන දේවල් අහන් හිටියා. සංජය අතරින් පතරේ කතාව මැද්දට පැනල, විහිලුවක් දෙකක් කරද්දි, මුණක් ඇඹුල් කරන් අවිනි යන්න ගියා. විකකින් මායි, සංජේයි බියර් බෝතල් හතරකුත් අරන් වත්ත කොනේ ගහල කිබ්බේ හටි එක ගාවට ගියා.

"අවිනි අවුලක් දායිද..?"

"මං හිතන්නෙ නෑ බං.. වෙඩින් එකෙන් පස්සෙ උඹ මේ ආවමනෙ... උඹ හිතද මටත් බොන්න වාන්ස් එකක් කියෙනවා.. නැත්තං ඉතිං සති ගානකට මරොප්පුවක් තමයි.."

"වැඩිය බොන්න තහනමි.."

මස් තයිමකුත් අරන් අපි ගාවට ආපු අවිනි කිව්වා. සංජයගෙ කරව්වේට අත දාල, උගේ උරහිස උඩින් එයා නිකට කියාගත්තා. මං හිතුව වගේම සංජේයි, අවිනියි හුඟක් සංකෝසන් ඉන්නව වගේ. මගේ හිතට එක පාරටම ආවේ මහා දුකක්. ඒ එයාල ගැන ඉරිසියාවකින් තමි තෙමෙයි. මව අහිමි දෙයක් ගැන හිතට එබුණු පසුතැවීමක් හිතද විතරයි.

"එහෙත්ම වියර්ස් කිව්වා.."

අවිනි ආපිටට ගිය ගමන්ම සංජය මග් එක උඩට ඉස්සුවා. මමත් මග් එක උඩට උස්සල මව පුරුදු වචනෙ කිව්වා.

"වෙරි වේවා.."

තත්පරෙන් තත්පරේ වෙලාව මැකිල යද්දි සංජය තව බියර් බෝතල් දෙකක් ගෙනාවා. පත්තු කරගත්තු පියෙට් එකේ දුම

ගලි මං උගේ මුණට පා කරල ඇරියා.

"එතකොට.. එතකොට.. අත්තිමට වබෝදා තනිවුණා."

"එහෙම තමයි වෙලා කියෙන්නෙ.."

"වබෝදා ගැන කතා කරන්න ගත්තු ගමන්ම උම් සයිලන්ස් වුණා.."

"ඒකට හේතු කියෙනවා සංජේ.. අදටත් මට වයිව අම්මක කරන්න බෑ.. ගැණියෙක් කියල මං මුලින්ම ප්‍රේමේ රියාව.. ඒයා මගෙන් ඇත්වෙලා ගියත්, මං ඒයාගෙන් ඇත්වුණේ නැ.. ඒක හැමදාටම එහෙමයි.."

"එහෙනම් ඉතිං 'අනේ ආයෙන් මං ගාවට එන්න රක්තර' කියල පොඩි රික්වෙස්ට් එකක් කරල බාර ගනි.. මිටි.."

මගේ කතාවෙන් සංජයට මල පැන්නා.

"උඹට තද වුණාද සංජේ.."

"නෑ.. බුරුල් වුණා. දෙයියම්පා මං හිතුවා.. උඹට ඒකිව අමතක වෙලා ඇති කියලා.. අඩු ගානෙ ඒකිව ජෙන්නවත් රිටි පොරක් වගේ ඉන්න පුළුවන් කියලා.. ඒත්..ඒත්.. උම් තාම පටන් ගත්ත තැනමයි යාලු.."

"උඹල හැමෝම එහෙම හිතනෙක ලොකු දෙයක්.. ඒත් පටන් ගත්තු තැන ඉඳලා, මං ආයෙ පටන් ගත්තම්.. තව ඉස්සරහට, වෙන දේවල් අනුව හිතාගනි, ඒක හිතාගනි කියලා.. ඒත් එක දෙයක් කියෙනවා සංජේ.. මං කවදාවත්

- විවිල හැසි -

දිලන්නටවත්, වබෝදාවත්, මාව පාතල දාසු උංගත් කිසිම සමාවක් දෙන්නැ.. මේ පසුවෙව්ව මාසවල උදේ නැගිටිව ගමන් හැමදාකම මං දිව්ව ගත්තා.. ඒ උං හැම එකෙක්ගෙන්ම පලිගන්නට කියලා.."

කියන හැම විවතයක් විවතයක් ගානෙම සංජය සුදුමැලි වෙන හැටි මං දැක්කා.

"මගේ ආදරේ බාල්දු කරල දාන්න උං හැමෝම එකක වුණා. වුරු ලෝකෙම ඉස්සරහ මගේ ඇඳුම් ගලවල ගල් ගැස්සෙව්ව වගේ වැඩක් උං කෙරුවේ. උම් දන්නා යාලු.. මේ දුක්ට සමාජයට මුණ දිගන්න බැරුව මං මොන තරම් දුක් වින්දද..? ඇත්තම මං බයවුණා පාරකඩත් බැහැල යන්න.. මං මේ කියන දේවල් හොඳට අහගනිං සංජේ.. මං මග කලින් කිව්ව බය, මං උංගෙ හිත්වලත් ඇති කරනවා.. ඒක ස්තීරයි.. මේ උඩ ඉන්න හැම දෙයියෙක්ම පල්ල.. මං විදෙව්වා වගේම උනුත් විදවායි. එතකොටත් උම් කියනවද මං තාමත් ඉන්නෙ පටන් ගත්තු තැනමයි කියලා.."

"මං හිතුවට වැඩිය උම් හුඟක් දුර ගිහින් ප්‍රමෝද.."

"මව් සංජේ.. මං හුඟක් දුර ගිහින්.. මට ආයෙන් ආපසු හැරෙන්න බෑ.. හැරුණොත් අර කලින් ඉඳු ප්‍රමෝද කියන අහිංසකයාට, අන්න අසරණ ආදරවන්තයාට, ආයෙන් හැමෝම හිතාවෙයි.."

එතැන ඉඳල විතාඩි ගාතක හිතැඩියාවක් අපි අහර ඇදල මාං අවිනි තුන් හතර පාරක්ම ඇවිත් අපි දෙන්නව කැමට ඇදගෙන යන්න හැදුවත් අපි ගිජේ නෑ. තවත්

සිංගප්පූර්වත් පත්තු කර ගන්න ගමන් මං සංජය දිනා බැලුවා.

"එතකොට උණේ වාගේ එක දිලන්නවයි, වයිවයි..?"

"නෑ.."

"එහෙනම්..?"

"දිලන්නට ඉවෙන්නෙ, දිලන්න ලං කරගන්නෙ මොන ගර්ථවද..? අන්න එයා.."

සංජයගේ මුර මුණම පිරිල කිටුණේ ලොකු අප්‍රසාදයකින්.

"මං ඒකට කැමති නෑ ප්‍රමේද.. උඹට ගේම කියෙන්නෙ දිලන්න එක්ක මිසක් වෙන අභිංසක කෙල්ලො එක්ක නෙමයි.."

"එහෙනම් උඹ කියපං බලන්න දිලන්න මාව. අල්ල ගන්නෙ නැතුව ආයි මගේ වයිව අල්ල ගන්නෙ කියලා.. මගේ රත්තරං කාන්තයෙ මුණ බලන්න බැරි තරමේ තත්වේට මාව ඇදල දැමීමේ කියලා.. කියපං.. කියපං.. උඹ දැන් කිව්ව වගේ ඒකත් කියපං.."

මං සංජයගේ මුණටම එබිල ඇහුවා. උං මගෙන් ඒ වගේ ප්‍රශ්නයක් බලාපොරොත්තු වුණේ නෑ කියනෙක මට විකකින්නේ රුණා.

"ඩිංගත් තුල් වෙයං බං.. මං ඒක හිතල නෙමේ කිව්වේ.."

"හිතල කියන ඒවට වැඩිය, නොහිත කියන ඒවට හිත දියෙතවා යායු.."

"මං කියපු දේවල් වලින් උණේ හිත රිදුන තම මට සමාවෙයං.. උඹ මේ යන්න තදන ගමනෙන්, උඹව ඇදල ගන්නෙ කොහොඹද කියල මට තේරෙන්නෙ නෑ බං.. එක්කා මේක අකුරු දාපං ප්‍රමේද.. උංට ඔත්ත ඔත්ත ඉන්න දිපං.."

"හත්... ඉන්න දෙන්න.. ඔව්.. මං උංට ඉන්න දෙන්න.. හැබැයි නිකං නෙමේ.. මුර පිටිනේම විදව විදවා.."

"මං මට උඹ ගැන හුඟාක් දුකයි ප්‍රමේද.. ඉස්සර උඹ කොයි තරම් අභිංසක කොල්ලෙක්ද..? මට.. මට හිතානත්තවත් බෑ.. උඹ කොයි තරම් ලස්සනට හිතාගුණාද..? දැන් ඒ හිතාවේ මකකයා විතරයි මට ඉතුරු වෙලා කියෙන්නෙ..? උඹ දැන් හිතාවෙනකොට බයක් දැනෙනවා ප්‍රමේද.. ඒකයි මං කිව්වේ උඹ වෙනස්වෙලා කියලා.."

සංජය කියපු දේ මගෙ පත්තු ඇතුළටම වැදුණා. ඒ අභිංසක හිතාවත් එක්කම ඒ අභිංසකයා මැරුණා සංජේ.. උං තැමේම එකතු වෙලා, ඒ අභිංසකයාගේ මිනී කෙටිවියට ඇත ගහල උංව වල දැමීමා.

"උඹට කියන්න තවත් දෙයක් කියෙනවා සංජේ.. මට මේ දේ කියන්න ඉන්නෙ උඹ විතරයි.. තව වික දවසකින් මායි, කාන්තයි මේ ලංකාව දාල යන්න යනවා.."

මං කිව්ව දේ අදහගන්න බැරුව වගේ සංජය බලන් හිටියා. උං මුලින් හිතුවේ විහිලුවට කියලා.. ඒත් මං කාන්තා කියපු තැම දෙයක්ම උත්තේක්ෂක කිව්වහම, උං පිහිටන්න.

උංගේ මුණටම එබිල ඇහුවා. උංගේ මුණටම එබිල ඇහුවා. උංගේ මුණටම එබිල ඇහුවා. උංගේ මුණටම එබිල ඇහුවා.

දුකයි ප්‍රමෝදය.. අපි හැමෝම පැහැරපත් මිනිස්සුනෙ.. ඒත් මට
 දැන් හිතෙනවා, උඹි ජාත්‍යන් යන එක හොඳයි කියලා.. එතැනට
 උඹට මේ හැමදේම අමතක වෙලා යාවි.. මුංගෙන් පළිගන්න
 අදහසත් උඹේ හිතෙන් ඇත්වෙලා යාවි.. උඹි සහ තැනි වුණහම,
 නිතර දුකක් දැනුණත් උඹේ ඉස්සරහ දවස් ගැන හිතල මං
 සංකෘත වෙතවා ප්‍රමෝදය.."

සංසර එහෙම කිව්වෙ පුදුම කරමි අවංකකමකින්.

"මං විදියටමයි, කාත්තත් හිතාගෙන ඉන්නෙ.. ඒත් මං
 ඔර්ල ඉපදුණේ නෑ සංජේ.. මං මිනිවලෙන් තැහිටිනවා.. සමහර
 විට අවුරුදු පහත්, දහයත්, පහලොවත් මං ජාත්‍යන්වල ඉදිසි.
 ඒත් මං කිසි දෙයක් අමතක කරන්නෑ.. මං ආයෙ එනවා.. මුං
 හැමෝමම තව අවුරුද්දක් යනකොට හැම දෙයක්ම අමතක
 වෙයි. ඒත්.. ඒත්.. උඹි හිතනවද මේ අභිංසක ප්‍රමෝදයට, උං
 තවුංසකයක් ගාතට දානු මේ අභිංසකයට ඒ දේවල් අමතක
 වෙතව කියලා.. එහෙත්ම හැම එකාටම වැරදිලා.."

මං එහෙම කියලා හිතානුණා. එක දිනටම විනාඩි ගානක්
 යනකම හිතානුණා. අමතකයෙන් දැක්ක වගේ මං දිනා
 බලන් ඉන්න අවිනිව මං දැක්කෙ එකකොට.

"මො කියනව මං අහන් හිරියා ප්‍රමෝදය.. මො කරන්න
 යන වැඩේ මොරි ගැලපෙන්නෑ.. මො කුසක් හොඳ ලමයෙක්..
 වඩේදා ඇරුණහම, මොරි ඕන කරමි හොඳ ගර්ල්ස්ලා
 හොයාගන්න පුළුවන්.. වඩේදා විතරද ගැණු ලමකුට ඉන්නෙ..
 ආ.. අතින්කක මො මේ කොහේවත් යන ගැණු ලමයි පස්සේ

පත්තන්න හදන්නෙ ඇයි..? මොගෙ කරන කියෙන්නෙ දිලන්න
 එක්කනෙ..?"

"මො අහන දේවල් වලට හිතා යනව අවිනි.."

"මං අහනු දේව උත්තරයක් ඕනෙ ප්‍රමෝදය.."

"මොකක්ද මො ඇහුවෙ..?"

"ගැණු ලමයි පස්සේ පත්තන්නෙ ඇයි කියලා..?"

"ආදරේ හින්ද අවිනි.. ආදරේ හින්ද.."

මං ආයෙත් හිතානුණා. අවිනි වගේම සංජයත් එක පාරටම
 ගොපුවෙලා හියා. වැරදි පාරට අඩිය කියල කිසිම මාව ආපනු
 කරව ගන්න සංජයටයි, අවිනිටයි ඕනෙකම කිසිබත්, මං
 ඕනකමින්ම අතින් අඩියත් ඒ පාරේම කිසිබා. ආයෙ මට හැරෙන්න
 බෑ.. මං මගේ ගමන යනවා.. ඉතිං මගෙන් පරිස්සම් වෙයං
 දිලන්න.. ඒ වගේම උඹි වැඩියක්ම ආදරේ කරන දේවලුත්
 මගෙන් පරිස්සම් කර ගනි.. මොකද තව අවුරුදු ගානක්
 ගිහිල්ල හරි උඹට ඒ දේවල් අහිමිවෙලා යන හින්ද.. ඒ වගේම
 අපි ඉක්මනට හම්බවෙන තන්ද.

09

“පුංචි මාත්තියා.. පුංචි මාත්තියා..”

හෙවිල හිසට අතියෙකු වමාර වමාර ඉඳහිම මං ගැස්සිලා ගියා. හොඳට ඇස් පිහිදාල වටපිට බලද්දි මගේ ඉස්සරහ හිටියෙ පරපුරාමත්.

“මං මං කීපාරක් නම් කතා කරාද මහත්තයෝ.. මහත්තයට එංකාවක් ඇහුණේ නැතෙ..”

බොහොම බයාදු හිතාවක් මුණේ රඳවගෙන පරපුරාමත් කිව්වා. පහුවෙව්ව කාලෙ සිද්ධවුණු දේවල් කල්පනා කර කර හිටිය මිසක මං කාම පරපුරාමත් එක්කවත් හරියට කතා කරේ නැ නේද කියල මට හිතුණා. මගේ හැම ඉරියව්වක්ම බොහොම කැමැත්තෙන් බලාගන්න වගේ මිනිසා කව කවත් මගේ හෙට් ටේෂා.

“මං හිටියෙ ලොකු කල්පනාවක පරපුර..”

“ඉතිං මාත්තියා.. කතාදයක් කාරිය බිඳින්න හෙම අදහසක් නැද්ද..?”

“මේ පාර මං ලංකාවට ආවෙ ඒකට කමයි..”

“හරි කේන්තේ.. ඒත් මං හිතුවා මාත්තියා ඒ රටෙහිවත් බැඳ ගනිව්ද දන්නා කියලා..”

මුලත් කකට පිරුණු දත් තිස් දෙකම පෙන්නලා පරපුරාමත් හිනාවුණා.

“තාත්තා කනියම එහේ ඉන්න හන්දා මං ඉක්මනටම ආයෙ ජාපාන් යනවා පරපුර.. හිටියා වගේම උඹ මේ හැම දෙයක්ම බලා කියාගෙන ඉන්න මින.. හැබැයි මය මික්කොටම කලින් මට උඹේ උදව් මින වෙන්නත් ඉඩ තියෙනවා.. අන්න ඒ වෙලාවට අනවශ්‍යය පුශ්ක අහන්නැතුව උඹ මට උදව් කරන්නෙත්..”

“මහත්තයට මං මගේ පණ වුණත් දෙනවා.. මගේ මැව්ව්ව දරුවා පල්ලා පුංචි මාත්තියෝ.. ඒකෙ ආයෙ වචන දෙකක් නැ..”

පරපුරාමත් එව්වරයි කිව්වෙ. මිනිසා රට උසන්නද කොහෙද ආපහු යන්න හැරුණා. හුඟ දවසකින් පරපුරෙ අතින් උසාපු කැමක් කැවෙ නැති හන්ද, රෙස්ටුරන්ට් එකකින් කෑම කන අදහස මං අතෑර ගත්තා.

WWW.EXPRESSLANKA.PK 64

කිසිවෙකු නැ.. අවුරුදු විසි එකක් වගේ පු-චි කරුණ වයසක ඉක්මනින් මේ වෙනසක් හැම දුකක්ම හිතේ හිර කරගෙන ඉන්නෙකු ලෙසි පහසු දෙයක් හෙමෙයි. ඒක එකෙම වෙනත් තොර්දි මතුරා ගත්තෙ ම- හුඹාක් අමාරුවෙන්.

"මහත්තයා මට කතා කරද..?"

"පිටි.. පරපු එදා මට පොරොන්දුවක් වුණෙ මින වෙලාවක උදව් කරනවා කියලා.. ඔහුන දැන් ඒකට වෙලාව ඇවිල්ල කියනවා.."

"කියන්න මහත්තයො.. ම- අහගෙනයි ඉන්නෙ.."

"ම- දැන් නම් දෙකක් ලියල පරපුව දෙනවා.. අන්න ඒ නම් දෙක අයිති දෙන්නා ගැන සම්පූර්ණ විස්තර මට මින.. හැබැයි මේ වැඩට වැඩි දවසක් ගත කරන්න බැ.. හේරුණානේ.."

පරපුරාමත් මුළු වැනුවා. ම- කොල කැල්ල මිනිහගෙ පෙට දිලා අතින් අතින් ගණන් කරන්නෙ නැතුවම සල්ලි මිසක් අරකෙන මිනිහගෙ අත උඩින් තිබිබා.

"වැඩි කරගන්න සල්ලි මින වෙයි.. හ්මි.. දැන් මටත් ඇහෙන්න මය නම් දෙක කියෙව්ව නම්.."

එකකොට සමයි පරපුරාමත්ගෙ ඇස් කොළ කැල්ල දිහාව යොමු වුණේ. කන්පරයකින් මිනිහගෙ මුණට අසුරු හිතාවක් ආවා.

"අනුරාධ වයස් - රොකානි ද සිල්වා"

නම් දෙක කියවල පරපු මගේ මුණ දිහා බැලුවා. මිනිහගෙ මුණේ පු-චි පුශ්නාර්ථයක් කියෙනවා ම- දැක්කා.

"මය බැල්ලියො දෙන්නගෙ ඩිවෙල්ස් මට පුරවත් කරමි ඉක්මනට මින. හෙට උනත් කමක් නැ.. මිතුන් මගේ මුණටම සිව්වා මට කොන්දක් නැ කියලා. ම- නපු-සකයෙක් සිව්වා. උචි කරන කෙල්ලට රට වටේටම දිලා ම- බලන් ඉන්නවා සිව්වා. යකෝ.. පරපුරාමත්.. අභි-සකයෙක් වගේ ආදරේ කරපු මාව උ- දැක්කෙ ඒ විදියට.. හුන්.. දැන් බලාපියව් කොපිට වෙන දේවල්.."

මහා වේරයක පෙර නිමිති මගේ හිත පුරාම ගලන්න පටන් අරන් තිබුණා. මට දුක් දීපු උඹල හැම එකෙක්ගෙන්ම ම- පලිගන්නවා යකෝ.. ඒකෙ ආරම්භය තමයි මේ.. කේන්සියට වැහිව්ව ඇස් දෙක ඇරල බලද්දි පරපුරාමත් සේනන හිටියෙ නැ. හිතේ පිරුණු වේරය හෙමින් සිරුවේ හිතේම තැන්පත් කරගන්න ගමන් ම- උඩින් සන්සුන් වෙන්න හැදුවා. ටිකකින් ම- ගේ ඇතුළෙ එහෙට මෙහෙට ඇවිද්දක් පරපුරාමත්ව සේනන හිටියෙ නැ. ඒ කියන්නෙ, මිනිහා මේ පුත්තරේම හේමට බැහැල කියෙනව කියන එකනේ.

හවස් වෙනකන්ම පරපුරාමත් ආපු නැති හන්ද. ම- කෙයින් එළියට බැස්සා. අවුරුදු ගාතකට පස්සෙ වැඩිදා වූ දැක්කට පස්සෙ ඒ සොඳුරු රූපෙ මගේ හිතේ හොල්ම- කරන්න ගත්තා. ම- දෙක කැපී කරලා ගතත් මට දැනුණේ වයි ම- ඉස්සරහ හිටගෙන ඉන්නවා වගේ. යා-තමට මුණ ඇල කරල

හිතාමතා වැඩිගෙන ඇති-සකසම මගේ හිතට කොහෙදෝ ඉඳලද මංදා එකපාරටම දැනුණා.

එයා කාමත් ඒ වගේමයි.. ඒත්.. එයා මට දිවු ගිහිදර ගැන මගේ පපුව හිතන්න ගත්තෙ ඩිංගක් වෙලා ගිහිල්ලා. එකකොට තමයි හිත ඇතුලෙ කැකැරි කැකැරි තිබ්බි වෙරයෙන් වඩිගෙ රූපෙ සම්පූර්ණයෙන්ම වැහිල ගියේ. උඹට තව වැඩි කලක් ලස්සනට හිතාවෙන්න දෙන්නා වැඩි.. මං උඹට විනාශ කරල දානවා.. මං ආයෙත් මගේ හිතට දිවර ගත්තා. ඒ දිවරමත් එක්ක, ආයෙමත් වබෝදාව දකින්න මගේ හිතට පුංචි ආසාවක් ආවා. දෙපාරක් නොහිතා ඒ ආශාව පිටින්ම මං වබෝදාගෙ ගෙදරට යන්න පිටත් වුණා. ඒ එන මිනම දේකට මුණ දෙන්න හිතාගෙන. පරපුරාමත්ට පුංචි කොළ කැල්ලක් ලියල කියල මං කාරෙක ස්ටාර්ට් කර ගත්තා.

රාගම ඉඳල පානදුරට එන්න මට ඒ කරම් වෙලාවක් ගියේ නෑ. වබෝදාලගෙ ගෙවල් තිබුණේ පානදුරේ අප්පෝමුල්ලෙ. අප්පෝමුල්ල හංදියෙන් කිලෝ මීටරයක් විතර ඇතුලට ගිහින් මං කාරෙක නැවැත්තුවා. මීට කලින් පාරක් දෙපාරක් ඇවිල්ල තිබුණ හන්ද, මට වබෝදාගෙ ගේ හොයාගන්න අමාරු වුණේ නෑ.

"කාටද හොයන්නෙ මහත්තයෝ..?"

වබෝදාගෙ ගේ ඇතුළෙ ඉඳල, එළියට ආපු වයසක පතේ මනුස්සයෙත් මගෙන් ඇහුවා. මේ මනුස්සයා වඩිගෙ කවුරු වෙන්න පුරවන්නද..? ඒ දේ හිතාමතා මං වබෝදාගෙ ගේ ඊළලට වල් බිහිවෙලා ගිහින්.

"මං හොයන්නෙ වබෝදා කියල කෙනෙක්ව.."

වයසට රැඩි ගැහිවි වුබල ගර්භ දිහා බලල මං සිටිවා. වබෝදාගෙ නම සිව්වට, ඒ මුණේ වැඩි වෙතක් පෙනුණේ නෑ.. මං මේ ඇවිත් ඉන්නෙ වැරදි තැනකටද..?

"වබෝදා... මි.. වබෝදා.. දෙයියන්ටම ඔප්පු වෙව්වා.. ඒ ගැණි දැරව්ගෙ නම වබෝදා තේන්නමි.."

වයසක මනුස්සයා එනෙම කියාගෙන ගියේ පුදුම කරම් වේගෙකින්. ඒ වේගයත් එක්ක හිතට දැනුණ කුතුහලේ නිසාම මගේ ඉස්සරහ ඉඳපු වයසක මනුස්සයා දිහා මං හොඳට බැලුවා.

"දැන් වබෝදා මෙතේ තැද්ද..?"

"මය මහත්තය ඒ ළමයගෙ කවුද..?"

අහපු ප්‍රශ්නට උත්තරේ හම්බවුණේ කවත් ප්‍රශ්නෙකින්. මොන බම්බුවක්ද කියල දමල ගහල ආපහු ගෙදර යන්න හිතූණත් මං සේත්තිය පාලනය කර ගත්තා. ආපු එක් වඩිගෙ විස්තර ඩිංගක් හරි දැනගෙන යවු කියල මගේ හිත සෙදිරි ගැවා. හම්බෙන ඩිවෙල්ස් වික අනාගතේට හරි ප්‍රයෝජනවත් වෙන්න පුරවන්නේ.

"මං වබෝදාව දන්නවා.. කොටින්ම කියනව හමි. මං වබෝදා යාපුවෙලා ඉඳපු ප්‍රමෝද්ගෙ ළම යාපුවෙත්. ඒත් අවුරුදු ගානකින් අපි දෙන්නා හම්බවුණේ නෑ. මොකද මං හිටියෙ කාමරයේ ඉඳල.. මං රට කියාට පස්සෙ එයා ගැන

- යෝජිත සමීක්ෂ රත්නායක -

- සිව්වන කොටස -

සිසිලි ආරංචියක් දැනගන්න හම්බවුණේ නෑ. ලංකාවේ ඉන්න කාලේ අපි හුඟාක් ළගින් ආශ්‍රය කරා. ඒකයි මං එයා ගැන විස්තරයක් දැන ගන්න කියල ආවේ.."

මං දුන්නු උත්තරේ අවංකකම් ගැන මට ප්‍රශ්නයක් තිබුණේ නෑ. ප්‍රශ්නයක් ආවොත් මං ගැන හෙළි කරන්නැතුව ඉන්න හිතා ගෙනයි මං හිටියෙත්. ඒත් මය හැමදේටම වැඩිය මං හොඳන්න දෙයකුත් මෙතන සියෙන්න පුළුවන් කියල පළමෙහි පාරට මට හේරුණා. වයසක මනුෂ්‍යයා තව පාරක් හොඳට මං දිහා බලලා හේ ඇතුළට යන ගමන් ආයෙත් නැවතුණා.

"මහත්තයා ගෙට ආවනත්.."

මුළු හේ පුරාම සිබිබේ මහා පායු ගතියක්. අවුරුදු ගානකට කලින් මං මේ හේ ළඟට ඇවිල්ල තිබුණත්, හේ ඇතුළට ඇවිත් තිබුණේ නෑ. සාලෙට ඇවිත් මං ඩේවල් පුළුවකට බර වෙද්දි වයසක මනුෂ්‍යයා මගේ ඉස්සරහ තතර වුණා.

"කල්‍යාණි.."

හේ ඇතුළට පිටුව හරවල මිනිහා ටිකක් සද්දෙට කතා කරා. චේත්න යන්න මොනවද කියල හිතට නොහේරුණත් ඊක හැමදේටම මුණ දෙන්නා කියල මං හිතාගත්තා. සමහර විට මගේ ඉදිරි ගමනේ සාර්ථකත්වය අද අහම්බෙන් හිතට සිසිලි ආපු මේ ගමනෙන් වැඩි දියුණු වෙන්නක් පුළුවන්නේ.

හේ ඇතුල් පැත්තේ ඉඳල අවුරුදු හතළිහක් විතර වෙත තැණු කෙනෙක් සාලෙට ඇවිත් ආරංචියක් ආරම්භ කළා. ඒකින් හිට ගත්තා.

"දුවේ.. මේ මහත්තයාට විස්තර වගයක් උවමනා වෙලා සියෙන්නවා.. මහත්තයො.. මහත්තයා අහපු කෙනා ගැන විස්තර මටත් වැඩිය මගේ දුටු දුන්නවා. ඒ මොකද කියනව නම් එයාල දෙන්න ළගින් ආස්සරේ කරා..."

කල්‍යාණි කියල හදුන්නපු කාන්තාවත් එක්ක ඊතාවට මං කතාව පටන් ගත්තා. එයාගේ කාන්තව කියපු දේවල් කල්‍යාණි එක්කත් මං කියවල ඉවර වෙලා, කල්‍යාණිගේ මුණ දිහා බැලුවා. ඒ මුණ පුරාම තුහුරු දුකක් රැඳිල සියෙන්න කියල මට හිතුණා.

"වඩි නංගි ගැන මට කාමත් ඉඳල හිටල මතක් වෙතව මහත්තයො. හරිම හොඳ කෙල්ල. එයාගේ හිතට කවුරු හරි වැදුනොත් ඒ කෙනාට ජීවිතේ වුණත් දෙන්නවා.."

'එයා ජීවිතේ දෙන්නෑ.. අනුන්ගේ ජීවිත ගන්නවා මිසක්' කියල කියන්න මගේ කටට ආවත් මං මාවම පාලනය කර ගත්තා.

"එයා කලින් හිටියේ මෙහේ තේද..?"

"ඔව්.. වඩි නංගියි, අම්මයි විතරයිනෙ හිටියේ.. අම්මා නැති වුණාට පස්සේ වඩි නංගි යන්න ගියා.."

"අම්මා නැතිවුණා..?"

"මහත්තයා එහෙනම් ඒ ගැන දන්නැතුව ඇති.. ඒක හුඟාක් දිග කතාවක්.. අනේ ඒ කෙල්ල හුඟාක් දුක් වින්දා.. ජීවිතේ හුඟාක් ලස්සන දවස් ගැන හිත මට මට ඉඳපු අහිංසක කෙල්ලෙකු වුණාට ඒවාට මොණ ගෙඩියක් පාත්වුණා.."

- යෝධයා කවිදා රත්නායක -

විශේෂයෙන් එක්ක අවුරුදු ගණනක් ආදරෙන් බැඳීල තිබියත් මං එයාගෙ පවුලෙ පසුබිම ගැන ඒ කරමිම දෙයක් දැනත් තිබියෙ නෑ. අතික විශේෂයෙන් මට ඒ වගේ දේවල් ගැන කිව්වෙත් නෑ. ඒ දවස්වල මටත් ඕන වුණේ වඩිව් ලෙගින් සියාගෙන ඉන්න මිසක් එයාගෙ අම්මා, කාන්තා ගැන අනන්ත නෙමේ.. පළිගත්ත දිවුර ගනිපු මගේ හිත මැදදාවට ඉස්සෙල්ලම පාරට විශේෂයෙන් ගැන මොකක්දෝ අනෙකුත් අනුකම්පාවක් වගේ හැඟීමක් ඇවිල්ලා පෙන්නුම්වෙලා ගියා.

"වඩි නංගි මේ ගෙදර ඉන්ද්‍රදේව, ඉස්සර මං නිකරම මගේ එකවා. එයා, එයාගෙ ජීවිතේ හුඟක් දේවල් මගෙන් එක්ක සියලුම සිටුණේ. එයා හරිම විවෘත කෙනෙක්.. එයා මට හුඟක් උදව් කරා.. ඒත්.. ඒත්.. මගේ උදව් ඕනෙම තැනේදි, මට එයාට උදව් කරන්න බැරිවුණා. කොට්ටම් කියනව නම් එයා මගේ උදව් ගත්තේ නැහැ මහත්තයෝ.. මට මේ දැනුත් මැවිල පෙන්නවා අභි-පක්ෂී කඳුර පොරොගෙන මේ ඉස්සරහ පඩිපෙල බැහැල ගියපු හැටි.."

දිලක්ක, විශේෂයෙන් ඇත් කරල දාපු නිසා එයාට හැමදේම එපා වෙන්නැති කියල මට හිතුණා. මේ සේරමගෙන්ම ඇත්වෙලා එයා යන්න ඇත්තේ ඒකයි.

"වඩි නංගි යන්න ගියාට පස්සෙ, මං එයා ගැන හුඟක් හෙට්ටා.. ඒත් මට ඉන්න දිනාවක් හොයාගන්න නම් වුණේ නෑ. අවුරුදු ගණනක් ගිහිල්ල හරි, වඩි නංගිගෙ යාලුවන් වෙඩිව් මහත්තයාට මං මේ හැම දෙයක්ම කියන්නෙ ඒකයි.. එකකොට මට බැරිවුණ දේ මොනවාද? මේ පොරොගෙන පුරුන්නේ.."

- රිච්ඡා කාසි -

"බැරි වුණ දේ කිව්වෝ..?"

"වඩි නංගිව හොයාගන්නෙක.."

ඉන්න කැනක් දන්නැති උනත්, දැනටමත් මට වඩිව මුණ ගැහිල ඉවරයි කියල මං කල්තාණිව කිව්ව නෑ. ජපාන ඉඳල උංකාවට ආපු පලෙව්නි දවසෙම වඩි විල්ව් ඉන්ටර්සියෙසට නගිනවා මං දැක්කෙන.

"සම්හර විට මහත්තයා දන්නවත් ඇති.. විශේෂයෙන් නංගි ආදරේ කෙරුවා ප්‍රමෝද් කියලා කෙනෙකුට.. මහත්තයා අඳුනනවිද ප්‍රමෝද්ව..?"

මං ගැන මගෙන් අහද්දිම මගේ හිත ගැස්සිල ගියා. මුණ මතුපිටින් මගේ වෙතයක් පෙනෙයි කියල මං වම් අතින් මුණ පිහිදා ගත්තා.

"වැ.. වැඩිය අඳුනන්නෙ නම් නෑ.. ඒත් අපි කතාබහ කරල කියෙනවා.. ප්‍රමෝද්ගෙ ගිහිගුණ නම්.. මං ඒ කරමි දන්නෙ නෑ.."

"මටත් ප්‍රමෝද් කියන කෙනාට නම්බවෙලා නෑ.. ඒත් වඩි නංගි කතා කරපු දේවල් වලින් ප්‍රමෝද් කියල කියන්න දානසින් හොයාගන්න බැරි කරමි හොඳ කොල්ලෙක් කියල මං දැනත් තිබියා. වඩි නංගිගෙ මුළු ලෝකෙම පිරිල කිබිබි ප්‍රමෝද් ගෙන්. එයාට ප්‍රමෝද්ගෙන් තොර ලෝකයක් තිබුණේ නෑ.. ඒත් හැම දෙයක්ම වෙනස් වෙන්න ඒ කරමි කාලයක් ගියේ නෑ. අති-සක කොල්ලගෙ ජිවිත උඩටම හෙණයක් කවත් පාත්වුණා කියල මං කියමං ඒකයි.. එයා මේ පඩිපෙල දිගේ අඩ අඩා පහලට

බැස්ස ප්‍රමෝද්‍රයෙ නම් කියව කියවා.."

කතාව මං හිතුවේ නැති පැත්තට ඇදිල යනව කියල මව
ඉගෙන් වගේ හේරෙද්දි, මං පුළු ඇත්තද තද කරල අල්ල ගත්තා.

"මේ හෙරර වබෝදාලගෙ තෙමෙයිද..?"

හිතට එහිවිව හොසත්සුන්කම හිතදම මං ඇහුවා. බලන්
ගියහම මං දත්තැති හුඟත් දේවල් සිද්ධ වෙලානෙ.

"නෑ.. වඩි නංගියි, අම්මයි කුලියට මෙහේ හිටියෙ. ඒ
ඇත්ති මය ආණ්ඩුවේ මොකක්දෝ රස්සාවක්නෙ කර කර
හිටියෙ. අත්තිමට ඇත්ති නැතිවුණොට පස්සෙ වඩි නංගි තනිවුණො.
මරණ වැඩි කටයුතුයි, ඊට පස්සෙ ගෙවල් කුලියයි හැමදේම
වගේ හෙව්වේ නංගියෙ නැද්දායො.. ඒත් හැමදාම මේ විදියට
ඉන්න බැරි හත්ද, එයා කිරණයක් ගත්තා ගෙදරින් පිටවෙලා
යන්න. ඊට පස්සෙයි අපි මෙහේ පදිංචියට ආවෙ.."

"රහසාව මයා, වබෝදාගෙ යායුව වෙලන් එයාගෙ හැම
දෙයක්ම දැනගෙන ඉඳලත්, වබෝදාට යන්න යන්නා. අඩුගානෙ
කාත් පවුරුත් නැති අනාථයෙක් විදියට ප්‍රමෝද්‍රයෙ නම් කියව
කියවා මේ පඩිපල බැහැගෙන යද්දි එයාට නවත්කගන්න
පිළිකො.."

හිතට දිවුර ගහිපු පලිගැනීම හත්ද හිත යකඩයක් වෙලා
පිළිකොත්, මං වබෝදා වෙනුවෙන් ඒ වික කිව්වා.

"මහත්තයා මය කියපු දේව මං ඉහළ කියනවා නැත
මොකද මගේ හිත දන්නවා වඩි නංගිව නතරකර ගන්න මං"

මොන තරම් උත්සාහයක් ගත්තද කියලා.. අනික ඒ උත්සාහෙ
කාම අතැරල නැති හිතද තමයි මේ හැමදේම වඩි නංගියෙ
යායුව වෙව්වි, මහත්තයක් එක්කත් කියන්නෙ.. ඒ කපුරු පිරුණු
ඇස් දෙක කාමත් මගෙ පපුවේ අම්මක කරන්න බැරි විදියට
ඇදිල කියෙනවා.. අනේ දෙයියනේ.. අත්තිම වෙලාවෙන් ප්‍රමෝද්
එයා ඉස්සරහට ආව නම්.."

කල්තැනි කියාගෙන කියාගෙන ගියපු දෙයින් මගේ හිත
වෙව්ල ගියා.

"එයා බලන් හිටියද ප්‍රමෝද් එයා ළඟට ඒව් කියලා..?"

"ඔව් මහත්තයො.. නිදි මරාගෙන කෙල්ල හුල්ලද්දි මගේ
පපුවත් පැලෙන්න වගේ යනවා. අහිංසකියෙ ලෝකෙ හිටියෙ
දෙන්නෙක් විතරයි. අම්මා මැරුණහම වඩි නංගි හිතුවේ ප්‍රමෝද්
ඉන්න හත්දා එයා තනිවෙන එකක් නෑ කියලා.. ඒත් අත්තිමට
මොකක්දෝ දත්තැති හේතුවක් හිතද, ප්‍රමෝද් ලංකාව අතැරල
කොහෙදෝ ඇත රටකට ගිහිල්ල කිවුණො.."

දත්තැති හේතුව තමයි වබෝදා, ප්‍රමෝද්ට බුච් කියාපු එක.
ඒ කෙදිරිම ඇහුණෙ මගේ හිත පසුලෙන්මයි. විසි වෙනි උසත්
දිනේට මං වබෝදාගෙ ඇඟිල්ලක දාපු මුද්දයි, පපුව හැමදාම
පුච්චන ලියුමකුයි එවල මගෙන් ඇත් වුණේ වබෝදාමනෙ..
ඉතිං එහෙම ඇත්වුණු එයා ඇයි මං එනකත් බලන් හිටියෙ.

"මහත්තයා.. ආ මේ තේ එක බොන්න.. මොකද කතාව
අනෙක ඉගැන්ව ඇතිද ආද..?"

"නෑ.. කතාව එන්න එන්නම රසවත් වෙනවා.. මං දත්තැති

දේවියත් කුමක් කියන්නවා වගේ.. දිගටම සියාගෙන යන්න.."

"මොන රහස්‍යකමක්ද මහත්තයෝ.. මගෙ හිතට නම් කරපු දුකයි.. කොහොම හරි මිය නැග්දේම වෙන්න කලින් එයි නංගිට හරිත් දුක හිතෙන දෙයක් වුණො.."

"ඒ මොකක්ද..?"

"ප්‍රමේද, එයි 'නංගියෙ උපතැදිනේට ලක්කන ප්‍රියදත්ත කැපි දිල පිළිණ.. ඒ ප්‍රියද රයාගෙ අසින් කැපිවුණො.."

"කැපිවුණො..?"

මගේ පසුව දෙතුණ කෙතුණ වෙලා ගැහැන්න ගත්තා. මං මේ මොනවද අහන්නෙ..? වගේදා ඒ ප්‍රියද ආපසු මට එව්වනෙ..

"එව් මහත්තයෝ.. නංගිටත් හිතාගන්න බැරිවුණො.. ඒ දේ ලක් කොහොමද කියලා.. අහික රයා ඒ ප්‍රියදට කොයි කරපි ආදරේ කරාද කියල දැනත් හිටියො මං විතරයි.. ඒ හිතදම් සහර වෙලාවත් වලට මට හිතුණො, කවුරු හරි ප්‍රියද හොරකම් කරාද දන්නෙත් නැ කියලා.."

ගේ කෝපය හිටි ඉන්න ගම්පුත් මගේ කොල කට වෙලෙන්න ගත්තා. වෙන්න බැරි වුණත් සම්හර වෙලාවට ඒ දේ වෙන්න පුරවන්න. හොරකම් කරපු රකා මොකා වුණත් ප්‍රියද මර්ණය අත් මට එව්වා. දෙයියනේ.. මේ දේවල් වෙන්න පුරවන්නේ..? මේ ලෝකෙ හිරිල කියන්නෙ වගේ හොරේ සර්පයාන්ගෙන්ද..? ඒත් රකාකොට වගේදා මට එව්වු ලියුමි..? ඒක බොරුවක් වෙන්න බැනේ.. ඒත්.. ඒත්.. ඒ ලියුමක් වෙන්න පුළුවනි..

නම්.. ඒකත් වෙන්න රකාත් ලියවු රකාත් නම්..? පුළුම් ගෙන්න බැරි කරමටම මගේ පසුව හිරිවෙලා හියා. රකාකොට මේ කුමන්ත්‍රණයට මර්ණයත් ගැටෙන්නවා.. දෙයියනේ.. මං වෙමි ඉඳල කියන්නෙ මිත්‍ර දෝසියො විතරමද..?

"මම නම් හිතන්නෙ කැ ප්‍රියද හොරකම් කරන්න ඇති කියලා.."

හිතට රකා වුණේ කැපි වුණත් මං රකාමි කිව්වා. මේවිටර කාලෙකට හිතට කොහෙල්විට දේවල්, තොල්ලකින් කැපුණ වගේ මට කේරේදි වගේදා ගැන මොකක්දෝ ලොකු දුකක් මගේ පසුව ඇතුළෙන් මතු වෙන්න ගත්තා. වගේදා ඇත්තටම මට ප්‍රියද එව්ව නැත්නම් දිලන්නෙ අසින් අහාර වුණො කියල මට ලියුමක් එව්ව නැත්නම්.. මේ දෙකම කරල කියන්නෙ වෙතින් කෙහෙත් නම් අවුරුදු ගාතක්ම මං විතර දුක වගේම, දුකත් වගේදාත් විදින්න ඇති. සම්හර වීට වීටත් වැඩියනේ.. කැ.. කැ.. කැ.. මේ දේවල් මෙහෙම වෙන්න බැ.. මේවිටර ලොකු ඇත්තක් මට දරාගන්න බැ..

"එව්.. මහත්තයෝ රකාමි හිතන්න පුරවන්න.. ඒත් එයි නංගිට දෙහිවම් ආපුය කරපු මං දන්නවා රයාගෙ අසින් ඒ ප්‍රියද කැපිවෙන්න කැ කියලා.. රයා ප්‍රමේදට ආදරේ කෙරුව වගේම ඒ ප්‍රියදටත් ආදරේ කෙරුවා.."

"රකාකොට මියා කියන්නෙ වගේදා මේ කැපි දෙයක් අකුරු දාල යන්න කියේ මිය වගේ දේවල් පිදිල වුණු හිතද.."

"නැ.. නැ.. නැ.. මම කියන විටට රයා හිතේ හේතු දෙකක් හිතදි මහත්තයෝ.."

"හේතු දෙකක්..?"

"මේ හැම දෙයක් ගැනම ඕනෙටත් වඩා කල්පනා කරපු මට විතරක් වෙන්නැති මෙහෙම හිතන්නෙ.. එකක්.. ප්‍රමේද ආශි තැනි එක.. අනිත් දේ තමයි දිලන්ත කියල එකෙක්ගෙන් වඩා නංගිට තිබිම කරදරේ.."

පසුව ඇතුළෙම ඇතිල තිබිම පිහියක් මටත් අල්ල හෙමිත් සැරේ ගලවද්දි හුස්ම වික හිරවෙලා යනව වගේ මගේ පසුව ආයෙත් හිරවුණා.

"ඒ දිලන්ත කියන එකාගෙන් බේරෙන්න ඕන හත්දම තමයි වඩා නංගි යන්න ගියේ.. අම්මා මැරුණයින් පස්සෙ වඩා නංගි තනි වුණෙම ඒ නිරිසනා කී සැරයක් නම් මෙතේ ආවද..? අනිත් සැරේ බල්ලෙකුට බනිනව වගේ බැනලයි වඩා නංගි උඩ එලව ගත්තා. උා හරියට පෙරේතයෙක් වගෙයි වඩා නංගිගෙ පස්සෙන් ආවේ.."

දත්තැනි හුණක් දේවල් මගේ කන්වලට ඇහෙද්දි මෙව්වර කාලයක් මං දැනත් ඉඳල තියෙන්නෙ මොනවද කියල මට හිතුණා. එකින් එකට ඇදිල ගියේ මහා දුක්බර නිහැඩියාවක්. ඒ පාසු තිහැඩියාව අතරෙ මට හිතන්න මහෙ තරම් දේ තිබිබා. වෛද්‍ය ලියුම ලියල තිබිම විදියට දිලන්තගෙන් අනාර වුණ තම එයක් ඒ දේට කැමැත්තෙන් හිටිය නම් කල්යාණී කියන විදියට ඇයි එයා දිලන්තව පත්ත ගත්තේ..? ඇයි එයාට දිලන්තව පත්ත බැර වුණේ. වඩිම තමන්ට ඕන විදියට තමම ගන්න බැර වුණෙම දිලන්ත ඒ වගේ ප්‍රචාරයක් ඇරියා වෙන්නත් බැරිද..? මට එවසු ලියුමයි, වඩිම මං ඒක වුණෙම පිටින්නෙ

WWW.EXPRESSLANKA.TK 71

දිලන්ත ඉන්න බැරිද..? මේ හැම දෙයක්ම දිලන්ත කරා වෙන්න බැරිද..? අනේ දෙයියනේ.. එහෙම නම් මං වෛද්‍යව ලංකාවෙ නති කරල දාල ගිහින් එයාට මොන තරම් දුක් ගින්නද දිල තියෙන්නෙ..?"

"වෛද්‍යා ගියාට පස්සෙන් දිලන්ත මෙතේ ආවද..?"

"ඔව්.. දෙකුත් ගමනක්ම ආවා.. තව ගැනියෙකුත් එක්ක. උගේ මුළු මුණෙම තිබුණෙ මහා සල්ලාල පෙනුමක්. දැක්ක පළවෙනි දවසෙ ඉඳලම මං ඒ නිරිසනාව පිළිකුල් කරා.

"සමහර විට දිලන්තම ගිහින් ප්‍රමේදව, වෛද්‍යා ගැන වැරදියට කිව්වද දන්නෙත් නැතෙ. ප්‍රමේද ලංකාව දාල යන්න ඇත්තෙ ඒ හේතුව ගින්නක් වෙන්න පුළුවන්තෙ.."

මං කියපු දේ ගැන දිගින් දිගටම කල්යාණී කල්පනා කරන විකියි මං දැක්කා. මේ වෙතකොට මං ඇවිල්ලත් සැහෙන කාලයක් ගෙවිල ගිහින් තිබුණා. ඒත් මට මේ ඇහෙන දේවල්වල වටිනාකම තේරෙද්දි ගෙවිල යන කාලය ගැන මගේ හිතේ කණගාටුවක් තිබුණෙ නැහැ.

"හැඩයි මෙහෙම දෙයකුත් වෙලා තියෙනවා මහත්තයෝ.. දවස් ගානක්ම ප්‍රමේද, වඩා නංගිගෙන් අහල තිබුණා දිලන්තත් එක්ක සම්බන්ධයක් තියෙනවද කියලා.. ඇත්තටම වඩා නංගියි, දිලන්තයි යාලුවො විතරයි. ඊට එකා ඒ දෙන්නා අතරෙ මුකුත් තිබිබෙ නැ.. අනික ප්‍රමේදමයි, වඩා නංගිට දිලන්තලන එක්ක ගිහින් තියෙන්නෙ.. කෝම හරි වඩා නංගි මට කිව්වා යාලුකමට වුණත් දිලන්තත් එක්ක කතා බහ කරල ප්‍රමේදගෙ හිත රිද්දක තිබුණි කියලා.. ඒක හත්තා පුළුවන් හැම වෙලාවකම දිලන්තව

මොරටාවා කියලත්.. ඒත් දිලන්තගෙ හිතේ කිසිවෙ වෙනිත්ම වෙනිත් කුස අඟසක්.. උං මුළු ඉඳලම වඩි තංගිව ආශ්‍රය කරල කියන්නේ ඒ අඟස හිතේ කියාගෙන.."

කල්‍යාණි කියටා යන හැම වචනෙකින්ම මගේ හිතේ දිලන්ත ගැන කිසිවෙ වෙනස්ව තවත් හුඟක් දේ එකතු වුණා. මෙතන මේ වෙලාවේ දිලන්ත මං ඉස්සරහ හිටිය නම් උගේ අම්මවත් උංව අඟස ගන්න බැරවෙන තරමට වැඩේ සිද්ධ කරනවා කියල මං හිතාගත්තා.

"ඉඬි වබේදාට සිමුණෙන දිලන්තගෙන් කරදර නම් ඒ කුන ප්‍රමේද්‍යට සියන්න... ප්‍රමේද්‍ය ඒ වගේ දෙකින් මගැරල යන එක් කුණේ.."

"කියන්න සිමුණා මහත්තයෝ.. කියන්න සිමුණා.. ඒත් කොකියා ඉන්නෙක රට වැඩිය හොඳයි කියල වඩි තංගිව සිතුවා. මොකද කියනව නම් දිලන්ත කියන්නෙ ප්‍රමේද්‍යගෙ හොඳම යාලුවා.. දිලන්තගෙ පවුලෙ හැමෝම, ප්‍රමේද්‍යට ආස්සරේ කරුවෝ පවුලෙම කෙනෙක් වගේ. අතින්තෙක ප්‍රමේද්‍ය කීප දැරුවත් වඩි තංගිත් එක්ක කියල සිමුණා 'මයා හිතද මම මගේ කොඳම යාලුවන් තැනිවෙන්නයි යන්නේ' කියල වගේ දෙකක්.. අතින් දේ තමයි වඩි තංගි හිතරම කිව්ව, ප්‍රමේද්‍යගෙ අභි-සකසම ගැන.. ඊයා ඒ අභි-සකසමට මහ හුඟක් ආදරේ කරා. ඉඬි වඩි කැමිසි වුණේ නෑ ඒ අභි-සකසම තැනි කරල දාන්න. ප්‍රමේද්‍ය දිලන්තත් එක්ක පැටලෙව් කියල ඊයා බයවුණා.."

වබේදා සියලුම දේම අද වෙනකොට සිද්ධ වෙනවා කියල ඊයා දැනගෙන උන්න නම් ඊයාට මොනව නොහිතේවිද..?

වබේදා තැනි කරල දාන්න අකමැතිවුණ මගේ අභි-සකසම අද මං ගාව නෑ කියල ඊයා දන්නව නම්..? ඊයාට මොනව නොහිතේවිද..?

"කොතොම උනත් දැන් වබේදාත් නෑ.. ප්‍රමේද්‍යත් නෑ.. එකකොට කතාවේ වීරයා වෙච්චි දිලන්තට මොකද වුණේ..?"

"ඒ ගැන නම් මං මුකුත්ම දන්නෑ මහත්තයෝ.. මන්න මං මගේ හිතේ කිසිවෙ හැමදේම මහත්තයන් එක්ක කියල දැමීමා. දැන් මහත්තයා මොනවද කරන්න යන්නේ..?"

කල්‍යාණි මගෙන් කෙලින්ම ඇහුවා. ඒකට කෙලින් උත්තරයක් මට දෙන්න සිමුණා. ඒ දිලන්තව නොමරා මරනවා කියන එක.. ඒත් මං මුකුත්ම නොකියා පුටුවෙන් තැහිට්වා.

"කරන්න දෙයක් කියේවිද කියල නම් මං දන්නෙ නෑ.. ඒත් මං මේ ලංකාවේ ඉන්න කාලෙ ඇතුලෙ, වබේදාට හොයාගන්න බලනවා.. එහෙම හොයාගන්න පුළුවන් වුණොත්, මං මයා ගැන වබේදාට කියන්නම්.. ඊටත් වැඩිය මොනව හරි කරන්න පුළුවන් උනොත් මං ඊයාට මෙහෙට එක්කගෙන එන්නම්.. ඒක තේද මයාට ඕන කරන්නේ.."

කල්‍යාණිගෙ මුණෙ අභි-සක හිතාවක් ඇදිල පේන්නැති වෙලා ගියා. ඒ හිතාවත්තෙක්කම එකතු වෙන ගමන් මං හෙයින් එළියට බැහැල කාරෙකට නැග ගත්තා. අප්‍රබෝධුල්ලේ ඉඳල රාගමට එනකන්ම මං කල්පනා කර කර ආවෙ, මෙව්වර කාලෙකට ඇයි මං මේ වගේ පැත්තක් ගැන කල්පනා කරුවෙ තැන්නෙ කියල. මගේ කන්දෙකට ඇහිව්ව හැම ආර-වියකින්ම

මං වබේදාව වැරදිකාරි කරල දාල තිබුණෙ. ඒත්.. ඒත්.. කල්‍යාණි කියනව වගේ මං මේ රටින් යනකනුත් වබේදා මං ගැන අරදේකින් හිටිය නම්..? ඒ එක්කම මගේ හිතට මේ වගේ දේකුත් ආවා. සමහර වෙලාවට වබේදා මැරී කරල ඉන්නත් පුළුවන්හේ.. මොකද එයාටත් දැන් තිස් ගානක් වෙනවනේ.. එක්කොට දිලන්නල, මනිෂාල, රොෂානිල, අනුරාධිල වගේ මේ තාව්විය ප්‍රධාන වර්ත වීක මික්කොම වුණත් මේ වෙනකොට මැරී කරල සියෙන්න පුළුවන්. මේ හැමෝටම තමන්ගෙ අතීතය අයියෙ ප්‍රමෝද් කියන පුංචි වර්තයක් තිබ්බො කියල අමතක වෙලත් ඇති. වබේදාව උනත් මාව අමතක ඇති. අවුරුදු අහසකටත් සිටිවුයින්.

10

මනාගෙ හංදියෙන් ඇතුළට දානකොටම මට මතක් වුණේ සංජයව. අවුරුදු ගානකට පස්සෙ ලංකාවට ඇවිල්ලත් අත්තිම කාලෙදි මගේ ළහින් ඉඳපු එකම මිත්‍රයාව නොබල ඉන්නෙක හරි නෑ කියල මට හිතුණෙ. ඒත් මේ හැමදෙයක්ම හිතේ ගොඩ ගතගෙන මං කොහොමද සංජයගෙ මුණ ඉස්සරහට යන්නේ..?

"මාත් ඇවිල්ල ඒ තරම්ම වෙලාවක් නෑ.."

කාර් එක වත්ත ඇතුළට දාල මං මිදලට අඩිය සියනකොටම මගේ ඉස්සරහට ආපු පරපුරාමත් කිව්වා. මිනිහගෙ මුණ හිතාව පුරවල එකයි. ඒ කියන්නෙ බාරදීපු වැඩේ මිනිහ හරියටම කරා කියනෙකද..?

"මහත්තයා මුතුන් කාලම ඉන්නවද..?"

"කන බොන දේවල් පස්සෙ බලන්න පුළුවන්.. ඊට කලින්

වැඩ කළායි කියන්න මින.. සමහර වෙලාවට වැඩ කරන ගමනක් කරන පුළුවන්නෙ.."

"මහත්තයා මට ලියල දිපු නම් දෙක අයිති කෙල්ලො දෙන්න ගැන හුනාක් විස්තර මං හොයාගන්නා. ඒ දෙවල් දැන්ම කියන්නද..?"

"මව් පරපු.. මං හුනාක් ආසාවෙන් ඉන්නෙ ඒ විස්තර අහන්න.. මොකද උංගෙ ජීවිතවල ප්‍රීතිමත් කාලය අදින් ඉවර වෙනවා.."

පරපුරාමත්තෙ රැළි ගැහුණු මුණෙ රැළිල කිබිබෙ මිනිසාගෙන් දකින්න අමාරු කරමේ සුන්දර හිනාවක්. ඒ හිනාවෙන් කියන්නෙ තමන් ගැන ආඩම්බර වෙත මිනිසාගෙන් හැකිම ගැන.

"මහත්තයා කිව්ව විදියටම, මං උන් දෙන්නා ඉගෙන ගනිපු ඉස්කෝලෙට ගියා. ගෙට්ටුව ගාව ඉන්න එකාට ගානක් දිල මිටිපිය ඇතුලෙ ඉන්න එකෙක්කු අල්ල ගත්තා. අවුරුදු ගානක් පරණ ගයිල් පෙරලල උංගෙ ඇවුස් හොයා ගත්තා..."

එක හුස්මට කියවගෙන යන පරපුරාමත්තෙ මුණ සැරින් සැරේ වෙනස්වෙලා යන හැටි මං බලන් හිටියා.

"ඊට පස්සෙ උකි ඒ ඇවුස් එක හොයාගෙන ගියා..?"

"කව් මහත්තයො.. මං මුලින්ම ගිණේ අනුරාධි වයස් කියන ගැණිගෙ ගෙදරට. ගේ ඇතුලෙ හිටියෙ වයසක ජෝඩුවක් විසරයි.. මහත්තයාට මින ගැණි ගෙයි හිටියෙ නෑ..."

"පරපු.. උකි මොඩ වැඩක් වුණෙමිනි? ආහාරයක්"

අනුරාධි ගෙදර හිටිය නම් මේ හැමදේම ගැස්සෙනවා.."

මට ඩිංගක් විතර තද වුණා. මෙහෙම වැඩ කරන්න ගියොත් පවත් ගත්තු තැනම ගේම අතාරින්න වෙනවා.

"මං එව් උත්තර හදාගෙනයි ගිණේ මහත්තයො.. ඉස්කෝලෙ ඔල්ඩ් බෝයිස් එකෙන් මං විස්තර විකකුත් හොයාගෙනයි ඒ වෙතකොට හිටියෙ. ගැණි ගෙදර හිටිය නම් කියන්න මින කරමි උත්තර මං ගාව කිබිබා.."

"හරි.. ඊට පස්සෙ..?"

"මය අනුරාධි කියන ගැණි බැඳලයි ඉන්නෙ.. ඉන්න තැන එවුස් එක මං ගාව කියෙනවා.. තාකි ජෝඩුවකෙන් මං ඒක ඉල්ල ගත්තා.."

"ඉල්ලපු ගමන් උකිට දුන්නද..?"

"මං එකපාරටම ඉල්ලුවේ නෑ.. මහත්තයා කිව්වේ වත්ත පිටිය සුද්ධ කරන වැඩකාරයෙක් විදියට වැඩක් ඉල්ලන්න යන්න කියලකෙන්.. මං ගිහින් එක පාරටම ඇහුවා අනුරාධි තෝනා ඉන්නවද කියලා.. වයසක ගැණි ඇයි කියල ඇහුවම මං කාරණේ කිව්වා. පස්සෙ වයසක ගැණිම කිව්වා අනුරාධි තෝනා දැන් මෙතේ නෑ. එයා බැඳල වෙනම පදිංචි වෙලා ඉන්නවනෙ.. ඒ විත්තිය දන්නැද්ද කියලා.."

"ඉතිං උකි එකත අනාගත්තා..?"

"මං ගැන එව්වර අවුට්ට උංසු කියන්නෙතා පුළු මහත්තයො.. මින පුළු මහත්තයාගෙ වැඩක් විතරක් නෙමේ.. මගේ වැඩක්"

විදියාවක් මං දැන් හිතන්න ඉන්නෙ.. ඉතිං වයසක ගැනි ප්‍රශ්නෙ ඇහුවම මං කිව්වා අනුරාධි නොන්නා බැඳල ඉන්න මහත්තයගෙ යාපුවක් කමයි මාව එව්වෙ.. සමහර වෙලාවට ඒ මහත්තයා හිතන්න ඇති අනුරාධි නොන්නගෙ මේ මහ ගෙදර මොනව හරි වැඩකට වෙන්න ඇති කියලා.. ඒ පාර වයසක ගැනි කිව්වා මේකේ නම් මුකුත් වැඩ නැ.. දුගෙ ගෙදර කවුරුවත් නැති තෙද, එකේ අර අප්‍රසන්න හදන මිදල නොදට හදාගන්න ඕන කියල එයා හිතන්න ඇති.."

"කවුරුවත් නැති තෙද කියල කිව්වෙ..?"

මෙත්තේ ඇතැම් කෙරේ සිගරට් එකෙන් තවත් දුම් උගුරක් පසුව ඇතුළුවම අදින ගමන් මං ඇහුවා.

"මෙත් කිසිම ප්‍රශ්නෙ ඒකමයි පුංචි මහත්තයො.. විකකින් එකවත් උත්තරේ වයසක ගැනිගෙන් මං ගත්තා. බැඳල ඉන්න එයා මේකේ කියල එකෙන්. මේ දවස්වල උං රට රක්කාවකට හිඹිත්.."

"තැන්වැස්සි.. ඒ කියන්නෙ උම් ගෙවතු වගා අලංකාරය ඇත පාදමොලාවක් හදාරන්නයි යන්නෙ.. ඉතිං.. ඉතිං.. උම් නොයත් කියෙන විස්තර පුදුම කරම් සිත් ඇදගන්නා සුවයි.. අනුරාධිගෙ තස්මෙහි රට හිඹිල්ල කියල ඇහුවම සිත් ඇදගන්නෙක තවත් වැඩිවුණා.. ඉතිං.. ඉතිං.."

"මො විස්තර නැම් දෙයක්ම දැනගෙන අනුරාධි කියන ගැනි ඉන්න තැන ඇවුත් එකක් අරගෙන මං පාරට ඇවිත් ඒ කේ නොයාගෙන ගියා. ඒ ඇල වටුන් එකේ ඉඳල සිංහ දුරයි. එක් ඒ ගෙදර කවුරුවත් හිටියෙ නැ. මං විකක් වෙලා ඉඳල

ආපහු හැරිල ආවා.."

"එකකොට රොෂානි ද සිල්වා..?"

"ඒ ගැනිගෙ ගෙදර දුකටම මං ගියා. ඒකේ ඇතුළට යන්න බැරිවුණා. විකක් උස මහත කොල්ලො දෙන්නෙක් කේ ඉස්සරහ හිටියා. මං මාවටු වුණේ උං දෙන්නට. බාසාව දන්න හිතද මං යන්නම කේස් වෙලා ආවා. උං මගෙන් ප්‍රශ්න ඇහුව, මං මොකක් හරි කේමක් දෙන්න ආපු එකක් කියල හිතලම වුණේ.."

පරපුරාමත් කිව්ව දේ ඇතුළෙ විකක් හිතන්න දෙවල් කියෙන වික්ති ය මට කේරුණා. අනික අනුරාධි ගැන මේ කරම් කීවෙල්ස් නොයාගත්තු පරපුට මෙතන වරදින්න විදියක් තැනේ.

"ඇයි උඹට එහෙම හිතුණේ..?"

"මේකෙන පුංචි මාත්තයො.. මං හිඳේ වත්ත පිටියෙ වැඩක් නොයාගෙන.. අනික මං නොදවම අඟරණ වුණු මිහිතෙත් විදිටයි රහපුවක්. ඉතිං උං එකපාරටම මගෙන් හාර හාර ප්‍රශ්න කරනකොට මට හිතුණා මෙතන වෙන මොකක් හරි දෙයක් කියෙනවා කියලා.."

"උම් හිතන්නෙ රොෂානිගෙ ගෙදර අය පිටින් මොකක් හරි ඇවුත් එකක් ඒව් කියල බලන්න ඉන්නව කියලද..?"

"හරියට හරි මාත්තයො.."

"මාත් හිතන්නෙ එහෙම තමයි.. මේ අප්‍රසන්න ඇවුත් එක මොකක්ද කියල සිංහක් නොයල බලනෙක වටිනවා.. එකකොට ඒ අප්‍රසන්න ඇවුත් එකක් එකක් එකතු වෙලා හරි ඒ ඇවුත් එකට

සලින් හරි මට හේමට එන්න පුළුවන්.."

මගේ කතාවෙන් පරපුරාමින්ගේ මුණ මොකක්දෝ අහේතුක බයක් රැදුණා. මිනිස්සුන්ගේ මුණ දිනා බලල හිත කියවන අනුරූ කලාව ගැන හොඳටම නොවුණත්, සැහිල්කට පත්වෙන්න පුළුවන් කරමේ කාරණා ගොඩක් මං ඒ වෙනකොට දැනත් කිට්ටා.

"මේ වැඩේදි මහත්තයට කරදරයක් වෙයිද...?"

පරපුරාමින්ගේ මුණ රැදුන බයට හේතුව මට හේරුණා.

"නෑ.. මට කිසිම කරදරයක් වෙන්නෑ.. තව ටික දවසකින් මං මේ රටින් පිටවෙන්නේ ජයග්‍රාහී මිනිහෙක් වගේ. දිනුම් කතුව කියෙන්නේ හුඟක් ඇත විත්තිය ඇත්ත. ඒත් හුඟක් ඉක්මනටම මට ඒකට ලංවෙන්න පුළුවන්. හැබැයි එක දෙයක් කියෙන්නවා.. පරපු මගේ සංකේතය තැනි කරල දාපු හැම එකාම මං විනාශ කරල දානවා.. ඒකෙ දෙකක් නෑ.."

"ම.. මහත්තයා මය ආපසු කොහේද යන්නේ..? දැන් තවත් වෙන්නක් ලෙයි. කරන දෙයක් හෙට කරමු.."

වෙනත් ඇසුරක් දාගෙන ආයෙත් මං කාර් එකට නගින්න හදනකොට පරපු කිව්වා.

"නෑ පරපු.. හෙට කියල දවසක් නෑ.. කරන දෙයක් අදම කරන්නෙත්.. දෙයක් පස්සට දාන කිසිම මිනිහෙක් දිනන්නෑ.. කෝ මට අනුරාධගේ ඇවුස් එක දිව.. මට ඒ පිවිතුරු රූපේ බලන්න ඕන.."

WWW.EXPRESSLANKA.TK 76

පරපුරාමින් කොළ කැල්ල මගේ අපේ කිසිකිසි මොහොතේදෝ තොල් මතුරන ගමන්.

ඇවුස් එකේ හැටියට හේ හොයාගන්න මට ඒ කරමි අමාරුවක් වුණේ නෑ. මේකන ඉඳල ඉස්සරහට සුයාමික වෙන්න ඕන කොහොමද කියල මං ගණන් බලලයි කිවුණේ. තවු දෙකට හදල කිසිබි පුංචි ලස්සන හේ ඉස්සරහින් මං දෙපාරක් තුන් පාරක් ඇවිදත් ගියා. අනුරාධගේ හෙට වංගක් එහායින් මං කාරෙක තවත්තල කිවුණා. වැනි අඳුරක් එක්ක මුළු වටපිටාවම මගේ හිතට ගෙනාවේ අප්‍රියම ගසියක්. තවු දෙකේ හේ ඇතුලේ මෙලෝ හැල හොල්මනක් පෙනුණේ තැනි හත්දා, කවුරුවත් ඒක ඇතුලේ ඉන්නවා කියල හිතන්න මං අකමැති වුණා. එහෙත්ම දැන් කරන්න කියෙන්නෙ පටු පාර දිගේම ගිහින් වත්ත ඇතුලට පනිනෙක. ඒත් ඊට සලින් කෝසට් කියලා මේත් රෝඩ් එකට ගිහින් වගන් බලල ආව නම් කියල මට හිතුණා.

ඩංගක් කල්පනා කරල මං ගත්තු ඒ තීරයේ වටිනාකම මගේ ඇස් ඉස්සරහම පේන්න කිවුණා. ලා තිල් පාට කරවුන් එකක් වැලි පාරෙන් ඇවිල්ලා හේ ඉස්සරහ නැවැත්තුවේ මට හිතන්නවත් කාලයක් දෙන්නෙ නැතුව.

'වෙරියෝ', වෙරියෝ බබා, 'කොයාපුරි' මය වගේ වචන ටිකක් වැන් එක ලිහින් මට ඇහුණා. ඒ තැම එකක්ම ගැණි කටහඬවල්. කරවුන් එක ඇත්වෙලා ගියා පස්සෙ හැබිලා ඉඳපු ගහ ගාවත් මං එළියට එවුණා. මගේ උසට හරියන්න කිසිම අයෙක් හේට්ටුව කොක්ක පත්තන්න මුයි කරන බටහිර මොහොතේ ඇඳ ගත්තු කරුණ කාන්තාවකගේ රූපය මං දැක්කා.

මට ඇත්තටම ඕන උනේ එකක ඉන්නෙ අනුරාධමද කියල දැනගන්න. මොකද මගෙ ආදරේට සමච්චල් කරපු ගැනියෙක්කො හැඩ රුව අවුරුදු දහයකට පස්සෙ කොහොමද කියල බලාගන්න. ඒත් ඒ දේට මට ඒ තරම් වෙලාවක් බලන්න ඉන්න වුණේ නැ.

හේවුවේ කොක්ක පන්නගෙන ඇතුළට ගිහිත් ආපසු හේවුව වහන්න හැරෙනකොට මං අනුරාධව දැක්කා. අවුරුදු දහයකට කලින් හිටියට වැඩිය ලස්සන වෙලා, නියම අහපසක පිහිටල තිබුණු අංග සම්පූර්ණ ස්ත්‍රී රූපයක් මගේ ඇස් ඉස්සරහ පෙනිල නොපෙනිල ගියා. මොන දේ ලස්සන වුණත් උඹේ කැන හිත කාමත් එහෙමම ඇති හේද අනුරාධි.. මොන දේ කරන්නත් ඉස්සරවෙලාම උඹව මගේ ළඟට ගන්න ඕන.. එහෙම හිත හිතාම මං කාරෙකට නැගල කාරෙක ස්ථාර් කරගත්තා. එකකොට පරපුරාමත්ට බාර දිපු වැඩේ කිසිම ඇදක් කුදක් නැතුව ඕනික දගෙමටම කරල තියෙනවා. එහෙනම් තව දවසක් දෙකක් ඇතුළෙදි අනුරාධ ඉන්න ඕන මගේ ඔඩොක්කුවේ. අනුරාධගෙ මාර්ගෙන් රොෂානි ළඟට ලංවෙන්න ඕන කියල කවුරුවත් අමුතුවෙන් මේ ප්‍රමෝද්ධ කියල දෙන්න ඕන නැහේ. එකකොට මං උඹල දෙන්නටම පෙන්නන්නම් මගේ පිරිමිකම මොකක්ද කියලා. උඹල මාව හම්බවුණු හැටි වෙලාවෙම සිටිවේ මට කොන්දක් නැ කියලා.. මං නපුංසකයෙක් කියලා.. උඹල දෙන්නට මං දෙන්නෙ මේ ලෝකෙ කවුරුවත් නොදිපු දඩුවමක්. ඒ දේ විදල බලනකොට උඹලට තේරේවි අවුරුදු දහයකට කලින් උඹල කරපු පාප කර්මෙ කොයි තරම් ලොකු එකක්ද කියලා.

"මොකද වුණේ පුංචි මාත්තයො..?"

මං හේ ඇතුලට ඇවිල්ලත් ඩිංගක් වෙලා ගිහිනුයි පරපු එහෙම ඇහුවේ. උංට තේරෙන්න ඇති මගේ මුඩ අවුර කියලා.

"කාම මුකුත් නැ.. උඹ දිපු ඩිවේල්ස් අත්තිම දගෙමට හරි.. ඒ බැල්ලියො දෙන්නගෙන් එකෙක්වත් මගෙන් බෙරෙන්නැ.. ඉතිං ඒ වික මං කරනකන් උඹටත් තියෙනවා තව වැඩ කොටසක් කරන්න.. මේ වික හොඳට නිව් සැනසිල්ලෙ කරන්නෙත්.. සම්හර වෙලාවට ඇදගෙන තාත්තක් වෙන්න පුළුවන්.. මේ දේට ඕනෙ තරම් කල් තියෙනවා.. වයිම් එක තිබුණත් උඹ උඹේ ක්‍රමයට කරපා.. ආ.. මෙන්න මේ නම් කියවපා.."

කොළ කැල්ල පරපුරාමත්ට දෙන ගමන් මං කියවං ගියා.

"මනිෂා ගම්මන්පිල.."

"ලස්සන තම තේද..? හැබැයි මේයා මගේ කරහකාරයෙක් නෙමෙයි. දැනට එහෙමයි මං හිතන්නෙ. මට ඕන මේයාගෙ වචපිට තොරතුරු විතරයි.. හැබැයි විබේදා මගෙන් ඇත්වෙලා යන්න මේයාත් අත් උදව් දීල තිබුණ තම උඹලගෙ හාභාවෙන් කියනව තම මේයා මගේ ප්‍රේම කතාවට විල්ලත් කෙනෙක්, ඒ කියන්නෙ දුෂ්ඨයෙක් වෙලා තිබුණොත්..? අනේ දෙයිසනේ.. ඔය ස්ත්‍රී පරානෙ මේ ලෝක ධාතුවේ කොහේ හිටියත් මගෙන් හේම හම්බ වෙතවා.. අනිත් දේ තමයි උඹ මට ආදරේ නම් මං ඔය උඹට බාර දිපු වැඩවලට අම්මරව වෙත කිසිම දෙයක් කරන්නෙපා. ඒ හැම දේකම වාඩුව සුළුවෙන් හරි මමයි ගන්න ඕන.. උඹට තේරුණොනෙ පරපු.. මං ඒ ගැන උඹට ආයෙ වචනයක්වත් කියන්නෙ නැ.."

"පුංචි මහත්තයා කැමති විදියටම හැමදේම පිදව්වෙයි.."

බිම්බ බලාගෙන ඒ වික කියාපු පරපු ගේ ඇතුළුව යන්න ගියා. මං එහෙම කියාපු එකක් හොඳයි. තැත්තම් පරපු මව කියෙන ආදරේට මොනව හරි කරන්න ගිහිනි වැඩේ වන කරල දාන්නත් පුළුවන්නේ. ඒ වුණට පස්සෙ මං තාත්තට ලෝන් කරල විස්සර ඇහුවා. මං තැබුව මහා පාසුවක් දැනෙන වික්ෂිප තාත්තා කතා කරපු හැම වටිනෙකින්ම මව ඇහෙව්වා.

"කොහොමටත් තව වික දවසකින් මං එනවා තාත්තේ.. මෙව්වර දවසක් තාත්තා මව කරදර කෙරුවේ මං බිඳින්න කියලනෙ.. මේ පාර පැපැන් ආව ගමන් මං මැරි කරනවා තාත්තේ.."

කතාව ඉවර කරන ගමන්, මගේ හිතේ තිබ්බ තවත් පුංචි බලාපොරොත්තුවක් මං කිව්වා. මෙන්න මේ වෙලාවේ තාත්තගෙ මුණ බලාගන්න තිබ්බ නම් කියල මව හිතුවේ. මොකද මුළු ලෝකෙම තමන්ගෙ අත් දෙකට ලැබුණෙවත් වැඩිය සංතෝසයක් මේ වෙලාවේ තාත්තගෙ මුණෙ කියෙනව කියල මං දැනත් හිටියා.

* * * * *

පසුවෙනිදා උදේ හත වෙන්නත් කලින්ම මං කාරෙකන් අරගෙන අනුරාධගෙ ගෙදර ගෙට ගියා. එයා තව ඩිංග්කින් මිටිස් යන්න එළියට බිහිනවා කියල මං දැනත් හිටියා. ඊයෙ එයා ආවේ වෑන් සර්විස් එකකින් හත්ද අද ඒක එන්න කලින් මං ඉස්සර වෙන්න ඕන කියලා ඊයෙ ඒ ඉදන්ම මං හිතාගෙනයි හිටියෙ. ඇත්තටම මව හුඟාක් වෙලා බලන් ඉන්න වුණේ නැ. දිගම දිග වයිව් ස්කර්ට් එකකුයි හුඟා පාහේ වෙලා මහා

නිමුණු වී ෂර්ට් එකක් වගේ විකාර බිලවුස් එකකිනුයි සැරසිලා අනුරාධ ගේට්ටුව ඉස්සරහට ආවා. තවත් ප්‍රමාද වෙන්න හොඳ නැ. ප්‍රමාදය පසුතැවිල්ලට මුල කියල මය කවුරුත් කියනවනේ. කාරෙක ස්ටාර්ට් කරගත්තු මං පුළුවන් තරම් ඉක්මනට අනුරාධ ගෙට ආවා. වම් පැත්තෙ පවර් ෂටර් බවත් එක වම් අතින් ඔබන ගමන් මං යාන්තමව නැමිල අනුරාධ දිහා බැලුවා. එයත් මාව අඳුනගන්න පුංචි වුයි එකක් දෙනවා කියල මව හේරුණා.

"හරිගියාම කාටත් ඔහොමයි.. තේද..? යාලුවන් අඳුනගන්න සැහෙන්න අමාරුයි වගේ.."

පුදුම තරම් කටහඬ ලයාන්විත කරල මං කතාව පටන් ගත්තා. අනුරාධගෙ කොල් උඩට පුංචි හිතාවක් එනවා මං දැක්කා. ජනප්‍රිය නිළියො හැමෝම පැෂන් එකට වගේ කරන, මුණට වැටෙන දිග කොන්ඩ් කැරැල්ල කන දෙපැත්තෙ රඳව ගන්න ගමන් අනුරාධ හිටපු තැනම තැවතුණා.

"සොරි.. මව ඔයාව අඳුනගන්න බෑ.."

"ඒකෙන මේ අඳුන්වල දෙන්න යන්නෙ.. එන්න මං ඔයාව මිටිස් එක ගාවින් ඩ්‍රොප් කරන්නම්.."

මං කතා කෙරුවේ පුදුම තරම් ලංගතුකමකින්. ඒ ලංගතුකම හින්දම මගේ ඉල්ලීම ප්‍රතික්ෂේප කරන එක ගැන හැණි දෙපාරක් හිතනවා කියල මං දැනත් හිටියා. භෞතව යන වෑන් සර්විස් එක එනවද කියල බලන්න වගේ අනුරාධ පාරෙ කෙළවර දිහා බලන හැටි මං දැක්කා.

"ආව් කතා නැතුව හැරිම තැත්තස්.. මං යන වෑන් එක දැන්

එකවත් ඇති.."

"අයියෝ බබො.. මං හිතුවේ මියා සොරෙල් ගර්ල් කෙනෙක් කියලා.. හැබැයි දැනට අවුරුදු ගාතකට කලින් මං ආශ්‍රය කරපු අනුරාධ නම් මිය කරමි ඇමරිකා කෙනෙක් නෙමි.. මොකද මැරී කරාට පස්සෙ සසර කලකිරුණාටත්ද...?"

ආණ්ඩු දැන් සැකෙන් අවුල් වෙලා කියලා මට කේරුණා.. ඒ අවුල් මුඩු එක පිටින්ම එයා කවත් අඩි දෙක තුනක් මගේ දිනට පිබිබා.

"අනේ මගේ ඩිවෙල්ස් ඔක්කෝම මියා දන්නවා.. ඒත් මට මිනක හැනේ මියා කවුද කියලා.. මුණ නම් හොඳටම පුරුදු වුණේ.."

මං කවුද කියල දන්නවා නම් උඹ බයවෙන්නවා හැබැයි. මිය පාපිණ්ඩ හිතට ඒක මතක් වෙන්නෙම නැති එක හොඳි කරමි හොඳද..?

"මි.. මං මහේෂ්වර යාලුවෙක්.. මියාලගෙ වෙඩින් එකවත් මං ආවා.. මි.. ඒත් මිනක හැනේද..? කමත් හැ... ඇවිත් වාඩි වෙන්නෙකො.."

ඒ පාර නම් මං හිතුවටත් වැඩිය ඉක්මනට අනුරාධ ඇවිත් කාර් එකේ වාඩිවුණා.. මිය කියෙන්නේ.. මං වියාගෙන යන මිතුරු දැටට උඹ හුණක් ලේසියෙන් කොටුවුණා අනුරාධි.. දැන් කරන්න පියෙන්නෙ නෙමිත් සිරුවෙ උමේ රිට්මායෙ උරාගෙන බොහා එක විතරයි. 'ආස්වාදය' ගීතෙකින් මියා හිත තුළින් රොකෝඩර් එකේ ප්ලේ වෙන්න දිල මං අනුරාධ දිනා කියමි..

අනුරාධ හිටියෙන් මං දිනාම බලාගෙන.

"ඉතිං අපුත් විස්තර එනෙම කොතොමද..? මහේෂ් ඉතින් එන්නදද..? උංව නම් දැන් මාවත් අමතක වෙලා ඇති.."

"මියා අපේ විස්තර ගැන අහද්දි මට හිතෙන්නෙ මියා ගැන අනන්ත.. මොකද මහේෂ් කතා කරනම මියා ගැනත් කියන්න පුළුවන්නේ.. අනික එයාට ලේසියෙන් යාලුවා අමතක වෙන්නැ.."

දැන් නම් කනන්දරේ ඇදිල යන පැත්ත ගැන මගේ හිතට ඒ කරමි ප්‍රශ්නයක් වුණේ නැ. ඒත් දෙයක් වණ වෙන්න කලින් හරි නැතට ප්ලාස්ටර් දාන කලාව ගැන මං දැනත් හිරියා. ස්ටියර්න් විල් එකට හෙමිත් සැමර් කට්ටු කරන ගමන් අනුරාධගෙ ඇස් දෙකට මං රිචුණේ ඒකයි.

"මං ගැන මගෙන් අනන්ත ඕන කියල මියා කිව්වනේ.. ඉස්සෙල්ලම මගේ නම් මියාට කියල ඉන්නමිකො.. එකතොට මියාට මගේ නම් කියලම කතා කරන්න පුළුවන්නේ. ඉඳුරේ කියල කියන්නෙ මට තමයි.. ඒත් මං හිතන්නා මහේෂ්ට මගේ නම් කිව්වට මාව මතක් වෙව් කියලා.. මොකද මියාලගෙ වෙඩින් එකට මං ආවෙ මගේ හවත් යාලුවෙක් එක්ක.. ඒ යාලුවා තමයි මහේෂ්වර අඳුනන්නේ.. වෙඩින් එක දවසෙදිනෙ මං මහේෂ්වර හොඳට අඳුන ගත්තෙත්. ඒ වගේම ලස්සනම ලස්සන රෝස මලක්ව බැඳල ඉන්න මහේෂ් ගැන ඉරියවා හිතුණේ.."

"ඉරියවා හිතන්න"

WWW.EXPRESSLANKA.TK 79

"නැත්ත...? මට කලින් මහේස් ඉස්සර වුණානෙ කියලා.. හැබැයි ඒ දවස්වලටත් වැඩිය රෝස මල තවත් ලස්සන වෙලා.. කොහොම වුණත් මං දැක්ක ගමන් අදුන ගත්තනේ.."

අනුරාධගේ මුණ රතු පාට වෙලා යන හැටි මං බලන් හිටියෙ හුඟක් ආසාවෙන්. අනේ බැල්ලියේ.. උමේ ලැස්සාව.. එක ගැන දන්නෙ මමනේ.

"මියා මාව මුරුංගා අත්තෙ කියනවා ඉඳවර.."

"මං ඇත්ත කිව්වෙ අනුරාධ.. කියන දෙයක් කෙලින්ම මං කියනවා.. ඒකට හැඳුනු පිරිමි හේදයක් මට නෑ.. වැඩියක්ම මට ඒ දේල් පුරුදු වුණේ පිටරටදි.."

"පිටරටදි..?"

"ඔව්.. මං අවුරුදු ගාතක් සයිප්ප් වල හිටියනෙ.. ඇයි මං ඊදා මියාලගෙ වෙඩින් එක දවසෙදි මියාට කිව්වේ.."

මොනව කියන්නද කියල හිතාගන්න බැරුව වගේ අනුරාධ දැඩිහිල්ල කවේ මබා ගත්තා. ඇත්තටම ඒ ඉරියව්වේ අමුණු පරාසික බවත් රැදිල තිබුණා.

"අනේ ඇත්තමයි.. මට මකක නෑ ඉඳවර.. මියා ආයෙත් සයිප්ප් යනවදි..?"

හැඬිට තියෙන්නෙ රට ගැමේ උණක් කියල මං ඒ වෙනකොට හේරුම් අරගෙනයි තිබුණෙ.

"යන්න දෙයක් නෑනෙ.. මට ආප්පියයි.."

මේ නිවාඩුවකටයි ලංකාවට ආවේ. කම්මැලිකමට මේ පැත්තෙ කරනැවෙදිදි තමයි අනම්බෙන් වගේ මියාට දැක්කේ..

"නානේ.. මියාට සයිප්ප්වල සිටිසන් කියෙනවදි..? බලන්නකො මහේස්ට කොයි තරම් කියනවදි මං දැන් එයා ඉන්න තැනට ගෙන්න ගන්න කියලා.. ඒකට එයාගෙ සිසිම උන්නද්වක් නෑ ඉඳවර.. තව අවුරුදු කීයක් මං මෙහෙම ඉන්නදි..? මට තම දැන් මේ ඉන්න ඉදිල්ල එසා වෙලා.."

හොරාට කලින් කෙහෙල් කැන වැට පතින හැටි මං හුඟක් ආසාවෙන් බලන් හිටියා.

"මම මැරි කරල හිටිය තම මගේ වයිජ්ව දාලා කියවවත් තනියම තම රට යන්නෑ.. එක්කො දෙන්නම.. තැත්තම නෑ.."

මං කිව්ව දේට අනුරාධ ගෙන් වචනයක්වත් පිටවුණේ නෑ. එයා මොකක්දෝ ලොකු දෙයක් ගැන කල්පනා කරන්න පටන් අරන් තිබුණා.

"රට යන්න කැමති තම, යාලුවන් වගයෙන් මට හෙල්ප එකක් දෙන්න පුළුවන්.."

අනුරාධගෙ ඇස් දෙක ලොකු වුණා. ලෝකෙ ලොකුම දියමන්තිය අයිති කරගත්තු ගැණිතෙ මුණෙ කියෙන එළිය අනුරාධගෙන් මුණට ඇවිල්ල තිබුණා. ඉඳල හිටල හරි වාසනාව කියන දේ පන්න පන්න මෙහෙම උදව් කරනවදි කියල ඒකිට හිතාගන්න බැරිවෙන්නැති.

"මියා ආප්පියයි.. මොනර මගින් එක ලෙ තවත්කන්න.. මං"

මෙතනින් බැහැරවෙන්නම්.. මං වෙනුවෙන් කරදර වුණොට තුන්සේස් ඉඳුවර.. රට යන වැඩේ ගැන අපි පස්සෙ කතා කරමුකො.."

පස්සෙ කියල කිව්වට පුළුවන් නම් අද හෙටම හරි කතා කරමු කියල වගේ හැඟීමක් ඒ මුණෙ තිබුණා. වේටහරි සිටිස් එක ලිහිල් අනුරාධිව දාල මං කාර් එක ඉක්මනට හරවා ගත්තා. පු වරින් එකට කාර් එක ගත්තු ගැනිල්ලට වයර් සද්දෙන් කැනගද්දි වටේ පිටේ හිටපු හැමෝම වගේ කාර් එක දිහා බලනවා මං දැක්කා. ඔපිස් එක පැත්තට යන්න ගියපු අනුරාධීන් මග නැවතිලා කාර් එක දිහා බලන් ඉන්න හැටි පැති විදුරුවෙන් මං දැක්කා. බලන් ගියාම අද දවස මාරම ගති දවසක්නේ. ඇත්තටම තමන් වාග්වි කරගත්තු අමාරු ඉලක්කකට බොහොම ඉක්මනට යන්න පුළුවන් කියල හිතට තේරුණහම දැනෙන සංකෝසෙ අරුම පුදුම එකක්. මොකද මේ කරම ඉක්මනට මගේ පැත්තට හැමදේම සිද්ධ වෙන්නෙ තව ඉස්සරහට යද්දි හැමදේම වැරදිලාවක් යන්නද කියලත් මට හිතුණා. මොනව වුණත් මං හිතෙන් විදපු දුක් කන්දරාවට හරි යන්න වාඩුව ගත්තට පස්සෙ වැරදිලා නෙමෙයි හෙණ ගැහිලා ගියත් මට කමක් නෑ කියල මං හිතාගත්තා.

11

පුරුස්සරාමන් දිපු ඇවුස් එකේ හැටියට රොෂානිනෙ ගෙදර තිබිබෙ බිච් සයිඩ් එක පැත්තට වෙන්න. ගේ හොයාගන්න වුණත් මට ඒ කරමි අමාරු වුණේ නෑ. ගෙට මීටර් තුන් සියක් විතර ඇතිත් කාර් එක තවත්තල මං එළියට බැස්සා. හෝ ගාල මහා සද්දෙට රළ බිඳෙන මහ මුහුද දිහා බලාගෙනම මං සිග්නල් එකක් පත්තු කරගත්තා. සැරින් සැරේට රොෂානිනෙ ගේ දිහා බැලුවත් මගේ වාග්වි එක සාර්ථක වෙත කිසිම දෙයක් ඒ පැත්තෙන් මං දැක්කෙ නෑ. අඩු ගානෙ මේ බැල්ලිගෙ මුණවත් බලාගන්න තිබුණ නම්..? අවුරුදු ගානකට පස්සෙ. උඹ කොයි වගේ වෙනස්වෙලා ඇතිද රොෂානි. උඹේ අතිරික්ත යාලුවා අනුරාධි නම් හුඟක් ලස්සන වෙලා. පිරිමිනව හෙට අද්ද ගන්න ගැණු කාන්දමක් වගේ වෙලා. මොනව තැනක් උඹේ ඒ වගේ වෙන්න ඕනනේ.

WWW.EXPRESSLANKA.TK 81

මෙතනින් බැහැරත්තමි.. මං වෙනුවෙන් කරදර වුණොට තැත්ක්ක
 ඉඳුවර.. රට යන වැඩේ ගැන අපි පස්සෙ කතා කරමුණො.."

පස්සෙ කියල කිව්වට පුළුවන් නම් අද හෙටම හරි කතා
 කරමු කියල වගේ හැඟීමක් ඒ මුණෙ කිටුණො. වෙට්තර් ඔරිස්
 එක ලෙසින් අනුරාධිව දාල මං කාර් එක ඉක්මනට හරවා
 ගත්තා. යු වරින් එකට කාර් එක ගත්තු ගැනිල්ලට වයර්
 සද්දෙන් කැනගද්දි වටේ පිටේ හිටපු හැමෝම වගේ කාර් එක
 දිහා බලනවා මං දැක්කා. ඔරිස් එක පැත්තට යන්න ගියපු
 අනුරාධිත් මග නැවතිලා කාර් එක දිහා බලන් ඉන්න හැටි
 පැති විදුරුවෙන් මං දැක්කා. බලන් ගියාම අද දවස මාරම ගති
 දවසක්නේ. ඇත්තම නමත් වාගටි කරගත්තු අමාරු ඉලක්කකට
 බොහොම ඉක්මනට යන්න පුළුවන් කියල හිතට තේරුණහම
 දැනෙන සංකෝසෙ අරුම පුදුම එකක්. මොකද මේ තරම්
 ඉක්මනට මගේ පැත්තට හැමදේම සිද්ධ වෙන්නෙ තව ඉස්සරහට
 යද්දි හැමදේම වැරදිලාවක් යන්නද කියලත් මට හිතුණො. මොනව
 වුණත් මං හිතෙන් විදපු දුක් කන්දරාවට හරි යන්න වාඩුව
 ගත්තට පස්සෙ වැරදිලා නෙමෙයි හෙණ ගැහිලා ගියත් මට
 කමක් නෑ කියල මං හිතාගත්තා.

11

පුරුසරාමන් දිපු ඇවුස් එකේ තැටියට රොෂානිගෙ ගෙදර
 තිබෙන බිම් සයිඩ් එක පැත්තට වෙන්න. හේ හොයාගන්න
 වුණත් මට ඒ තරම් අමාරු වුණේ නෑ. ගෙට මීටර් තුන් සියක්
 විතර ඇතිත් කාර් එක තවත්තල මං එළියට බැස්සා. හෝ
 ගාල මහා සද්දෙට රළ බිඳෙන මහ මුහුද දිහා බලාගෙනම මං
 සිගෙට් එකක් පත්තු කරගත්තා. සැරින් සැරේට රොෂානිගෙ
 හේ දිහා බැලුවත් මගේ වාගටි එක සාර්ථක වෙත කිසිම
 දෙයක් ඒ පැත්තෙන් මං දැක්කෙ නෑ. අඩු ගානෙ මේ බැල්ලක
 මුණටත් බලාගන්න කිටුණ නම්..? අවුරුදු ගාතකට පස්සෙ,
 උඹ කොයි වගේ වෙතක්වෙලා ඇතිද රොෂානි. උඹේ අතිරාත
 යාලුවා අනුරාධි නම් හුඟක් ලස්සන වෙලා. පිරිමිනිව් හෙට
 අද්ද ගන්න ගැණු කාන්දමක් වගේ වෙලා. මොනව තැත්ක්
 උඹේ ඒ වගේ වෙන්න ඕනනේ.

WWW.EXPRESSLANKA.TK 82

"මට එහෙම තමයි හිතෙන්නේ.."

"ඒත් මිනිසුන් ගෙදර ඉන්නට තමා එළියට නොබැහැර ඉන්නේ.."

මට ඊකක් විතර එහායින් ඉඳු පස මහතා කොල්ලා දෙන්නෙක්ගේ කතාවක මගේ කන් දෙසේ ගැටීගෙන ගියා. ඒ කතාවකට තමා ඇහුම්කන් දෙන්න වටිනාව. මොකද උන් දෙන්නට කතා කෙරුවේ රෝගානුගතයන්ගේ දිනා බලාගෙන.

"මං කෙලින්ම ගේ ඇතුළට ගිහිල්ල බලන්නද..? එකකොට අපිට බලාගන්න පුළුවන්හෙ මේකි තවත්ත හඳුනා නැතිම මොකක්ද කියලා.."

කොල්ලො දෙන්නාගෙන් යුද පාට එකා ගේ පැත්තට ඇහිල්ල දික්කරා. උගේ මුණෙ කිබිබි ඇහුණු යුක් එකක්.

"උම හදන්නෙ පොලීසියක් මෙතෙක්ට අරන් එන්නද..? ඒකි කෙලින්ම එස්. අයි කාරයට කෝල් එකක් දෙව්. අපි බලෙන් ගෙට ඇවිල්ලා කියලා. එස්.අයි කාරයක් බෙල්ල කඩාගෙන හර දුවගෙන ඒව්.. මේ බැල්ල පැණි හැලියනේ.."

තවත් දුම් උගුරක් පසුව ඇතුළටම ඇදල ගන්න ගමන් මං කොල්ලො දෙන්නා දිනා බැලුවා. ඒ පාර තමා උගේ අවධානය මං දිනාට යොමුවෙලා තිබුණා. රෝගානුගත එක්ක මුං දෙන්නාගේ මොකක් හරි කේස් එකක් වෙලා කියෙනවා කියල ඒ වෙනකොට මට හොඳටම කේරිලයි තිබුණේ. අනිත්තෙක පරපුරාමිනුත් කොල්ලො දෙන්නෙක් ගැන කිව්වනේ. පරපුරාමින් කිව්ව කොල්ලො දෙන්නා මුං දෙන්නා වෙන්න බැරිද..? ඒත් මුං මොකක්ද රෝගානුගත එක්ක ගොස් ඉන්නේද..? ඒක මුං

හිත කිකා ඉන්නකොට තමයි කොල්ලො දෙන්නා මගේ ලතට ආවේ. මගේ පිටුවේ ඉඳන් කකුල් දෙක ලතට යනකන්ම හොඳට බලල අර ඇහුණු යුක් එකක් කිබිබි එකා මගේ මුණට එබුණා.

"මොකෝ බොස්.. කාරෙකේ ට්‍රිබල් එකක්ද..?"

"ඔව්.. මට හිතෙන්නෙ එහෙමයි. මේ ලත පාහක ගරාජ් එකක් කියෙනවිද..?"

අහස ප්‍රශ්නව හරියන්න උත්තරයක් මං දුන්නා. ඉස්සර මේ ගරාජ් කුඩුව ඇතුළෙ ඉඳු ප්‍රමෝද් ජීවත්වෙලා හිටිය තම මේ වගේ වෙලාවට ඇඹරෙන්නවා. ඒත් දැන් ඉන්නේ, මේ වලෙන් නැගිටල ආයු ප්‍රමෝද් කියන අයමුත්තා මිනිස්සු පරාණයක්නේ.

"ගරාජ් එකක් තම මේ ලතක නැ.."

මං මොන වගේ වර්තයක්ද කියල හිතාගන්න කොල්ලො දෙන්නට කිසිම වාන්දා එකක් මගෙන් හම්බ වුණේනෑ. ජැකට් එක ඇතුළෙන් එළියට ගත්තු බෙන්සන් ඇන්ඩ් හෙන්ස් සිගරට් පැකට් එක මං උං දෙන්නා දිනාට දික් කරා. ගත්තද හොඳින් කියල ඩිංගක් වෙලා හිතල කොල්ලො දෙන්නා සිගරට් දෙකක් ගත්තා.

"ගරාජ් එකක් ලත නැතිවුණාට මිනිසුන් කෙනෙක් හම්බ අර පෙන ගෙදර ඉන්නවා හේද..?"

රෝගානුගත ගේ දිනාට අත දික්කරල පෙන්වල මං ඇහුවා.

"මිනිසුන් කෙනෙක්..?"

"මේ... රොහානි ද සිල්වා කියලා කියන්නෙ ඒ මිනිස් කමයි.. ඒකි කැඩිවිට වාහන විනාශ කෙරෙයි.. හොඳට සියෙහ වාහනක් කඩල දානවනෙ.. මිය යායුවො දෙන්නක් මේකෙ කරකැවෙන්නෙ මොකද වාහන කේස් එකක්ද..?"

මහේ කතාව කොල්ලො දෙන්නට පිරිවිට අල්ලල ගියා කියල මට හේරුණා. හිතට ඇවිල්ලා තිබ්බ වකිනෙ පැත්තකට දාල උං කෙලින්ම කතන්දරේට බැස්සා.

"කේස් එක සියෙහනෙ අපි දෙන්නට නෙමෙයි.. අපේ හොඳම යායුවෙකුට.. මේ වල්බැල්ලි උංව මරාගෙන කැවා. අපි උංව කට කැවෙනකන් මේකි ගැන කිව්වා. ඒත් උං මේකිට බොස්කෙන්ම ලව් කරා. උගේ ගාව තිබ්බ අත්තිම සහ පහටත් හේම දිලා මේකි කේස් උතා. ඉතිං ඒක එකමයි. බොසාට වුණේ මොකක්ද..?"

බෙන්සන් ඇත්තී හෙස්ස් සිගරට් උතුරක් පපුව ඇසුවම අදින ගමන් මං රොහානිගෙ හේ දිනා බැලුවා. මේ වල් බැල්ලිට යන්න එන්න කැනක් නැතිවෙන්නම මේ හේ කුඩු පට්ටන් කරල දාල මේකිගෙ ඇඳුම් ගලවලා සාර දිගේ එළවන්න සියෙහව නම්..? මං හිතුවෙ රොහානිලට බයිට් වුණේ මං විතරයි කියල. ඒත් මටත් වැඩිය අහිංසකයො මුංගෙ අතින් විනාශ වෙලා සියෙහවා.

"එට වෙව්ව කතන්දරේ මයිට වඩා වෙනස් එකක්. ඒත් වෙනස් එකක් වුණා කියල ඒකෙ අගය අඩුවෙන්නෙ නම් නැ. මේකි හිතද මට මහේ ප්‍රංච කෙල්ලට නැතිවුණා. මේකි හමයි මගෙ මුණ ඉස්සරහටම ඇවිත් ඒකෙ අගය අඩුවෙන්නෙ නම් නැ."

විටරින් එක දෙන්නයි මං ආවෙ.. ඒත් මං මේකිගෙ වර්තමාන ඩිවිල්ස් වැඩිය දන්නැ.. ඒකයි අඩුල.. මල්ලිලා දෙන්නා මට සහෝදරී එක දෙන්නා නම් මං රොහානිව පිල්ලි එකෙන් අයිත් කරලම දාන්නම්.."

කොල්ලො දෙන්නගෙ මුණ පිපුණු සංකේතය මං හොඳටම ඒ වෙලාවේ දැක්කා. ඒත් ඒ සංකේතය දැකල සංකේත වෙන්න මට හිතූණේ නැ. මොකද සංකේත වෙනවට වැඩිය කරන්න මින වැඩ කටයුතු මහ හුඟාක් තිබුණා.

"අපිටත් කරන්න මින ඒ දේ විතරයි බොස්.. හැබැයි රොහානිට කිව්වු වෙනත් නම් විකක් අමාරුයි.. මොකද කියනව නම් දැන් මෙහේ පොලීසියෙ එස්. අයිගෙ හොර ගැනි ඒකි හත්ද.."

කොල්ලො දෙන්නගෙන් උස මහත එකා කියවගෙන ගියා.

"එකකොට රොහානි මැරි කරේ නැද්ද..?"

"මැරි කරා බොස්.. මැරි කරන්න කලින් යායුවෙලා හිටියෙ අපේ එකක් එක්ක. උංව පොල්ල කියල මේකි වෙත එකෙක්ව මැරි කරා. හැබැයි මැරි කරල වැඩි දවසක් ඉන්න හම්බවුණේ නැ. අපේ එකාට දිවු හින්දර පත්තු වෙලාද කොහෙද මේකිට ඩිවිල්ස් වෙන්න වුණා. ඩිවිල්ස් වුණොට පස්සේ ආයෙමින් මේකි අපේ එකාට දැල් දාගත්තා. අඩුගෙන ඒ සෙට් වෙව්ව පාරවත් එතෙයාර් එක දිගටම කරන්න මේකිට තිබුණා. ඒත් මේ බැල්ලිගෙ සියෙහ වලක්කකමට එහෙම කෙරුවෙ නැ. මිය දැන් ඉන්න පොලීසියෙ එස්. අයි එක්ක මේකි සෙට් වුණකම මොර එක විකන්නගෙ වෙලාම ගියා.."

"ඉතිං තමුසෙලාගෙ යාලුවට තිබුණතෙ වෙන අතක් බලාගන්න.. මේ වගේ වේය බැල්ලියෙක් පස්සෙ වැද වැටෙන්නෙ නැතුව.."

හිතට එළුණ කේන්තියටයි මං එහෙම ඇහුවෙ.

"ඒකපේ අපිත් කියන්නේ.. මේ සිර ලංකාවෙ කෙල්ලො නැතුව බොස්. මු මේ වැලකුණක් පස්සෙ ගියේ. ඒත් ඉතිං මොනව කරන්නද..? පීටිනේට ඉස් ඉස්සෙල්ලම බොස්කට වැදිව්ව එකතේ. උංට මේකිව අමතක කරන්න බැව්වුණා. ඒත් මේ බැල්ලි අපේ එකාව යන පහකටවත් මායිම් කරේ නැ. අපේ එකා අද ඉන්න තත්වෙ උඩ උංට මෙතෙන්නට එන්න බැ.. ඒකයි උං වෙනුවෙන් අපි මෙතෙන්නට ආවෙ.. ගේම ඉවරයක් කරලම ආල යන්න.."

"ඇයි ජිනිතට මෙතෙන්නට එන්න බැරි..?"

හිතට වැදිව්ව තැනක තිබ්බ ප්‍රශ්නයක් මං ඇහුවා. ඒකට මට උත්තරේ නම්බි වුණේ මෙව්වර වෙලා කතා බහක් නැතුව ඉඳු අතින් එකාගෙන්.

"අපේ එකා ඉන්නෙ පිස්සං කොටුවෙ.. අපේ පසුවට උසුලන්න බැරි දේත් ඒකයි බොස්.. ලස්සනට හිතාවෙලා ඉඳු එකෙක්ව මේකි පිස්සෙක් කරා.. අද උං බලාගත්තු අත මගේ බලාගෙන ඉන්නවා.. අපිව අසුනන්නෙත් නැ.. ඉතිං බොස් හිතනවද අපිට නිකං බලාගෙන ඉන්න පුළුවන් කියලා.."

ඇස් දෙකට උනල තිබ්බ කදුරු අතින් පිහිටාගන්න ගමන් ජිනිතා කියවින් ගියා. එදා වායෝදායෙ ගෙදර ගියාට එකෙක්

ඇතගත්තු දේවල් වලිනුයි මේ දැන් කන් දෙකට ඇහුණු දේවලයි එකම කරාදියක දෙපැත්තෙ බැලන්ස්වෙලා තියෙනවා මට පෙනුණා. උඹට නම් යහතින් ඉන්න දෙන්නම හොඳ නැ රොහානි.. උඹ මේ මත පොළවට බරක්.

"උඹ කියන දේ මට තේරෙන්න.. ඒත් උඹල දෙන්න මෙතෙන්න වෙලා මේ බලන් ඉන්න ඉදිල්ල ඒ තරම් ඇතට ගුණ නැ කියලයි මට කියන්න තියෙන්නෙ.. මොකද රොහානි පොලිසියට ගොස් කරොත් උඹල දෙන්නම කුඩුවෙ.. ඒක ආයෙ හෙරදන්න දෙයක් නැ.."

කොල්ලො දෙන්නම ඒ පාර කල්පනා කරන්න ගත්තා. මං සිව්ව දේ ඇත්තක් කියල උංට තේරෙන්න ඇති.

"බොස් කියන්නෙ අපිට මොනව කරන්න කියලද..?"

"ගේම මට බාර දිල පැත්තකට වෙලා බලන් ඉන්න කියලා.."

මාපට ඇතිලි උරුක් කරල උං දෙන්නා මට විෂ් කරදි මං කාර් එකට නැග ගත්තා. කාර් එක ස්ටාර්ට් කරාට පස්සෙයි මට හිතුණේ මං තව මොනව හරි ඇහුවෙ නැ කියලා.

"ඇයි බොස්..?"

"උඹලගෙ අහිංසක යාලුවගෙ නම මට කියන් තැද්ද..?"

"ඉඳුරි.."

මගේ හිත ගැස්සුණා. ඒ ගැස්සීමත් එක්ක මම කාර් එක ආරම්භ කළා. මේ කවුරාටිව මාව අසුනවල දිසු නමක්

ඒකමයි. ඒ නම් දෙක සමාන වෙලාව එක ගැන මට සිදුවීමක් හිතුවේ. කාන්තාවන්ගේ නැතහොත් පිරිමින් කොටුවක කිහිපදෙනෙක් ඒ අසරණයෙන් නම්ම, මං අනුරාධිට කිව්වා එකතෙ වැඩේ.. කමක් නැ ඒ අභිසංකයා වෙනුවෙන් ඉඳුවර කියන නම්ම මං දිවෙමි කියා ගත්තවා. ප්‍රමෝද් කියන නම් පිළිබි එකට එන්න මින අත්කිම අවස්ථාවේ විතරයි.

මහබාගේ තාදියෙන් රාගම පැත්තට කාර් එක දාද්දි මට හිතුවේ තවත් වරුවෙන් අනුරාධිගේ පස්සෙන් ගියා නම් හරි කියලයි. ඒත් ගැනි මාව සැක කරන්න ගත්තොත් වැඩේ පවත් ගත්ත නැතම් නතර කරන්න වෙනවා.. ඒක හතර මං ඒ අදහස පස්සට දාගත්තා.

12

රේඛිට්

එකටත් එක්ක දවස් දෙක කුතක්ම හිවාඩු පාඩුවේ ගෙව්ල යන්න මං ඉඩ දුන්නා. ඊට පස්සේ උදාවෙලිව් දවසක උදේම මං අනුරාධිගේ ගෙදරට සැහෙන තරම් දුරකින් කාර් එක නවත්තත් බලත් හිටියා. හිතුවත් වැඩිය ඉක්මනට මගේ බලාපොරොත්තුව ඉටු වෙන හැටි මං දැක්කා. තද දම්පාව දිග ගවුමක් ඇඳගෙන මොස්තර තිරුපිකාවක් වගේ තාලෙට අඩි කිය කියා ගේට්ටුව හෙට එන අනුරාධිව ඇස් දෙකට පේන්න ගනින්න හිත ඇතුළේ තැන්පත් වෙලා තිබිබි මහා වෙරය හිත් සැරේ එළියට එන්න ගත්තා. මොනව වුණත් පාරේ එහා කොන බලල අනුරාධි ආයෙත් මේ පැත්ත බලද්දි මං අනුරාධි හෙට ගිහිල්ලත් ඉවරයි. මාව දැක්ක ගමන් ගැනිගේ මුණට ලොකු හිනාවක් ආවා.

"මාව මතකද දන්නා...?"

WWW.EXPRESSLANKA.TK 86

හිතාම සිවිල්ම ඒ කන පාව ප්‍රිණ මැදට මොකක්දෝ ලොකු පුද්ගලයන් ආවා.

"මට විශිෂ්ට කරනවා නේද..? මං හිතුවේ අපිටත් නොකියා ආයෙ සයිප්‍රස් හිමිල්ලවන්ද කියලා.."

එහෙත්ම මං ආවේ නැති දවස් දෙක තුනට ගැනි මං ගැන පුංචි විපරමක් කරල කියෙනවා වගේ.

"ආයෙ සයිප්‍රස් යන්න තව කල් කියෙනවා.. ඒ ගියත් මියාව නොකියා යන්නේ නැ.. කෝ අද කාර් එකට තගින් තැද්ද..?"

මං ආරාධිතාව කරනකන්ම බලන් හිටිය වගේ අනුරාධි කාර් එකේ දොර ලෙටම් ආවා. මං වම් අත දික් කරල ඇතුළෙන් ලොක් එක ඇරියා. අනුරාධි කාර් එකට නැග්ගෙ සාමාන්‍ය කරමින් වැඩිය පහත්වෙලා. ඒකෙන් ප්‍රිණේ ඇදල හිටපු ගවුමේ කර හුඟාත් විවෘත වුණු එකයි. පපුවෙන් බාගයක් විතර මං දැක්කත් අනුරාධිට ඒ දේ ඒ කරම් ගානක් ප්‍රිණේ නැ. ගැනිට මින වුණේ ඒකිනෙ ඇත මට පෙන්නන්නද කියල මට හිතුවේ එකයි.

"මහේෂ් පෝත් කරදා..?"

"මව්.. ඊයෙ රැන් කකා කරා.."

"මං ගැන කිව්වේ තැද්ද..?"

"නැ අනේ.. ඊතාවට එයා වෙන මොනවකර් හිතාවි... දන්තැද්ද ඉති.. එයා මහ අප්‍රිකා විද්‍යාල හිටපු ආයෙ සයිප්‍රස්"

උඹ මං ගැන මහේෂ්ට කිව්වේ නැ කියන්නෙ උඹේ හිතේ කියෙන කැනකම හින්දනේ.. කමක් නැ.. ඒක හුඟාක්ම හොඳයි..

"මහේෂ් ඇයි මියාව එයා ලහට ගෙන්න ගන්නෙ නැත්තෙ..?"

කකා කර කර ඉඳපු දේ දිනේම මං අඩිය තිබ්බා. මේ යන විදිය හොඳටම හොඳයි. මට වරදින්ත ඉඩක් ඇත්තෙම නැ.

"ඒකෙන ඉඳවර.. මටත් දැන් එයාට කියලම එපාවෙලා.. එයා කියන්නෙ තව අවුරුදු දෙකකින් එයා ආපහු එනකන් ඉන්න කියලා.."

"ඒ ආවත් ආයෙත් මියාව යන්න බැනෙ.. මියාලට ඒ රවේ සිටියත් එක නැනෙ.. වැඩිම වුණොත් ආයෙමත් මහේෂ් විතරක් යාවි. අනිත්කෙන ඉති.. සවුදිවල ඒ තරම් සැලර් එකක් හම්බ වෙන්නෙත් නැනේ.. නේද..?"

මං අනුරාධි දිනාවට බරවෙලා ඇහුවා. ගැනිගෙ මුණ අඳුරු වෙලා ගියා. හිතුවටත් වැඩිය හොඳට මං ගහපු පාර ඉලක්කෙට වැදිල තිබුණා.

"මය ඉති.. මියා අවුල් වුණොනෙ.. මං ඒක හිතල නෙමෙනෙ කිව්වේ.. කෝ.. කෝ.. මහොම මුණ අප්පටි කරගන්න බැ.."

ආඥාල වඩුන් එකෙන් විකක් ඇතට වෙන්න කාර් එක අරන් හිහිත් පවු පාරක් ඉස්සරහට දාල මං ස්වාර්ථි එක නැවැත්තුවා.

"ඇ.. ඇයි කාර් එක නැවැත්තුවේ..?"

"ඒ වුණෙමි ඔයා මැරි කරපු කෙනෙක්නේ.."

WWW.EXPRESS

තම දැන් මේ ජීවිතේ එපා වෙලා. ඇයි මේ මිනිස්සු ගැනියෙක්ගෙ නැතිම සේරුව ගත්තේ නැත්තෙ.. වෙලාවකට මට මං ගැනම සිතමි.."

"තරහ වුණොට ඉතිං මොනව කරන්නද..? මට කලින් මෙහෙම
ඉස්සර උනානෙ.. තැත්තං ඉතිං මමෙත රෝස මල අරන්
සවිසුස් යන්නෙ.."

අනුරාධීය මුණරි ඒ පාර ආවේ තේරුම් ගන්න බැරි කරමේ පරාධික නිතාවක්. මගේ නිත්‍ය මොකක්දේ? වෙලා ගියා. ඔහුමේ බැ පුමෝද්.. නිත නයි කාරගනි.. මගේ නිත කෙදිරුවා.

"ඇත්තමයි ඉඳුවර.. ඔයාට තම දෙන්න ඕන දෙකක්.. මේ කියන කතාවලට.. එදත් හම්බවෙව්ව වෙලාවේ ඔය කතාවම කිව්වා.. මං හිතුවේ විසිල්ලට කියලා.."

"සාමාන්‍යයෙන් මං විවිද්‍ය කරන්නා ඉනුරාඩි.. ඇත්තමයි
මියා නම් ඉස්සරවත් වැඩිය ලස්සනයි.. මට හිතාගන්න බෑ..
මියා වගේ ගැනියෙක් ව මෙතේ දාල මනේස් සවිදිවලට වෙලා
ඉන්නෙ කොහොමද කියලා.. මං මියාව මැරි කරා නම් මියාව
දාල එක විනාඩියක්වත් ගෙයින් එළියට බහින්නෑ.. ඒකයි ඇත්ත.."

රට පස්සෙ අපි අතර ගෙවිල ගියේ හුඟක් බරපතල හිතාඩියාවක්. මං කියපුව මිවර් වුණාවන්ද කියල මම හිතන්නේ ටිකකින් අනුරාධ පිළුව උස්සල මගෙන් එක්ක යා-තමම හිතා වුණම ඒ සිතුවිල්ල නිකමම වාණව වුණා.

ANKA.TK 88

දැනෙනවා ඉඳුවර. මගේ සිදුවෙ තිබිබ මොකක්දෝ බිරක් මගේ
 භාවිත් අයින් වුණා වගේ. අවුරුදු ගණනක් සිටිනවා
 කර කර ඉඳිඳි වෙලාව යනවිටත් සේරේරෙන නෑ.."

"මගේ සේරේරෙන කතා කරද්දීත් එහෙම තමයි.. මො මැරි
 කරාට පස්සෙ, මං නිතරම සිටිනවා නිකුළුව නෑ.. ආයෙමත් මේහෙම
 මගේ සේරේරෙන ලිපිත් ඉන්න පුළුවන් වෙලා කියලා.. ඇත්තමයි..
 එදා මොකෙ වෙද්දීත් එක දවසෙදී මට දැනුණේ මගේ ලිපි
 කිහිප වර්ගම දෙයක් නැතිවුණා වගේ. මොනවා වුණත් අවුරුදු
 ගණනක් පස්සෙ ඉඳි ඇවිත් එකසාරටම මොයා දැක්කහම මට
 මො වසල සතුටක් දැනුණා.."

කතාව මං හොඳාගෙන යද්දී ජපානෙ වෙනුවට සයිප්පස්
 රා ආදේශ කරුවෙ නිකලමයි. අවුරුදු ගණන මං ගැන පුළු
 බැසපත්වත් කියන්න මං ඉඩ තිබිබෙ නෑ.

"ඒ.. අපි මො කතාව නවත්තල දාමු ඉඳුවර.. තවත් මින
 මිනත් කරල මො මින රිද්දගන්න මින නෑනේ.. මං මො ලෙ
 මේහෙම හරි ඉන්නවගේ.."

සිතපු ඇතරම් මානසාව එද්දී මං කතාව වෙනස් කරා.
 මොකද කියනවා නම් මේකෙන් මිදිල වෙනත් පැත්තකට යන්නයි
 මට මින වුණේ.

"ඔ.. මොයා අද මිසිස් යන්නත් පරක්කු වෙනවා.."

"කමක් නෑ ඉඳුවර.. මිසිස් යනවට වැඩිය ලොකු නිදහසක්
 අද මට දැනෙනවා. අවුරුදු ගණනක් මං ජීවත් වුණේ අත්තපි
 කඩල දාපු කිරිල්ලක් වගේ.. කිසිවක් නැතිව මං ජීවත් වුණේ
 මොකක්දෝ බිරක් මගේ භාවිත් අයින් වුණා වගේ. අවුරුදු
 ගණනක් සිටිනවා කර කර ඉඳිඳි වෙලාව යනවිටත් සේරේරෙන නෑ.."

කොයි කරම් විදෙව්වද කියල දැනත් හිටියෙ මං විතරයි. මගේ
 නම් එහෙම වෙලා ජොලි කරනවා ඇති.. මම තමයි මේතේට
 වෙලා විදවන්නේ.."

පුත් අදේරනා අහගෙන ඉන්න මගේ හිතට මිනෙකමක්
 සිදුවුණේ නෑ.. උම් දැන් මගේ මකුසු දැල ඇතුට ඇවිල්ල
 පැටලිලත් ඉවරයි අනුරාධි.. ඇත්තටම මට මිනෙකමක් තිබිබ
 නම් මේ වෙලාවෙ උනත් අනුරාධිව වසනයට ගන්න පුළුවන්කම්
 තිබිබ. එයා වුණත් හිටිය ඒකට සුදානම් වෙලා වගේ. බාගෙට
 ඇරුණ ගවුම් කර ඇතුලෙන් මට ඉතිකෙරුවෙ එයාට වැදගත්ත
 කියලා. ඒත් මං හිත පාලනය කර ගත්තා. ඒ තව ඉස්සරහට
 හුණත් දේ කරන්න කියෙන හන්ද.

"පුක හිතෙන දේවල් අපි කතා කරන්න හොඳ නෑ අනුරාධි..
 අපි වෙන දෙයක් ගැන කතා කරමුකො.. මං පහුගිය දවස්වල
 වැඩිපුරම කාලය ගෙව්වෙ, මගේ පරණ යාලුවක් හොය හොයා.
 මගේත් නම් මිනිහව දන්නවා.. මගේත් සමහරවිට දන්නවා ඇති..
 දිලන්න කියලා සිරා පොරක්.."

අනුරාධිගෙ මුණ තත්පරේට දෙකට වෙනස් වුණ හැටි මං
 හොඳටම දැක්කා. හරියට කියනවා නම් අනුරාධිගෙ මුණ සුදුමැලි
 වුණා.

"ඔ.. මො කවුරු ගැනද ඇහුවෝ..? මං මට හරියට ඇහුණේ
 නෑ.."

සිදුමැලි වෙලා තිබිබ අනුරාධිගෙ මුණට ලේ පිරෙන්න
 ගත්තේ හුණත් අවුල් වුණා කියල මට
 හොඳටම තේරුණා.

"මේ අනුව දිලක්ක කියලා සිරා පොරක් ගැන..."

සිරා පොරක් කියන දේ මේ හුඟාක් බර කරලයි ඇහුවොත් එකට මේ හිතුවෙහිත් තැනි විදියට අනුරාධගේ මුණ රුසු කේතියකින් වැලි ගියා. මට හිතාගන්න බැරවුණා ඒ ඇයි කියලා.

"මො ඇයි දිලක්කට හොයන්නේ..."

"ඒ කරමි ලොකු දේකට නෙමේ. ඉස්කෝලේ යන දවස්වල ඉඳලම මේ උච්ච දක්නවා. උච්ච දවස්වල කරපු, කියපු දේවල් එක්ක බැලුවහම අද උච්ච ඉන්න තැන කොහෙකද කියලා මම බලන්න ආයයි.. අනික ඒ දවස්වල ඉඳලම උගේ වටේ කෙල්ලො කකර පස් දෙකක්ම හිටියෙන. උච්ච කෙල්ලොත්ම උගේ හාවිත් ඇත් කෙරුවේ ඇඳුම් මාරු කරනව වගේ. කොහොම හරි ඒ දවස්වල නම් උගේ මැරි කරන අදහසක් තිබිබි තැ.. දැන් කොහොමද දන්නා තත්වේ..."

මේ හිතුව කරමි ඉක්මනට අනුරාධ කතා කෙරුවේ නැ.. මේවර වටේල්ස් දිලක් මේකි කතා නොකරන එක ගැන මට තිබිබි ලොකු ගැටලුවක්. මොනව පුණ්ණ දිලක්ක ගැන නිවැරදි තොරතුරක් දැනෙමට ගන්න පුළුවන් එකම තැන අනුරාධ ගේ නිවසේ කියනෙක මේ විස්වාස කරා. මොකද අවුරුදු ගානකට කළින් දිලක්කයි, අනුරාධයි ආශ්‍රය කරපු හැටි මට හොඳට මතක තිබුණා.

"මො දක්නවද දන්නෙක් නැ අනුරාධ.. ඒ දවස්වල දිලක්ක එක කෙල්ලාවකට බිඳින්න වගේ ගින්නම ආශ්‍රය කරා. උච්ච කෙල්ලව අරන් නොහියපු තැනක් නැ.. මට මතකයි ඒ ගර්ල්

මොගෙ වෙඩින් එකටත් ඇවිල්ල හිටියා වගේ.. මේ හිතන්නෙ දිලක්ක හන්ද ඒ ගර්ල්ට ලිපියෙකුත් නම්බවෙන්න ආවා.. ඒත් උච්ච ඒ ගර්ල්ට බැන්නද නැ මට මතක හැටියට. උච්ච අනිත් උච්ච කෙල්ලොත්ම කරා වගේ ඒ ගර්ල්ටත් සිරා බුටි පාරක් දුන්නා ඇවුස් තැනිවෙන්නම..."

අනුරාධගේ මුණ ඇඟිල්ලා යන හැටි මේ හුඟාක් ආසාවෙන් බලන් හිටියා. මට ඕනෙ කරන වැදගත් තොරතුරක් දැන්වත් එළියට ඒවනේ.

"ම.. මයිගෝඩ් ඉඳුවර.. මි.. මො මේවා කොහොම කියනවද කියලා ම.. මට නම් හිතාගන්න බැ.. මි... මො මො කියන ගර්ල් ක.. කවුද..."

"මො මගෙන් පුණ්ණ අහනවා විතරනෙ බබා.. කෝ.. මේ අහපු පුණ්ණෙට උත්තර..? මො ඒකෙන් ලිස්සලා ගියා හේද..."

ආදෙකුට යන්න දිලා වලිගෙන් අල්ල ගන්න කරමි මේ මේවා පුණ්ණ නැ.. ඊට කළින් හානොබොන්නව බැරල් එකක් හරි ගිණ කියාගෙන ආදව අල්ලවල කියනවා, මිසක.

"අනේ නැ ඉඳුවර.. මො අහපු දේ මට මතකයි.. මේ දිලක්කට අදහනවා.. ඉස්සර එයා මගේ හොඳ යාලුවෙක් තමයි.. ඒත් පු..වි පුණ්ණ වගයක් හිත්තා අපි ඇත්වුණා. ඒත් මො මො කියන සිද්ධි මේ දන්නෙ නැ. ඇත්තම කවුද මො ගර්ල්.. මගේ වෙඩින් එකට ආව නම් මේ එයාව දන්නට ඇතිනේ..."

"ඒක කියන්න බැ.. මේ මේ කියන ගර්ල් දිලක්කගෙ යාලුවෙක් මොගෙ වෙඩින් එකට ආවද දන්නෙක් නැනේ..."

"මියා තාම මට මිය ගර්ල්ගේ නම කිව්වේ නෑ.. අනේ මියා ගණන් උස්සන්නවා ඉඳුවර.."

"මියාට ගණන් උස්සල මොනවා කරන්නද අනුරාධ.. මියාට උස්සන්නව මිසක.. මි.. ගර්ල්ගේ නම තමයි රොෂානි.."

"රොෂානි..?"

අනුරාධ වේවිලල මියා. මිය කියෙන්නේ.. මෙව්වර වෙලා කෑස වටේත් අප දාල නහය අල්ල අල්ල ඉඳල මිය එකපාරටම ඉස්සරහකින් තහය ඇල්ලුවේ.

"මි.. රොෂානි ද සිල්වා කියලා.. දැන් නම ඒ ගර්ල් ඉන්නෙ කොහෙද කියල මං දන්නෙ නෑ.. සම්මර ව්ව දිලන්න ඒ ගර්ල්ම මැරී කරලද කියලත් කියන්න බෑ.. උං ඒ ජාතියෙ අවුතු සහෙත්.."

"මියා කොහොමද මිය කරමි දේවල් දන්නෙ..?"

"මට දිලන්න හැම දෙයක්ම කිව්වා.."

අවුරුදු දහයකින් මෙහා දිලන්නව මට මුණ ගැහිලා හොසිමුණත් මං එහෙම කිව්වා. බොරුවක් වුණත් ඇත්තක් විදියට කියන්න ඕන කොහොමද කියනෙක මං. ඒ වෙනකොට ඉහෙන හෙත සිමුණා.

"මිය හැම දෙයක්ම බොරු ඉඳුවර.. දිලන්න කවදාවත් රොෂානි එක්ක යාලුවෙලා හිටියෙ නෑ.."

අනුරාධ කේන්ද්‍රියෙන් වගේ කියලා මං බොරු උපුටා

වෙනවා වගේ මගේ ඇස් දෙක ලොකු කර ගත්තා.

"එකකොට එහෙනම දිලන්න මට කියපුව බොරු..?"

"මි.. මියා එයාගෙ කොයි තරම් හොඳ යාලුවෙක් වුණත්, එයාට වාසියක් වෙන්න යනව නම් මියාට බොරු කියන්නවා.. ඒ එයාගෙ හැටි.. මගේ ළඟම යාලුවෙක් වෙලා ඉඳලත් මායි, දිලන්නකින් ඇත් වුණේ මිය වගේ දේවල් හින්ද තමයි.. අනික දිලන්න මැරී කරල ඉන්නෙ මාමි කියල කෙනෙක්ව. දැන් එයාලට පුනෙකුත් ඉන්නවා.."

එහෙනම මාව මිනිවිලට දාලා, පසුත් පුරවලා උඹ යහකින් පවුල් කනවා දිලන්න.. මගේ අභියෝග ආදරෙයි, මගේ පුංචි කෙල්ලයි මගෙන් ඇතකට ඇදල දාල උඹ ලස්සන ජීවිතයක් ගෙවනවා.. බෑ.. බෑ.. බෑ.. උඹට ඔහොම ඉන්න දෙන්න බෑ.. මං උඹව නැත්තටම නැති කරල දානවා.

"එහෙනම ඇයි මට දිලන්න බොරුවක් කිව්වේ..? මගෙන් මොකක්ද උං බලාපොරොත්තු වෙන්නෙ..? අනික මං රට ඉඳල ආපු ගමන් පරණ යාලුකමට උංව හොයාගෙන යන්නෙ හිටියෙ. මොනවා උනත් හොඳ වෙලාවට මට මියාව හම්බවුණේ.. නැත්නම් මං මේ මුකුත් දන්නෙ නෑනෙ.."

"හිතුවෙත් නැති විදියට මියාව හම්බ වුණ එකෙන් පරණ දේවල් ආයෙත් කකා කරන්න ලැබුණ එකත් මගෙ හිතට සතුටක් ඉඳුවර.. රොෂානි, දිලන්නත් එක්ක යාලු නෑ කියල කියන්නෙ මං. ඒ ගැන හොඳටම දන්න හින්ද. මොකද රොෂානි කියල විතරක් මම හොඳම යාලුවා. මියාට මං කියන දේවල් ෂුවරී නැත්නම් රොෂානිව හම්බවෙලාම ඇත්ත දැන ගන්න පුළුවන්.."

- යෝග්‍ය සම්ප්‍රදාය -

"ඔව් ඔයාට් පුළුල් අනුරාධි.. ඒත් මං කැමතියි රොහානිවත් හම්බවෙන්න පුළුවන්නම්.. ඇත්තටම මං දැනගන්න ඕන ගැණුණේයක් හැටි ඒ වගේ පහත් කතාවක් මගෙන් එක්ක කියන්න කරම් දිලන්නට තිබ්බ උවමනාව කියල.. මොකද මං රොහානිව දෙන්නෙත් හැටේ.."

මේ මගේ පරන ඉල්කකටම යන්න පාර හෙමින් සිරුරේ තදන හැටි මං පුහුණත් ආසාවෙන් බලන් තිබ්වා. මේ ගමන්ම අනුරාධිත් එක්ක ගිහින් රොහානිව හම්බ වුණා නම් හොඳයි කියල මට හිතුණා.

"එහෙත්ම ඔයාට් අද හවස මගේ ගෙදරට එන්න පුළුවන්ද ඉඳවර.. මොකද අද හවස රොහානි එනව කියල මට කිව්වා.."

ඉඩ්බේත් වතුරට දාන්න හැදුවනම් 'අහේ' බුදු මාව මාව කම් දාන්නෙපා, මට වතුර පෙට්ල මැරෙයි' කිව්වදු.. මේ ආපු ආරාධනාවක් අන්න ඒ වගේම කමයි.

"ඔයාගෙ ගෙදර තම කඩුද ඉන්නෙ..?"

"ආපෝ.. බයගුල්ලෙක්නෙ.. බයවෙන්නෙපා.. මමයි, සර්වත්වුයි විකරයි ඉන්නෙ. රොහානි එනකොට කොහොමත් කාර විකර වේවි.. ඔයා විකක් කලින් එන්න ඉඳවර.."

"මම තම් බය නෑ බබා.. ඒත් මං ඔයාලග ඉන්නවා කඩුරු හරි දැකලා ඔහේමන කනේ තිබ්බොත් හෙම.. ඔයාට පුස්තකක් එන්නත් පුළුවන්නේ.. අනික සර්වත්වුත් ඉන්නවනේ.."

"සර්වත්වු හැන ඔයා හික කපුරු කරගන්න මම හිත

- පිටු හැසි -

ඉඳවර.. එයා මගේ පැත්තෙ.. අනිත්තෙක ඉතිං මං කැමති කෙනෙක්ව මගේ ගෙදරට ගෙන්න ගත්තහම් කාවටත් පුස්තකක් නෑනේ.."

"මහේමටවත්..?"

"ඔව්... එයාටත් එහෙම තමයි.."

අනතුරුදායක පිම්මකට මං අඩි දෙකම කියල කිවුණා. මොන දේ වුණත් ආපසු හැරෙන්න නම් මගේ කිසිම අදහසක් තිබුණේ නෑ. තවත් පැය බාගයක් විකර අනන් මගත් කතා කර කර ඉඳල මං කාර් එක ස්ටාර්ට් කර ගත්තා. අනුරාධි මං දිනා බැඳුවේ අහේ දැන්ම යන්න බෑ කියල වගේ. ඒත් මේ වෙනකොට අනුරාධිත් එක්ක මං පැය තුනක් විකර ගත කරල කිවුණා.

"ඔයා හවස එනව නේද ඉඳවර..?"

"ම.. බලවුකො.. බිස්තක් වැඩ වගකට මට ගම්පහට යන්නත් කියෙන්නවා.. ඒක කල්පර් කරගත්තොත් මං එන්නම්.."

"ඔයා හරි තරකයි ඉඳවර.. ඔයා ඉස්කෝල් පොරොන්දු වුණා එනවා කියලා.. මං අද ඔලිස් ගියෙත් නෑ.. හවස් වරුවම මට පාලුවෙන් ඉන්න වෙන්නෙ.."

උඩේ පාලුව නැති කරන්න මට ඒ කරම් වෙලාවක් යන්න හැකියේ.. උඩේ මාව හැඳින්නුවේ කොන්දක් නැති එකේ විදියටනේ. ඉතිං ඒ කොන්දක් නැති එකා මේ විදියට උඩේ ඉන්නවා කියල උඩ දැන ගත්තොත් හෙම උඩ පුළු

— යෝජනා කළේද, එක්කරා... —

වෙන හැටි මට බලන්න හරි ආසයි අනුරාධි. ඒත් ඒකට තව කල් කියෙනවා.

"හරි.. මියාලන ආවොත් මට මොනවද දෙන්නෙ...?"

"මි.. දෙන්න පුළුවන් මිනම දෙයක්.."

"ඒ කියන්නෙ මිනම දෙයක් දෙනවා..?"

"ත්ම.."

කාර් එකෙන් බහින ගමන් අනුරාධි කෙදිරිපි හඩින් කිව්වා. අගේ දෙයියනේ.. මේ ලෝකෙ ඉන්න හැම ගැනියෙක්ම මෙහෙද..? දවසක් දෙකක් කතා කරපු ගමන් ඇඳව ගන්න පුළුවන්.. මේ වගේ ගැණු කසාද බඳින මිනිසා ඇත්තටම පව්කාරයෙක්. කාර් එක රේස් කරල වගේ ඉස්සරහට ගන්න ගමන් මං ආයෙත් ප්‍රේක්ෂක පැඩිල් එක පැහැවා. ගල් ගැහිලා වගේ කාර් එක එක තැන තතර වෙද්දි ගෙදර දිහාව යන්න ගියපු අනුරාධිත් තතර වුණා.

"මේ වෙනකොට දිලන්න ඉන්නෙ කොහෙද..?"

මෙව්වර වෙලා අනුරාධිත් එක්ක කතා කරපු බොරු ලංගකුකම් පැත්තකට දාල මං කතා කෙරුවා. අනුරාධිත් මං දිහා බැලුවේ පුදුම වෙලා වගේ. ඒත් එයා මං අහපු ප්‍රශ්නට උත්තරේ දුන්නා. ඉස්කෝලෙ යන දවස්වල පිරිමි ඉස්සරහ මොන ශිල්ප දැමීමත් වයසින් මුහුණු ගිහින්න ඉන්න මේ අවදියේදී අනුරාධි පිරිමිත් අවනත වෙලා සිටියාක් මං තේරුම් ගත්තා.

"ඇන්ඩර්සන් රෝඩ් එකේ.."

— පිටලා හැසි —

"මිනිසා ගෙයක් සල්ලිවලට ගත්තද..?"

"නැ.. රෙන්ට් එකට ඉන්නේ.. ඇන්ඩර්සන් රෝඩ් එකයි, ප්‍රිඩ්ලන්ඩ් ඇවිතිපු එකයි එකතුවෙන තැන ඉඳල ඩිංග දුරයි.."

මගේ මුණට ආපු අමුතු නිත්‍යව කාර් එකේ කිසිබ මිරර් එකෙන් මං දැක්කා. කළුබෝවිල හොස්පිටල් එක හරියෙ ඉඳල කොහුවල පැත්තට ඩිංග දුරක් වෙන්න කිසිබ ඇන්ඩර්සන් රෝඩ් එක මගේ හිතේ ඇදුනා. එහෙත්ම උඹයි, මමයි මුණ ගැහෙන දවස වැඩි ඇතක නැ දිලන්න. බොහොම ඉක්මනට උදාවෙන ඒ දවසෙ උඹට බය හිතෙන දේවල් මත හුඟාක් වේවි... අවුරුදු ගාතක් මං විඳවපු දේවල් වලට පොලියක් එක්කම උඹට දෙන්න මිනනේ.. නැත්නම් දෙපැත්ත බැලෙත් වෙන්නෙත් නැතෙ.

මුතුන් හිතාගන්න බැරිව වගේ අනුරාධි බලාගෙන ඉදිදි මං කාර් එක ඉස්සරහට ගත්තා. දිලන්න ගැන අහන්න මං ඉක්මන් වුණා වැඩිවික්ක කියලත් මට හිතුණි. ඒත් හැම දෙයක්ම කරන්න ඉතුරු වෙලා කිසිබෙ සිමින කාලයක් විතරයි. ඒක හරිද කරන හැම දෙයක්ම සැකයක් නොහිතෙන්න පුළුවන් කරමි ඉක්මනට කරන්න මං හිතාගත්තා.

කාර් එක වත්තට දානකොටම වගේ පරපුරාමින් මගේ ඉස්සරහට ආවා. මනිෂා ගැන හොයන්න කියපු දවස ඉඳල මං වැඩිය මිනිස්සෙක්ක කතාවක කරන්න ගියේ නෑ. පුළුවන් කරමි නිදහසේ මිනිහට ඕන විදියට වැඩ කරන්නකි මට ඕන වෙලා කිවුණේ. හැබැයි මොන දේ වුණත් පරපු මට කතුපුදාසක උත්තරයක් අරන් එනව කියල මං දැනත් හිටියා.

"පුංචි මහත්තයා තව වුවුවත් කලින් ආව නම් හරි.."

"ඇයි පරපු..?"

"ලොකු මහත්තයා දැන් ඩිංගකට කලින් තමයි තෝත් කරල ඉවර වුණේ.. මහත්තයා යනිපෙන් ඉන්නවද කියල ඇහුවා. කරද විතරද ආයෙ ජපානෙට එන්න හිතන් ඉන්න කියලත් ඇහුවා..."

"ඉතිං උඹ මොකද කිව්වේ..?"

"මං කිව්වා පුළුවන් කරමි ඉක්මනට ඒවි කියලා.. ඒ වෙනකොට පුංචි මහත්තයා කසාද බිදින තෝනවත් එක්ක එනවා කියල මං කිව්වා.. ලොකු මහත්තයා ඒකට හුඟක් යන්නෝසත් මහ හයිසෙත් හිතාවුණෝ.."

"හරියට හරි පරපු.. උඹ හරි දේ කියල කියෙනවා.. ඇත්තටම උඹ කිව්ව දේ වේවි.."

එතකින් එහාට මං මුකුත් කියන්න ගියේ නෑ. ඇත්තටම පසාදයක් බැඳලා බෝල බෝල බබාල දෙන්නෙක් තුන්දෙනෙකුත් සදාකෙන මට හුඟක් ආදරේ කරන ගැහියෙකුත් එක්ක ජීවිතේ සතුටින් ගෙවල දාන්න මටත් හිතිලා තිබුණෝ. ඒත් ඒ හැමදේටම පලින් මං දිවුර ගනිපු පළිගැනීම මගේ ඇස් ඉස්සරහ පේන්න තිබුණෝ.

හෙවිල ගියපු පව්කාර අතීතයෙ මං විදපු දුක් කන්දරාවල් එක පිට එක නැගල මට කිව්වමට වගේ හිතාවෙන්න අරන් තිබුණෝ. ඉතිං ඒ පළිගැනීම මත්තෙම ජීවිතය දිය කරල දානව ඇරෙන්න මට වෙන කරන්න දෙයක් තිබුණේ නෑ. ඒකයි මං හවස හතරාමාර වෙද්දි කාර් එකක් අරගෙන අනුරාධගෙ ගේ දිහට ආවේ. ඒත් මං බලාපොරොත්තු වුණේ තැනි විදියෙ දෙයක් අනුරාධගෙ ගේ ඉස්සරහ තිබුණෝ. ඒක ලා නිල් පාට හොන්ඩා සිටික් කාර් එකක්.

හිතට අමුත්තක් දැනුණත් හොන්ඩා සිටික් එක පිටිපස්සෙන් මෙන් තද නිල් පාට බිඳු බර්ඩ් කාර් එක නවත්කල මං බැස්සා. අනුරාධගෙ ගෙදරට මං ආවේ වැරදි වෙලාවකද කියල හිත හිතා හිත්තිලා තිබුණ බවට ඒක තද කෙරුවා. තත්පරයකවත්

හිසේ නැ. ඉස්සරහ දොර කිසිම සද්දක් නැතුව ඇරුණා. කොන්ඩය කඩල දාල රෝස පාට ස්කිනියකුයි, කළු කොටු වැටුණු මාර්කෝස් ඩෙතිමකුයි ඇදගෙන අනුරාධ ඒ ඇවිළි ඉඩෙන් එබිල බැලුවා. ඒත් මං බැලුවේ ඒ ඉඩකඩෙන් පෙනිමිම සාල දිහා. මොකද කියනව නම් හේ ඇතුලේ ඉන්නෙ කවුද කියල බලා ගන්න මට ඕන වුණා. ඒත් ජ්‍යෙෂ්ඨානෙක කවුරුවත් හිටියෙ නැ.

"අනේ.. අනේ.. මයා හුඟාක් පරක්කුයි ඉඳුවර.."

මහේ අතින් අල්ලගෙන හේ ඇතුළට යන ගමන් අනුරාධ කිව්වා. හැරවියොත් ඇහේ ගැටුණහම දැනෙන පිලිකල වගේ හැසිමක් මට දැනුණත් මං ඉවසක් හිටියා.

"කාගෙද අර කොන්ඩා සිටිත් කාර් එක..?"

සාලේ සැටියේ වාඩිවෙන ගමන් මං ඇහුවා. ඒ අතරේ මුළු හේ පුරාම ඇහැ යටත්ත මං අමතක කෙරේ නැ. විශාල කැබිනට් එක උඩ අනුරාධගෙයි, මහේගෙයි වෙඩිත් ලොටෝ එක කියල තිබුණා. මහක උඩු රැවුලක් කියල තිබිබ මහේගේ කෙටිවු එකක් කියල මං දැක්කා.

"රොෂානිගෙ අනේ.. ඇයි මයා හිතුවේ මහේගේත් ඇවිල්ල ඇති කියලද..?"

"මහේගේ ආවත් පුස්තකයක් නැ.. මං මිනිහටත් කෙලින්ම කියනවා මං අනුරාධට කැමතියි කියලා.. මොකෝ මිනිහ මාව මරාගෙන තත්තද..?"

අනුරාධගෙ මුණේ පුළු හිතාවත් පිටුණා. මං ඒ කියපු දේවල් ගැන හැඳි මහ හුඟාක් සංකෝස වුණා කියල මට හේරණා. මහේගේගේ හිස් වෙව්ව ලෝකට ගැනි හදන්නෙ අවුල්ක් නැතුවම මාව ජොයින්ට් කරගන්න කියල මට ඒ වෙනකොටත් වැටහිලයි තිබුණේ. ඇතුලේ තිබිබ කාමරේකින් පුළු සද්දක් ආපු හින්ද, මෙමිවර වෙලා මුනින් මුණ බලාගෙන ඉඳපු මායි, අනුරාධයි ඒ දිහාව හැරුණා. ටිකු ජෙපර් එකකින් අවුල්ක් පිහිද පිහිද අපි දිහාව ඇවිදගෙන ආවේ ලංසි පෙනුමක් සියෙන කෙල්ලක්. කොන්ඩේ සම්පූර්ණයෙන්ම තනි පාට කරලා ස්ට්‍රේට් කරල තිබුණ සුදු පාට ගැණු රූපෙ අඳුනගන්න මට විකක් වෙලා ගියා. බාහිර පෙනුමෙන් කොයි තරම් වෙනස් වුණත් මේ මං ඉස්සරහ ඉන්නෙ රොෂානි කියල මං හිතා ගත්තා. මුළු එකකට හුඟාක් සමානකම් කියපු උඩ ඇඳුමක් විකරක් ඇදත් ඉඳපු රොෂානි මහේ මුණට එබුණා.

"හලෝ.. හැන්ඩ්සම්.. මයාද අනුගෙ යාලුවා..?"

යාන්තමට හිතාවෙන ගමන් මං රොෂානි දිහාව අත දික් කරා. ඕනම පිරිමියෙක්ව වසනයට ගන්න පුළුවන් අඳුරු පාට ලස්සන ඇත් මහරුල මං අනුරාධ දිහා බැලුවා.

"එහෙනම් අනුරාධ මං ගැන මයාට කියල වගේ.. මං බලන් ගියාම අනුරාධගෙ යාලුවා මං හිතුවටත් වැඩිය ලස්සනයිනේ.. වෙර ඉතයන්නට ආ.."

"කැන්ස්ස්.. කැන්ස්ස්.. මයත් මං හිතුවට වැඩිය හැන්ඩ්සම් බෝයි කෙනෙක්නේ.. දැන් කෙල්ලො කීදෙනෙක් විකර යාලු කරගෙන සිටිනවාද.."

රොහානි කෙලින්ම මාතෘකාවට ආවා.

"දැනට නම් පියයි, අනුරාධයි විතරයි.."

ම. කිව්ව දේව උං දෙන්නම හිතාපුණ. එතැනින් එහාට අපි තුන්දෙනාම නිදහසේ කියව කියව හිටියා. ඒ අතරේ දිලන්ත ගැන ම. කියපු දේවල් අනුරාධ, රොහානිත් එක්ක කිව්වා. ඔත්ත එතැන ඉඳල තමයි කතාව පටන් ගත්තේ. මව හිතාගන්නවත් බැරි තරම් දේවල් රොහානිගේ කටින් පිටවුණා. ඇත්තටම මව එව් විශ්වාස කරන්නත් බැරි තරම්. මොනව පුණ්ණ දැනගන්න ඕන නැති දේවලුත් ම. දැන ගත්තා.

"එකකොට දිලන්ත මියත්තෙක්ක කියල තිබුණා එයා හිත්දා ම. පුණ්ණත්ව පුණ්ණ කියලා.."

මුණත් අවුල් කරගෙන රොහානි මගේ දිහාව හැරුණා. මය සියෙන්ගෙන.. උළුව තව ටිකක් ඇවිස්සුවා නම් මව ඕනෙ කරන දේවල් ඔක්කොම දැනගන්න තිබුණා.

"ඔව්.. ම. හිතුවේ දිලන්ත මියාව මැරි කරල ඇති කියලා.. ම. අනුරාධත් එක්ක කිව්වත් ඒකයි.. මයාට හුඟාක් පුණ්ණ පුණ්ණ හේද..?"

"මය හැමදේම බොරු ඉඳවර. රොහානිගේ, මමයි දිලන්තව ආශ්‍රය කරා තමයි.. ඒත් මය වගේ දෙයක් රොහානිට වුණේ නැ.."

අනුරාධ එකතාරවම එහෙම කියද්දි රොහානි ගැස්සිල මියා කියල ම. දැක්කා.

"ඔ.. ඔයාගෙ නම ඉ.. ඉඳවරද..?"

පැවිලි පැවිලි වගේ රොහානි මගෙන් අතද්දි ම. හැමදේම හේරුම් ගත්තා. මේ වෙනකොට පිස්සං කොටුවකට වෙලා අනන්ත අප්‍රමාණ දුක් විඳන අහිසකයෙක්ව ගැහිට මතක් වුණ කියල මව හේරුණා.

"ඔව්.. ඇයි රොහානි එහෙම ඇහුවේ..?"

ම. අතපු දේව රොහානිගෙන් මව උත්තරයක් හම්බ වුණේනැ.. ගැහි වංගත් වෙලා යනකන් කල්පනා කරන්න ගත්තා. ඊට පස්සෙයි කතා කරන්න ගත්තේ.

"දිලන්ත මය වගේ කැන කතාවක් මයත්තෙක්ක කිව්වේ ඇයිද කියල මව හිතාගන්න බැ. දිලන්ත දැන් මාමිව මැරි කරල හිටියව ඒ දවස්වල සෙව් වෙලා හිටියෙ මනිෂා එක්කනේ.. මමයි, අනුරාධයි එයාලට පොරොන්දු කරා මිස දිලන්තගෙ පස්සෙන් හිසේ නැත. අනෙක පස්සෙන් යන්න තරම් වැදගත් මිනිසෙකුත් නෙමෙන දිලන්ත කියන්නේ.."

කතාව මව ඕන පැත්තට ඇදිල එද්දි මගේ පපුව ගැහෙන වේගෙ වැඩිවෙන්න ගත්තා. මේ වෙනකොට මනිෂා ගැනත් කියවෙලා ඉවරයි. තව ඉන්නෙ වබෝදායි, ප්‍රමෝදයි විතරයි. අන්ත එතෙන්නට කතාව ගලාගෙන එනකං ම. මහා හුඟාක් ඉවිසිල්ලෙන් බලන් හිටියා.

"අපොයි ඔව්.. ඉස්කෝලෙ යන දවස්වල ඉඳලම දිලන්ත කෙරුවේ බලු වැඩිමනේ.. හේද රොහානි..?"

"හා.. මට දැන් මතක් වුණි.. මං මේවිචර වෙලා මතක් කෙරුවෙත් ඒකයි.. උඹට මතකද අනු.. ඔය මට කිව්ව වගේම කතාවත් දිලත්ත උගේ යාලුවකුටත් කියල තිබුණි. ඒ යාලුවගෙ ලව් එක හිතාගත්තවත් බැරි විදියට තැනි කරල දැමීමේ.. ඔය වගේ එක එක කතන්දර ඒ කොල්ලගෙ කතේ කියල.."

"මයිගෙඩි රොහානි.. මට මතකයි.. මට මතකයි.. ඒ බේරියගෙ නම නම් මට මතක නෑ.. ඒත් වේව්ව දේවල් හොඳට මතකයි.. ඉර රෝස සාව ලස්සන ගර්ල් එක්කෙන ඒ බේරිය යාලුවලා හිටියි.."

"ගර්ල්ගෙ නම මට මතකයි බං.. ඒකිගෙ නම වබේදා.. ඒත් ඒ කොල්ල නම් හුඟාක් අහිංසක එකෙක්.."

රොහානි එතෙම කියද්දි මගේ හිත වෙච්චල ගියා.

"අහිංසක වුණට වැඩක් නෑ බං.. උං මහ කොන්දක් නැති එකෙක්.. නැත්නම් ඉතිං කෙල්ල උංට බුට් එක කියල වෙත එකෙක් එක්ක යනකන් උං බලන් ඉද්විද..?"

"ඒක නම් ඉතිං ඇත්තම තමයි.. ඒ කොල්ලා ඇවි කෙරුවේ මහ නපුංසක සාව එකක්නේ. තමන්ගේ කෙල්ල, දිලන්තට ලංගෙනා කියල දැන දැනත් උං දේන බදලම කෙල්ලට දිලන්තට පුරා කෙරුවෙත්.."

දත් ඇදි දෙක කඳ කරල හපාගෙන මේ ඇහෙන කතාබහ අහගෙන හිටියත් මගේ හිත ඇතුළෙ පැයට පැයට තිබුණේ තොස-පිදෙන වේරයක්.

WWW.EXPRESSLANKA.TK 97

"උඹට මතකද අනු.. අපි ඔය වබේදා යාලු කොල්ලට මහ පාර මැද්දේදිත් පාව දැමීමා. උං ඔයවත් බිමට පාත් කරගෙන ඒ නැමදේම අහගෙන හිටියා. අඩු ගානෙ උං අපිට පුංචි ඇවුක් එකක්වත් කෙරේ නෑ.. උං ඒ තරමට කොන්දක් නැති එකෙක්.."

කොල්ලෙක්ගෙ හිත පුරාම රැදිල තියෙන අහිංසකකම, කෙල්ලෙක් වෙනුවෙන් බැදිල ඉන්න තරම, මේ වගේ අසික්කින ගැනු මනින්නෙ, කොන්දක් නැතිකම කියන ප්‍රමිතියෙන් කියල මං දැනගෙන හිටියා. හිතේ වේරය දේරෙ ගල ගලා තිබුණත් මම සරුංගලයෙ හුල තවත් ඉහල ආකාශෙට යැව්වා. හුලා පාරෙන්තෙක්ක තව තවත් පාවෙලා බලපල්ලකෝ..

"දැන් ඔය, ඔයාලා කිව්ව ගර්ල්ගෙ නම මොකක්ද..?"

"වබේදා.."

තුන්වෙනි පාරටත් අනුරාධගෙනුයි, රොහානිගෙනුයි ඒ නම එක පාරවම පිටවුණි. අඩුරුදු දහයකටත් එහා රත්තරං පෙම් මිනකයක දුක් හෙවතැලි හතර අතින්ම එබෙන්න ගනිද්දි මං හිත හයිය කර ගත්තා.

"ඒ ගර්ල්ගෙ නම නම් හරි ලස්සනයි.. ඒත් ඔයාලා ඔය කියන දේවල් මට පිළිගන්න බෑ.."

බොහොම සාන්ත දාන්ත හඩින් මං කියද්දි අනුරාධයි, රොහානියි ගැස්සිල වගේ මං දිහා බැලුවා. ඒ රූමත් මුණු ඉවුරේ පිබිබේ මොහොතක මං සලකුණු.

"මියා හිතන්නෙ අපි බොරුවක් කියනවා කියලද..?"

"බොරුවක් ද ඇත්තක්ද කියල මං දන්නෙ නෑනෙ ඉඹානි.. එක් මට මෙතෙම දෙයක් හිතෙනවා.. මිය කියන බෝයි, වබෝදා එක්ක යාලුවෙලා හිරිය නම්, මිය කියන තරම් අහිංසක එකෙක් නම්, මිය කියන තරම් කොන්දක් නැති එකෙක් නම්, අරම මේවා ඉහුණ පළියට වබෝදාව දාල යයිද..?"

මහේ කවහඩ විකෙන් වික ප්‍රාණවත් වෙද්දි කෙල්ලො දෙන්නා මුණින් මුණ බලා ගත්තා. ඒ තත්පරයෙම උං ඇස් වලින් ඉහි කර ගත්ත හැටින් මං දැක්කා.

"අහෝ.. අපි මිය කතාව නවත්තමු ඉඳුවර.. මේ අනවශ්‍ය දෙයක් ගැන කතා කරල, අපේ ලස්සන කාලෙ නැති කර ගන්නෙ ඇයි..? අද කවුරුවත්ම නැති එකේ අපි කුන්දෙනවා කොඳ..ට.. එන්ජෝයි කරන්න පුළුවන්නේ.."

හික ඇදල ගන්න තරමේ සොළුරු අව්‍යාජ හඩකින් කියන ගමන් අනුරාධ මහේ අහේ එල්ලුණා. ගැරඬියෙක් ඇහේ ගැවෙද්දි දැනෙන පිළිතුල මුළු ඇත පුරාම පැතිරිලා යද්දි, මං ඒ අත හෙමිට පැත්තකට තල්ලු කරා. උමල වගේ ජරා ගැනුනගෙ හුස්ම හොඳක්වත් නොගැවෙන්න කියනවා නම් කොයි තරම් කොඳද..? එක් ඉතිං ඇතිත් ඉඳල හරි, ලිහිත් ඉඳල හරි, මේ දිව්‍යකේතු පළිබෝධ මං ඉවරයක් කරල දාන්න මින..

මුලින්ම උංකාවට එද්දි මං හිතුවෙ මහේ වේදනාව ගැන විතරයි. මං වික්ද යුක් ගැන විතරයි. එක් කල්යානිගෙන් දැන ගත්තු දේවල්වල නැවියට මං විඳවනු තරම්ම යුක් කන්දරාවක්

වබෝදාවක් විඳින්න ඇති. තට්ට තනියම, කිසිම හිතවතෙක් නැතුව, හරි හමන් කෙනෙක් නොදන්නා පළාතක ඉඳන් පිවිහේ විඳවද්දි වබෝදාව කොයි තරම් වාරයක් අපේ අතියම මතක් වෙන්න ඇතිද..? වබෝදා කොයි තරම් අඩන්න ඇතිද..? මව් වබෝදා.. අපි දෙන්නා විඳවු හැමදේම වෙනුවෙන් මං මේ පළිබෝධ කරනවා.. අපේ අහිංසක ආදරේ නැති කරල දැමීමට, අවුරුදු දහසකටත් වැඩි කාලයක් අපි දෙන්නව ඇත් කරල දැමීමට මං, මුං එකකුටුවක් යහතින් ඉන්න දෙන්නෙ නෑ.. ඉන්න සුරලෝකෙන් අවිච්ඡි මහා තරකාදියට මං උමලට ඇදල දානවා.

"මොනාද ඉඳුවර මියා කල්පනා කරන්නෙ..?"

"එන්ජෝයි කරන්න නම් මාත් ආසයි අනුරාධි.. මොකද සිහිපුස්වල ඉඳල ආවට පස්සෙ, තාම කිසි ගිනියක් ගත්තෙ නෑ.."

හිතේ පහළ වුණු හැම බිහිසුණු හැඟීමක්ම පැත්තකට ඇදල දාල, ආදරණීය කටහඬකට මං උගුර පාද ගත්තා. මහේ කතාවෙන් කෙල්ලො දෙන්නගෙම මුණුවල මල් පිපුණා.

"මියා හරිම හේක් ඉඳුවර.. ගැණියෙක්ගෙ හිතේ තියෙන හැම හැඟීමක්ම හේරෙන මියා වගේ පිරිමියෙක් ලිහිත් ඉන්නෙකක් මොන තරම් වාසනාවක්ද..?"

"ඉතිං දැන් ඒ වාත්ස් එක් උදාවෙලානෙ කියෙන්නෙ.. මං මියාල දෙන්න ලිහිත් ඉන්නවනෙ.."

"අපි දෙන්නම..?"

- යෝජනා කමිටු රැස්වීමක් -

යෝජනාකරුගේ, අනුරාධගේ මුණු දෙකටම පුදුමය මුහුණ
වෙලම් අවලම් සංකෝචයක් ඇති කිසිවක්. ඒ අවලම් සංකෝචය
කොරුවට කර මාත් මුණු මැදට ගන්න මත කියල හිතදද
කමයි යෝජනා ඇවිල්ලා මගේ සිතේ වාඩිවුණේ.. හැබැයි,
කමක් වාඩිවුණේ මොන කරම් විෂය ගෝර සර්පයෙක් සිතේද
කියල දැන ගන්න නම්, හැනිට සිහිය නැති වෙනවා කියල ම.
දැනත් හිටියා.

"ඔව්.. අයි මියල දෙන්න කැමති තැද්ද..?"

ගැනු දෙන්නා උඩින්ම කැමිසිසි කියල දැන දැනත් ම.
බලාපොරොත්තු කඩවෙලිට හඩකින් ඇහුවා. ඒ රහතුවට උ.
දෙන්නට පිස්සු හැදුන නැති එක විකරයි. සමහර විට අනුරාධගේ
සයිසුක් යන සිතෙ විකාස උනාවක්දෝ කියල හැනිට හිතෙන්න
ඇති. ඇත්තටම අනුරාධ විකරක් නෙමේ, රෝෂානිත් කලබල
වෙලා සිසුණ.

"අ.. අයි.. අයි මියාට හුනාත් කැමිසිසි ඉඳුවර.."

එක පිට්ටම ඉහුණු ඒ වර්ත වලින් මගේ වාගට එකට
යන මාර්ගය මට ලෙයි කරල දුන්නා.

"එක් අයි.. අයි කොහෙද එන්ජෙයි කරන්නෙ..?"

"අයි දෙයියන්.. මේ සාහරයක් වගේ ගෙයක් කියෙන්නෙ..
අවුට ඇති පදත් සංකෝච වෙන්න පුරවන්නෙ.. මියා මෙහෙට
කැමිසි කැන්නම්, අයි රෝෂානිලට යමු.. ඒ ගෙදර මිටත් වඩා
ලොකුයි.."

- වැඩල නැයි -

අවලම් සහගත වැඩකට මේ කරම් උනන්දුවෙන් කරන
කතාබහක් මට මිට කලින් ඇහිලා තිබුණේ නෑ. ඒක හිතේද
මගේ හිතටත් ආවේ අවලම් සහගත ගතියක්.

"ඒ උනාට මං ඒ දේට කැමති නෑ.."

"ඒ.. ඒ.. කිව්වේ..?"

මගෙන් පිට වෙලිට වටන වික ගැණු දෙන්නටම අදහගන්න
බැරිවුණ.

"මියාල මය කියපු ජ්ලේස් දෙකටම අයිතිකාරයෝ
ඉන්නවනේ.. ඒ වගේ තැන්වල ඇත්තටම සිකිසුරිට එකක් නෑ..
අනික අනුන්ගෙ තැනකදි හොඳට එන්ජෙයි කරන්නත් බෑ
කියල දෙයක් මගෙ හිතේ කියෙනවා.. ඒක හිතේද අයි වෙනිත්ම
තැනකට යමු.."

"මියා කියන දේ අපිට තේරෙන්නෙ නෑ ඉඳුවර.."

කොදොල් වෙන ගමන් අනුරාධ මට ආයෙත් හේන්කු
වුණ.

"ඒකනෙ.. මියා අපිට බය කරනවනෙ.."

අතින් පැත්තෙ ඉඳපු රෝෂානිත් මට කුරුල් වුණ. ඇගේ
ගැවේදි කොයි කරම් පිලිකල් සහගත වුණත් විබෝදාගෙයි,
මගෙයි මිහිදත් කරපු අති-සක ආදරේ වෙනුවෙන් මං තැම
දෙයක්ම ඉවසගෙන හිටියා.

WWW.EXPRESSLANKA.TK 99

"කිසිම දෙයක් ගැන බියවෙන්නෙපා.. මං හැමදේම බලා ගන්නමි.. කවුරුවත් මියාලව දකින්නෙ නෑ.. මේතනින් ගෙතිව්ව වගේම ආපසු මේතෙත්ව ගෙනැල්ල බාර දෙන්නවා.. ඒක ප්‍රොමිස්.."

"ගෙතිව්වා වගේම?!"

අනුරාධගෙ පිටව හසියෙන් පාරක් ගහන ගමන් රොසානි මගේ ඇඟට ආයෙන් බරවුණා. 'බියවෙන්නෙපා.. උමල ආයෙ මේගේ එක්ක..'

"එතෙම තං ඉතිං ගමන හරිනේ.. මං අතිද්දා උදේ අව වෙදිදි මේකෙන්ම එන්නවා.. මියාලව අරන් යන්න.."

මගේ කතාවෙන් ගැණු දෙන්නගෙම මුණු දෙක සංතෝසෙන් පිම්පිල ආවා. මුණුත් හරියට අර මාංග හත්කක සක්කු කොට්ටාසයක් වගේ. හැම වෙලාවෙම බලන් ඉන්නෙ කාගෙ හරි ඊරි මාංගෙ උරා බොන්න. ඒකට අව්ව වැස්සෙ හේදයක් නෑ.

"එතෙම ඉතිං.. මං දිලන්කව හම්බවෙන්න යන්නෑ.. මොකද මිනිස මට බොරුවක්ක කරල සියෙන්නේ.."

"හරියට හරි ඉඳවර.. දිලන්ක වගේ කෙනෙක් හම්බ වෙන්න පිම්පිල මයාගෙ මේ ලස්සන නිවාඩුව සවුත්තු කරගන්නෙපා.. ඒත් ඉතිං මට තමි පුළුල් දිලන්ක මේ කරමි බොරු ගොඩක් මියාව සිව්වෙ ඇයිද සියලා.."

"ඒක තමි මටත් හිතාගන්න බෑ.. හැබැයි මිනිසා මියා ගැන තමි කතා කෙරුවෙ දෙකේ ගැහැනු මිනිසා.."

කොටේ එනෙකට.. එකකොට අපිට මුළු දවසක්ම සංතෝස වෙන්න පුළුවන්තේ.. මොකද කියන්නේ..?"

ගැණු දෙන්නම මුණින් මුණ බලාගෙන කල්පනා කරන්න ගත්තා. ඒත් ගැණුත්ගෙ නුවණ කොයි කරමි දිග ද පළෙඳ කියල මං හරියවම දැනගෙන හිටියා. උමල මය කල්පනා කරන්නෙ මාව අත්දවින්න.. ඒත් කව ඉස්සරහට ඇන්දිල ඉන්නෙ උමලමයි.

"කැමිති නැත්නම් අවුලක් නෑ.. මියාලව එනෙම යෝජනාවක් කරපු එක ගැන මං කණගාටු වෙන්නවා.. මං හිතුවෙ මං වගේම මියාලත් යෝකල් ඇති කියලා.. කොහොමටත් මං සයිප්‍රස් වලදි ගත කරපු ජීවිතේ අනුවයි මියාලත්තෙක්ක කතා කෙරේ. එතේදි අදහස් ප්‍රකාශ කරන්න ගැණු පිරිමි හේදයක් නෑ. තමන්ට උවමනා දේ අතික්කෙතාට කෙලින්ම කියල දාන්නවා. මය ලංකාවෙ අය වගේ හිතේ එකක් කියාගෙන තව එකක් අරහෙටයි, මේතෙටයි කිය කිය ඉන්නෙ නෑ. හැබැයි ඉතිං මියල දෙන්නගෙන් කවුරු හරි සයිප්‍රස් යනව තමි දැන්ම ඉඳන්ම ඒ පරිසරයට හැඩ ගැහෙනව තමි ලේසියි.."

මගේ කතාවෙන් පස්සෙ ඒ රුමක් මුණු දෙකේම හිතා 48 අැදිල ගියා. ඒ හිතාවල් කොයි කරමි වංක ද කියල කියනව තමි උං දෙන්නගෙ ආත්මෙ මෙතනදිම නිදහස් කරල දාන්න මට හිතුවණ.

"කැමිති නැතුව තෙමෙ ඉඳවර.. මියා අපි ගැන මොනව හිතයි.. තෙමෙ අපි ගැන මොනව හිතයි.. අතික අපි දන්න අදහසක අය මුණක් ඉන්නවා.. ඒ කවුරු හරි දැක්කොත්..?"

- සෙවන හරිද රත්නායක -

අනුරාධක ඇස් දෙක උඩ යන තැටි මං බලන් හිටියෙ පිළිමි තරම් ආසාවකින්. ගැහි කියවවත් හිතන්නෙ තැනුව ඇති ගැහිවත්, රොහානිව වගේ ඇවිත් එකක් එව් කියලා. ඒකනෙ මෙව්වර වෙලා උඩ දාගෙන මොණරා වගේ තැටිවේ. තැටුම් නම් ලස්සනයි. ඒත් පස්ස පැත්ත එළියෙ.

"මං මං ගැනත් කතා කරන..?"

"පව්.. දිලන්තව මිය කවුද ගර්ල් කෙනෙක් එක්ක යායුවෙන්න බැරි වුණේ මොහොත් කියලා.."

"මං මින්ද ගර්ල් කෙනෙක් එක්ක යායුවෙන්න බැරි වුණො..? අනේ.. අනේ උඩ නම් හොඳක් සිද්ධ වෙන්නෙ නැ මේ කියල කියන කතාවලට.. මං.. මො මේවා විශ්වාස කරනවද ඉඳවර.. පලිස් ඉඳවර.. මො හිතන්නෙ අපි වල් ගැනු කියලද..? පලිස්.. අපිව කියන්න.."

සිව්වත් නැතත් උසිල වල් ගැනු නමයි. ඒ වික කියන්න මොත් දිව අතවම් වචන ආවත්, තාවිටියෙ හොඳම දර්ශනේ සියෙන්නෙ කව් ඉස්සරහට හින්ද මං හිතාවත් මුණ මැදට ගත්තා.

"පස්සද අනුරාධ.. මේ කොහේවත් ඉන්න බල්ලෙක් කිරුවට පත් පාත්වෙතවද..? 'වෙස් ඉටි රිසි බබො..' මම නම් මො කතා සහ පහසුවත් ගණන් ගන්නෙ නැ. ඒත්.. ඒත් මට මොලගෙන් දැනගන්න දෙයක් සියෙතවා.."

"ඒ.. ඒ.. මොකක්ද..?"

ගැහු දෙන්නම මං දිනා බැලුවේ තරහට වගේ. ඒ රාග

- ධර්ම හාසි -

මිශ්‍රිත මුණුවල අවිනිශ්චිත බවක් රැඳිල තිබුණා. මං හිටියෙ ඒ ගැන හුඟක් සංකෝසෙන්. මොකද අවුලක් තැනුවම මට මිනෙ කරන තැනට කතාව මං අරගෙන ඇවිල්ලා තිබුණා.

"මොල අර කතාවක් කිව්වනේ, වබෝදා කියල ගර්ල් කෙනෙක් ගැන.."

"පව්.."

"දිලන්ත හිතුව විදිතටම වබෝදාගෙයි, අර අහිංසක කොල්ලගෙයි එලෙයාර් එක තැනිවෙලාම ගියාද..?"

අනුරාධයි, රොහානියි මුණින් මුණ බලාගත්තෙ එකම තත්වවේදි. ඒ මුණු දෙකේම ලොකු පුශ්ණාර්ථයක් සටහන් වෙලා තිබුණා.

"මො ඒ ගැන හුඟක් 'ඉන්ටරස්ට්' වගේ ඉඳවර.."

"මං.. හුඟක් නෙමේ විකක් විතර.."

"ඇයි ඒ..?"

"ඒකට හේතු හුඟක් තියෙනවා.. මොල කියනවා දිලන්ත දැන් බැලලු.. සෙට් වෙලා හිටියෙ මනිෂා එක්කලු. ඒ අස්සෙ මේ කොහේවත් ඉන්න අහිංසකයෙක්ගෙ ආදරයක් විනාශ කරලු.. බලන් ගියහම මේවියෙ කිසිම සම්බන්ධයක් නැතො.. හරියට තිකා කණ හාරද්දි රෝස මල් පිපෙනවා වගේ කතාවක්නෙ.."

දිලන්තගෙ වැඩ ඉස්සර ඉදන්ම එහෙම නමයි.. ඇත්තටම දිලන්ත කියල කියන්නෙ ආශ්‍රය කරන්න තරම් හොඳ කෙනෙක්

• පොදු කවි රසායනය •

නෙමෙයි. මොනව උනත් මනිෂා, දිලන්තට හුඟක් රදව් කරා
 මිය වබෝදාගෙන ලව් එක ක්‍රීක් කරන්න.."

"ඒ.. ඒ.. කිව්වො..?"

"මනිෂායි, වබෝදායි යාලුවෝ උනාට ගැහි, වබෝදාට
 පැහැනන ඉරියයා කරා.. ඒ වගේම වෙර කරා. අනික ඉන්සෙල
 යන දවස්වලම දිලන්ත අතින් මනිෂා අතාර වෙලන්තෙ හිටියො.
 ඒ ගැන අපේ යාලුවෝ හුඟ දෙනෙක් දැනගෙන හිටියො.."

හිනෙකින්වත් හිතපු නැති පැත්තකට කතාව ගලාගෙන
 යද්දි මගේ පසුව වෙගෙන් ගැහෙන්න ගත්තා.

"ඒත් මං හිතන විදියට ඒ වින්තිය වබෝදල දැනගෙන
 හිටියො නැ. ඇත්තවම බලන් ගියහම දැන් අපිට හිතෙනවා උං
 දෙන්නම කිසිම දෙයක් දන්නැති අභි-සකයෝ කියලා.. ඒත්
 දිලන්ත ඒ අභි-සකයෝ දෙන්නගෙ කුරුල් කුටුඬි විනාශ කළේ
 දැම්මො.."

විනාශ කරල දැම්මා කියල මාත් දන්නවා යකුනේ.. මං
 මේ කොයාගෙන යන්නෙ ඒවට හේතු තමයි.

"අත්තිමට මනිෂාට මීන උනා තමන්ට දිලන්තගෙන් වෙච්ච
 වැරද්දට වබෝදාවත් කරන්න.. ඒත් ඒක කරන්න බැරිවුණ
 එක හේතුවක් හිත්තො.."

"ඒ මොකක්ද..?"

"වබෝදා අතින් ඉදපු අභි-සක කොල්ලා හිතද.. ඒකට
 හුඟක් සෝපල් උනත්, ඒ කොල්ලට මහ හුඟක් ආදරේ කරා.."

• පිටු කෑම •

ඒත්.. ඒත්.. දිලන්තයි, මනිෂායි එකතුවෙලා උං දෙන්නව ඇත්
 කරල දැම්මො.."

"ඒ කොහොමද..?"

අහපු පුත්තෙට අකමැත්තෙන් වගේ අනුරාධ යටිකොල
 පෙරලනවා මං අහමිබෙන් වගේ දැක්කා. ඒත් රොෂානිගෙන
 තත්ව නම් ඊට වැඩිය හුඟක් වෙනස් උනා. ගැහි හුඟක්
 සංකේසෙන් මං අහපු දේට උත්තර දෙන්න ලක ලැස්සි වුණො.

"බෙනේදි දිලන්ත කෙරුවෙ පුදුම කරමෙ කපටිකමින්.
 ඉතිහාසි ශාස්ත්‍රයේ කරපු අපි දෙන්නටවත් ඒ ගැන
 හිතාගන්න බැරි උනා. අපි මුලින්ම හිතුවෙ වබෝදාත්තෙක්ක
 යාලුවෝ ඉදපු බෝයි, ගැහියෙක් වගේ එකෙක් කියලයි.."

"ඒ බෝයි පුදුම කරමි අභි-සකයි රොෂානි.. අපි ඉන්සෙල
 යන දවස්වල අපිට මුණ ගැහිවිට අභි-සකම කොල්ලා තමයි ඒ.
 වබෝදා උංව බඩ බැදගෙන ආදරේ කෙරුවෙන් උගේ ඒ
 අභි-සකමට. හා.. මට දැන් මතක් වුණො.. මිනිහගෙ නම
 ප්‍රමේද හේද..?"

අනුරාධගෙ කර්න් මගේ නම පිටවුණහම මාව ගැස්සිල
 වගේ ගියා. ඒත් ඒ වැරද්ද මං බොහොම ඉක්මනට හදා ගත්තා.
 එහෙතම උඹල දෙන්නටත් හැමදේම මතකයි. අවුරුදු දහයකටත්
 වැඩිය මායි, මගෙ රත්තරං කෙල්ලෙයි දෙපැත්තකට කරල දාපු
 මිය නොසංචාල පාපොච්චාරණය උඹලම කරපල්ලකෝ..
 උඹලගෙ අභි-සක කවුරුන්ද වලින්ම මං ඒ කතාව අහන්න
 ආයා කැමැත්තෙන් ඉන්නෙ.

14

“ආණ්ඩු”

හරි අනු.. මවත් උගේ නම අමතක වෙලයි සිටුණේ. මියාට කියන්න ඉඳුවර.. මිය වබෝදායි, ප්‍රමෝදයි මොහොත් ආදරෙන් හිටියා. දිලක්ක කමයි ඒ දෙන්නට උදව් කෙරේ. කොහොම හරි උදව් වැඩි වෙලාද මංදා දිලක්කව, වබෝදා ගැන ආක සිතූණා. මේ ගැන ප්‍රමෝද චූකුත්ම දැනගෙන හිටිය නෑ. දිලක්කයි, වබෝදායි යාලුවො වගේනෙ ආශ්‍රය කරන්න. කැකයක් හිතන්න කරම් අවස්ථාවක් ප්‍රමෝදට ආවෙත් නෑ. ආරා උනත් ඒ වගේ දෙයක් හිතන්න බැර කරම් මිනිසා අභි-සකයි. අන්න ඒ අභි-සකකම හිතදම ප්‍රමෝදට එයාගෙ ආදරේ තැනිවෙලා ගියා..”

“මිය නැමදේම ඉඳුවර වැඩක් නෑ බං.. වෙච්ච දේ විතරක් උඩින් පල්ලෙන් කියල දාපං.. අනේ ඇත්තමයි.. අපරාදේ මේ තාක්කිවෙලා යන කාලෙත්. අපිට කොයි කරම් සංකෝසයෙන් ඉන්න සිටුණද පරණ කුණු කරන්දම අවිනේන තානුවි..”

“මේකත් එක්කරා විදියක සංකෝසයක් තමයි අනුරාධි.. නව ඩිංගක් ඉවසන්නකෝ.. ඊට පස්සෙ අපි ඇති පදන් සංකෝස වෙලි.. ඉතිං.. ඉතිං රොකානි..?”

අනුරාධිගෙ කම්මුලක් හෙමින් සැරේ මිරිකන ගමන් මං ආයෙත් රොකානි දිනාට හැරුණා.

“වබෝදා ලිව්වා වගේ ලියුමක් දිලක්කයි, මනිෂායි එකතු වෙලා උස්සනට ලිව්වා. කොහොමවත් මනිෂාගෙයි, වබෝදාගෙයි අත් අකුරු ටිකක් එක වගෙයි. ඒ ලියුමෙ කිටුණේ, වබෝදා, දිලක්කගෙ අතින් අනාට වුණා. ඒක හිතදා ලව් එලෙයාර් එක තවත්තමු කියලා. ඒත් අත්තිමටම දිලක්කවයි, මනිෂාවයි හිතූණා ප්‍රමෝද මේ ලියුම විශ්වාස කරනෙකක් නෑ කියලා. ඒක හිතද කවත් මොනව හරි මේකට එකතු කරන්න මින කියලා..”

“ඒ මොනවද..?”

මහා කාලකණ්ණි වෙරයකින් මුළු හිතම උතුරගෙන යද්දි පියව් සිහියට එන්න මං අසාර්ථක උත්සාහයක් ගත්තා. අනේ වබෝදා.. අපිට මේ මොනවද උනේ.. මුං තැමෝම එකතු වෙලා අපිව ඇත් කරලම දාලා හේද..? අපිට මෙහෙම කරන්න, අපි මුං මොන වැරද්දක්ද කෙරුවෙ.

“ප්‍රමෝද, වබෝදාට මුද්දක් දිල කිටුණා. මනිෂා කොහොම හරි දිලක්කත් එක්ක එකතු වෙලා මුද්ද ඉස්සුවා. උස්සලා අර ලියුමටම ඇවැව් කරල ප්‍රමෝදගෙ අතටම දුන්නා. ‘වබෝදා මියා ප්‍රසන්න කරපු මුද්දක් ආපසු එච්චා’ කියලා.. ඒ අතරේ දිලක්ක ප්‍රචාරයක් ඇරියා වබෝදා, ප්‍රමෝදට බුච් එක කියලා කියලා.. ප්‍රමෝදගෙ කොන්දා ගණ තැනි හන්දා වබෝදා එක වැරද්දක් කළා කියලා..”

WWW.EXPRESSLANKA.TK 103

- කෙටි කතා -

"ඉති..?"

"ඉන්කිම ලියම අතට ලැබුණ ගමන් ප්‍රමෝද් හැමදේම විස්වාස කරා.. ඇයි ඉති.. හැමදේම අකුරක් තැරම යාන්ත්‍රික රස්කම් කියනවනේ.."

කලින් දවසක කල්‍යානි කියනු දේවලක්, දැන් රොෂානියි, අනුරාධි කියන දේවලක් එකතු කරගම් මිතුරෙකු සර්ව සම්පූර්ණ ඇත්ත ඉස්කරන මං වෙලිල ගියා. දෙයියනේ.. මු.. මට තරල කියනනෙ කොයි තරම් ලොකු වංචාවක්ද..?

"ඊට තජෙන.."

අවුරුදු දහසකට වැඩි කාලයක් තීරපරාදෙ මගේ අභි-සක කෙල්ලට දැක තරු, මගේ කාලකන්තේ හිතට සාප පිටි සාප කර සන්න කමින් මං ඇහුවා. ඇයි දෙයියනේ මං මේ වගේ තජෙනක් බැන නිකමුවන් හිතුමේ නැත්තෙ. මේ අවුරුදු දහස පුරාම මං විශ්වාස වගේ, මගේ කට්ටි තනියම විදවන්න ඇති හේද වයි..? දෙයියනේ.. තිස්සත් කෝටියක් වැඩ ඉන්න දේවතාවුනේ.. මේක තම් පියව් සිහියකින් දරාගන්න පුළුවන් තරමේ ඇත්තක් නෙමයි.

"එකකින් එකට ඒ කතාව කල්‍යානි වුණා ඉඳවර.. ප්‍රමෝද්වත්, වෛශ්‍යවත් මොකද වුණේ කියල අපි දන්නෙත් නැ.. අනික දිලක්කට හිතනු තරම් ලේසියෙන් වෛශ්‍යව යාම කර ගන්නත් බැරවුණා. ප්‍රමෝද්ගෙ යාලුව හිතද වෛශ්‍යව, දිලක්කට ලංගලා හිටියට ප්‍රමෝද් එක පාරටම අතුරුදහන් ලොව පස්ස වෛශ්‍යව, දිලක්කට කැක කරන්න ගත්තා. මේ වෙලිට හැමදේම පිරිපස්ස දිලක්ක කරනා කියනා."

"එකකොට මො ඔුද්දයි, ලියමයි ප්‍රමෝද්ගෙ අතට ගියා"

- කෙටි කතා -

කියල වෛශ්‍යව දැනගෙන හිටියද..?"

"නෑ.. අපි හිතන විදිහට නම් එයා කිසිම දෙයක් දැනගෙන හිටිය නෑ.. අපි ගානෙ ප්‍රමෝද් එයාට දාල ගියේ ඇයිද කියලවත් වෛශ්‍යව දන්නෑ.."

"ඒ කියන්නෙ වෛශ්‍යවගෙ හිතේ හිටියෙ ප්‍රමෝද්ම විතරයි.."

"මව්.. ඒ ගැන තම් සියට දෙයියන ගැන්නවියක් දෙකැකි.."

රොෂානිගෙන් පිටවෙලිව වචන වලින් මගේ හිතට පුදුමාකාර තරම් කැනසීමක් දැනුණා. අන්නම තත්පරයෙ තර් මො තිවුරදයි, මො අවංකයි කියල දැනගන්න තම්බ වුණ එකක් කොයි තරම් ලොකු දෙයක්ද වයි.. මො මට ද්‍රෝහි වුණේ නෑ කියන එකක් කොයි තරම් ලොකු සැනසීමක්ද..?

"හැබැයි ඉති.. ඒ අභි-සකයොන්නෙ ආදරේ වලපල්ලට යවන්න මොල දෙන්නත් එකතු වෙලා කියෙනවා.."

"වෙන්න පුළුවන්.. ඒ කොල්ලා අභි-සක වැඩයි.. උංට ආදරේ කරන්න තේරෙන්නෙ නෑ.. උංව හොඳයි තපස් රකින්න හිමාල වනේට යවන්න.. හේද රොෂානි..?"

"එක ඇත්ත බං.. මො දන්නෑ ඉඳවර.. උංගෙ එතෙයාර් එක කැඩෙනකොට උං වෛශ්‍යව කිස් එකක්වත් දිල හිබුණ කැල්ලයි.. හත්.. හත්.. හා.."

අනුරාධි, රොෂානි මහා කැක විදියට හිතාවෙන්න ගත්තා. අත් දෙකෙන් ඒ සියුමැලි බෙලි දෙක අල්ලගෙන, උත්තෙ අන්නම හුස්ම බිංදුවක් ඉවරවෙලා යනකල් මිරිසගෙන ඉන්න තරම් ඉන්නවා මට දනිනවා.

හත්.. හත්.. හා.. මොම හිතන්න ඉඳවර.. කොල්ලෙන්

උනහම මිනිසුන් වැඩිය ඇතිවිට වෙනත් මිනිසුන් තේරේ...? අභිසංහතිය
 කියන දේ අද සමාජයට ගැලපෙන්නේ නැති කියලා ඒ කාලයේදී
 කේන්ද්‍රීය ගණකා කළා.."

"ඒක ඇත්ත.. ඒක ඇත්ත.. මමත් ඒක පිළිගන්නවා..
 කොල්ලෙන් උනහම ඉස්සෙල්ලට කරන්න මිනිසුන්, කොල්ලෙන්
 ගැනියෙන් කරන එක.. එහෙම තැන්වම කිසිම ගනියක් නැ.."

මගේ කතාවෙන් ගැහුණු දෙනෙකුගේ මුහුණ තවත් එළිය උනා.

"දැන් මිය කන්නේද වෙලා හුනාත් කල්තෙ අනුරාධ.. අද
 වෙනකොට මිය කියන විටේදායි, මිය කියන කාලයක්මෙයයි
 කොපේ ඉන්නවා ඇතිද..?"

"විවේදනා නම් අනිවාර්යයෙන්ම මැරී කරලා ඇති.. ඒකින්
 අපි වගේම කෙරෙල් බිඳිවෙන.. අපි කාලයක්මෙයයි නම් මෙලකකට
 මිනිස් වස්තූන් සිතක් විකර කාල පිස්සන් කොටුවක ඇති.. හත්..
 හත්.. හා.."

උදේකොට ආයෙමින් හිතාමතා ගන්නා.. දේශානුරාධ දිදී
 ඒ හිතා හිටිල් තැනි තැන්කෙන්ම ඇහෙන්න ගනිද්දී මං දක්
 ඇදී දෙක තද කරලා හතා ගන්නා.

"කොදයි වැරදිලාවත් ඒ කාලයේදී අභිසංහතිය මයාල
 දෙන්නා ඉස්සෙල්ලට ආවොත්..? ඇවිත් තමන්ගේ ආදරේ විනාශ
 කරාට මයාල දෙන්නාගෙන් පිළිගන්න හැදුවොත්..?"

ගැහුණු දෙන්නම් මගේ කතාවට තෝන්වියට වගේ මුහුණ
 මුහුණ බලා ගන්නා. හරියට ඒ දේ මේ සමී ම කපේ පිද්ධ වෙත
 දෙයක් තොමයි වගේ.

"එවිට දෙයක් ඒකා කොහොම කරන්නද ඉඳුරු.. ඇත්තටම

කියනවා නම් උඹ කොන්දක් නැ.. අනික උඹ ආවත් අපි
 බයවෙන්නෙත් නැ.. උගේ කෙල්ල බලා ගන්න උඹ දැනගන්න
 හිත.. මොකද අපි තෙමෙන ආදරේ කෙරේ.. උඹ මුළු එක
 හමිම වුණාට මේ පැත්තක ඉන්න අපි පවිද..?"

"ඒ උනාට උගේ ආදරේ තැනි කරන්න මයාලක් දායක
 උනාගේ කෙල්ලෙ.."

කතාව එන්න එන්නම උණුසුම් වෙද්දී මං කටහඬට ආදරේ
 එකක් පොවා ගන්නා. තැන්වම මේ වැඩේ කරන්න අමාරු
 වෙනවා කියනෙක මට තේරුණා.

"මව් ඉඳුරු.. ඒ ආදරේ කඩන්න අපිත් උදව් දුන්නා..
 මොකද එකකොට අපි දිලන්නෙගේ හොඳ යාලුවොනෙ.. අනික
 මනිෂාත් අපේ යාලුවෙක්නෙ.. මොනවා උනත් අපි කටවිය එකතු
 වෙලා ඒ වගේ දෙයක් කෙරුවේ තැන්වම ඒක ගනියකුත්
 නැතෙ.. තේරු අනුරාධ..?"

"ඒක හමයි.. විවේදනාගෙන් ඒ දවස්වල මාර උණක්නෙ
 කිව්වෙ, ලෝකෙම ඉඳුරු අභිසංහතිය කොල්ලත් එක්ක යාලු උනා
 කියලා.. හරියට නිකං තලලෙ කියාගෙන වගේනෙ කිව්වෙත්..
 කොල්ලත් තවු-සකයා වගේ හිටපු හන්ද, ඒක හිතාගෙන ඉන්න
 ඇති ගහන ගහන පදේට උඹ නටවන්න.. අනික උගේ ඇවිසෙරේ
 පා-කඩ වර්තයක්නෙ අනු.. උඹට මතකද දිලන්නයි, මනිෂායි,
 විවේදනාට කොට්ටර මඩ ගැහුවද කියලා.. ඒත් අපි පා-කඩයා
 මුහුණ දන්නැති එකෙක් වගේ හැම දෙයක්ම අහගෙන බලාගෙන
 හිටියා. මයා දන්නා ඉඳුරු.. උඹ ගැනියෙන් වගේ හිතරම්
 අඩන එකෙක්.. ඩිංගු ඇත්තම් හොටු පොරාගෙන අඩනවා.."

"ඒ කියන්න කොල්ලට ආවේදී එකෙක්..?"

සෙසු කවි රසයකි -

"සංවිදිත තැනද මං දන්නෙ නැ.. ඒත් උංට පිරිමිකමක් නැ.. එහෙම එකක් සිටුණ නම් මිය පුත්තෙ විසඳෙන්නෙ ඔය්ට වැඩිය වෙනස් වීදියට.."

"ඊ කිව්වො?"

"මෙහෙමයි.. දිලක්කමක් දෙක තුනක් ඇතලි, දිලක්ක යාලු වෙලා ඉන්න කෙල්ල එක්කත් යාලුවෙලා, මනිෂා එක්ක හොටෙල් එහෙකමක් ගිහිත් වැඩක් පලක් කරගෙන මිනුස්සයෙක් වගේ ඉන්නවා.."

රත්තරු ඇරයක මිනක මණවර හැම පැත්තකින්ම ඇහෙද්දී මගේ හිත විසරා වැටෙන්න ගත්තා. එහෙමනම් පිරිමිකම කියලා උඹලා හඳුන්වන දේ නියම අර්ථකතනෙ මකයි.. කමක් නැ.. මේ කැමිදෙම්. උඹල මිය ගිහක පිරිමිකමේ අර්ථයෙන්ම සිද්ධ වෙයි..

කමක් හුනක් වෙලා රොහානියි, අනුරාධියි එක්ක ඉන්න පුරවන්සම් සිටුණත්, උංගෙ කතාවල් වලින් මගේ ඉවසීමේ බැම්ම එකක් එක පුපුරල යනවා කියල මට හේරුණා. ඒක හිතේද හිතක් හිටිය වෙලාවටත් කලින් මං අනුරාධියෙ ගෙදරින් එළියට බැස්සා.

තුන්දුවෙලා සිටුණට, මුර වටපිටාවෙම හොඳට ඉර එළිය වැටිලා සිටුණා. මහනාගෙ කැඩිය ඉඳල මිහමුට පැත්තට මං හෙමිත් කිරුවෙ කාර එක වුයිවි කරගෙන ආවා. මේ පාර දිගේ මට අවුරුදු දසකට කලින් කොයි තරම් ලස්සන අතියක් කැට්ටලා සිටුණද? වඩේදාගෙ අසින් අල්ලගෙන පුංචි එකක් වගේ කපියෙක් හිතාවෙයි, මං කොයි තරම් සතුටකින් මේ පාර දිගේ ඇවිදගෙන යියාද? ඒකටත් අවුරුදු දසකට කලින් මේ

- 215 කවි -

ඉස්සරහට එන්නා කියල හේරෙද්දී මගේ හිත කඩාගෙනම වැටුණා.

"හුනක් දවස් වලට මට නිදාගන්න හියහම මියාගෙ ඇස් දෙක මකක් වෙනවා ප්‍රමෝද.."

කමක් තරව තරව පුංචි එකක් වගේ වඩේදා කියපු හැටි.. උරහිසෙන් පල්ලෙනාට කඩාගෙන වැටුණු එයාගෙ ලස්සන කොණ්ඩෙ සුළං පාරට එහෙම මෙහෙට පැදුන හැටි.. කිසිම දෙයක බරක් පතලක් නැතුව මං වඩේදාගෙ විසිරිලා යන කොණ්ඩ කැරලි තරි ගස්සන්න හඳුන හැටි.. වික්‍රපයක සිදුවීම් පෙළක් වගේ මගේ හිතේ ඇදිල ගියා. ඇයි අපිට මෙහෙම උගේ වඩි..? අගේ අපි කොයිතරම් සංකෝසයෙන් හිටියද..?

"ඇස් දෙක විතරද මකක් වෙන්නෙ වඩි..?"

"මි.. එන්න එසා තරකයා.. තරක කතා කියන්න.."

"ඉඬි. මං තරක කතාවක් කිව්වද..?"

"නැ.. නැ.. මියා හුනක් කොඳයි.. හුනා..ක් කොඳයි.. ඉඬි. ඉන්නකො.. මියා මට කතාව කියන්න දුන්නෙ නැහැ.. සමහර දවස්වලට නිදාගන්න ගිහිත්, හුනක් දාට මං නිත්දෙන් රැ ඇතුරෙන්නවා. මියා මගේ දිනා බලන් ඉන්නවා වගේ මට මැවිල හේතවා. මග අඬි+සක ඇස් දෙක මට කවදාවත් අමතක කරන්න බෑ ප්‍රමෝද.. මේ ආත්මේ විතරක් හොමයි.. ඊළඟ ආත්මෙන් මග ඇස් දෙක මට මකක් වෙයි.. මට ජීවිතේ කියල දෙවි.."

වඩේදාත්, මමත් සංකෝසයෙන් ඉඳු පු අත්කිම දවස් ඉඳ වෙනකොට මහකයක්ම වෙලා ගිහිත් ඉවරයි. හිත අනන්තයටම කඩාගෙන වැටේද්දී අපේ අත්පලයක්, දෙකක් අරගෙන සිහිය වැටිලා කන් කිගෙන සිගෙන යන්න මගේ හිතට ආවෙ පුදුම

- කෙටි කතා -

ආසාවක්. එක් හැමදේම අතරින් වසින අතරණිය හිතාම
 මැව්ල පොදේදී ම. ඒ අතර අතරල දැමීම. මය ලස්සන
 සිතාවම, ම. නිකනිවත් දෝඩි වෙන්තන නැ වයි.

සතුල වඩුන් එක සිව්වුවම ඇවිල්ලා ම. වාතනේ පාර
 අසිතව කරල නැවැත්කුවා. ම. කාර් එකෙන් බැස්සෙ බෙන්සන්
 ඇති හෙස් සිතැව්වුවත් පත්තු කරගන්න ගමන්. මගෙයි,
 එබේදානෙයි සිතා නව්ල් හතර වටින්ම දෝකාර දෙද්දී මගේ
 ඇස්වලට කළු උනාගෙන ආවා. අනේ අපිට අපි නැති වුණානේ
 වයි..

ම. ලංකාවට ආපු පළවෙනි දවසෙම මියාව දැක්කා. ඒ
 කර්මයේ අවුරුදු දහසකටත් පස්සෙ.. මියා ඒ වගේමයි.. ඩිංග්ස්වත්
 වෙනස් වෙලා නැ.. එක් මියාව නැතිගෙන ආදරේ කරපු මේ
 ලෝකෙත්ම අති-සක කොල්ලා කියල හඳුන්වපු ම. කොයි තරම්
 හම් වෙනස් වෙලාද? ඔව් වයි.. මගෙයි, මගෙයි අති-සක
 ආදරේට වල කපපු එකකුටත් ම. යහතින් ඉන්න දෙන්නෙ
 නැ.. මුර ලෝකෙම, හැම අස්සක් මුල්ලක් තැරම හරි, හොයල
 ම. උත්ති කොයා ගන්නවා.. උ. එකකුටත් ම. සංකෝසෙන්
 ඉන්න දෙන්නෙ නැ.. ම. උත් හැම එකක්ම විනාශ කරනවා.

"ඇයි පුළු මහත්තයා මේ කරම් පරක්කු වුණේ..? ම. බය
 උත්තරෙක්ක.."

ඒ අත් පසුවෙලා හෙදරට ගොඩ වෙද්දී පරපුරාමත්
 සිටිය පාර දිනාම සිලාගෙන. මිනිසා කොයි තරම් වෙලාවක්
 ම. එකතල් සිලන් ඉන්න ඇයිද සිතා ගියොත්මො ම. පුළු
 සිතුවා.

- කිතු හයි -

"ම. ගැන බයවෙන්නෙපා පරපු.. හරි නම් ම. ගැන උඹට
 බයවෙන්න කිවුණේ මිට අවුරුදු ගණකට කලින්.. එක් අද
 වෙනකොට කාලය හුණක් ගෙවිල ගිහින්.. එදාට වැඩිය අද ම.
 ගස්සිමත් මිනිසෙක්. උඹ හොඳට මතක තියාගනි.. මගේ ආදරේට
 හතුරුකම් කරපු මිනිස්සුයි අද මට බයවෙන්න මින.."

"මේ යන ගමනෙදී පුළු මහත්තයාට කරදරයක් වෙන එකක්
 නැ නේද..?"

පරපුරාමත්ගෙ ඇස් දෙකේ කිඩබෙ පැහැදිලි බයක්. එක් ඒ
 බයම මගෙ හිතට ගෙනාවෙ මහා ලොකු ගස්සියක්.

"ඇයි උඹ එහෙම ඇහුවේ..?"

"ම.. මට පුළු මහත්තයා ගැන බයක් හිතුණා.. ම. දැන්
 මේ කියන්න යන දෙයින් පුළු මහත්තයාගෙ ජීවිතේ තව කොයි
 පැත්තකට පෙරලෙයිද කියල මට හිතාගන්න බැ.. ඒකයි.."

"මගේ ජීවිතේ තවත් පෙරලෙන්න පැති නැ බ.. මට දැන්
 මේ මුර ලෝකෙම අතින් පැත්තට පෙරපුනත් කමක් නැ.. මට
 මගේ අති-සක කෙල්ලට නැත්තම නැතිවෙලයි කියෙන්නෙ..
 හැබැයි මෙන්න මේකක් උඹ මතක තියාගනි.. මගේ නැතිවුණ
 සංකෝසෙ වෙනුවෙන්, ම. උත් හැම එකක්ගෙම සංකෝසෙ
 විනාශ කරල දානවා.. ඒකෙ ආයෙ දෙකක් නැ.."

"ම. දෙයක් අහන්න මට බිහින්නෙපා රත්තරං මහත්තයෝ..
 මේ කරන දේවල් වලින් මහත්තයාගෙ නැතිවෙව්ව සංකෝසෙ
 ආයෙ හම්බවෙව්ද..?"

අද උදේ පරපුරාමත් ඇහුව හොඳ ප්‍රශ්නයක්. ඒ අද
 මෙව්වර දවසක් මමවත් කල්පනා කරල කිවුණු දෙයක් නොමියි.

සමස්ත නවීන රාජ්‍යයක්

විවිධ ලක්ෂණයන් දරන බෙහිල ශිෂ්ට, සංකීර්ණයෙන් හිතානොවිචිති
 දරන බෙහිල ශිෂ්ට වාසස්ථාන එක්ක. ඒ දේ මට සියට දෙසියක්
 දරන බෙහිල ශිෂ්ට වාසස්ථාන සියතව වගේ මේ මං.
 විශ්වාසයෙන් සියතානුයි. ඒත් පරපුරාමත් සියතව වගේ මේ මං.
 කරන දේවල් වලින් ඒ සතුට ආයෝග්‍ය වේද..? ඒ ප්‍රශ්න ඉස්සරහ
 තම මං හිරිවුණා. ඒත් කැමැදිම දැන් ආයෝග්‍ය වුල ඉඳල හදාගන්න
 බැරි කුණකටයි ඇවිල්ල සියයෙන්.. ඒක හිතද මේ කරන
 දේවල් වල අවසානය කැන මම දැන්මම හිතන්න යන්න කැ..
 හැකිම, අතිරික්තයෙන් මට මොනවම හරි දෙයක් ලැබෙව්වො.
 මං අත්ත ඒ දේත් අරගෙන ජනාතොට යන්නවා.. කැබැයි ඒ
 නිකමම හොඳයි.. සියලු දේම දිනාගන්න කියනවා මිනිසෙක්
 වීමට.

"මගේ සතුට මට ආයෝග්‍යත් තමයිමෙව්ව සියත විශ්වාසය
 මට සියතව.. ඒක ආයෝග්‍ය දෙයක් කැ.. දැන් ඉතිං මොනවද
 උමට සියතත් සියතවයි කිව්වෙ..?"

"පසුවුණු දවස් වගේ මං අර හෝනා ගැන හොයල
 බැලුවා.."

"මමිනි..?"

"කව් මහත්තයො.. මං ඉස්සරහල්ලක් බයවුණෙ ඒකයි.. දැන්
 ඒ හෝනා ඉන්න කන්දෙත් එක්ක, මහත්තයා කොහෙන් හිඟල්ලා
 තහරවෙයිද දන්න කැ.."

"කර්ණ නික කැනයි, ආයෝග්‍ය පවත් ගන්න කැනයි මං
 කොටම දන්නවා පරපු.. මං දැන් මේ අමතූපස් වැඩේට පය
 සියලු ඉවරයි. ආයෝග්‍ය අවසාන ආපස්සට ගත්තොත් මං විනාශ
 වෙලා යන්න උනත් පුරවන්න. අන්න ඒකත් හොඳට හේරුම්
 අරගෙන උමට සියතත් සියතව විශ්වාසයක් උනෙමිනි.."

WWW.EXPRESSLANKA.TK 108

- 219 -

ඒවා අනන්ත මං මේ ඉවසිල්ලක් කැබැයි ඉන්නෙ.."

ඉස්සරහ කිසිම දින හාත්තපි පුටුවේ දිශාවෙලා මං පරපුරාමත්
 දිනා කෙලින්ම බැලුවා. ඒ දුප්පත් ඇස්වල සිටුණෙ පුද්ගාකාර
 කරම අවංකකමක්. ඒ අවංකකම ඉස්සරහ මගේ හිතත් ගල්
 ගැහිල ගියා.

"මමිනි ගම්මන්පිල සියලු සියත්තෙ අද වෙනකොට ශ්‍රී
 ලංකාවේ ඉන්න ජනප්‍රියම වෙලිතාවය නිළිය.."

"මොකක්..?"

පරපුරාමත් සියලු දේ මට අදහාගන්න බැරිවුණා. අර
 ඉස්සර කැලැටිකමට, කතා කරන කියෙත් වගේ ඇඹිරි ඇඹිරි
 ඉඳපු කෙල්ල..? මේක විශ්වාස කරන්න පුරවන් දෙයක්ද..?
 පරපුරාමත්, මමිනි සියලු වෙන කාට හරි රැවිලාවක්ද..?

"මං කිව්ව දේ පුංචි මහත්තයාට විශ්වාස කැ වගේ හේද..?
 ඇත්ත තමයි.. මය තම අයිති කෙල්ලට හොයන්න ගියහම
 මමත් මුණ දුන්නෙ මහ විශාල ප්‍රශ්නකට.."

"ඒ කිව්වෙ..?"

"මය මමිනි සියත කෙල්ලට අඳුනන්නෙ නැති කෙතෙක්
 තැනි හිතදා.. ඕන පුංචි එකක් පවා දන්නවා.. ඇයි ඉතිං
 ජනප්‍රිය නිළියක්නේ.. ඉන්න කැන හොයාගන්න ඩිංගක්වත්
 අමාරු උනේ කැ.."

"ඒ සියත්තෙ මේක 'රයි වාග්ට' එකක්..?"

"මං එහෙම හිතනවා මහත්තයො.. මෙන්න මේ සියත්තෙ
 ඉන්න කැන ඇවිත් එක.. මේ මොබයිල් නම්බර් එක.. මේ
 අමාරුමක්.. ඇමෙරිකාවෙන්ම එකක් දාගන්නව තම

- යෝධ සම්මුත රත්නායක -

සෙල්ලතෙ මැනෙන්නේ එක්ක කතා කරන්න වෙයි.."

"උඹ මේකට සෙල්ල සෙල්ල කියල කියන්නෙ මනිෂා තාම බැල බැලේ..?"

"තාම නැ.."

"ඒක නම් සුභම් සුභ ආරංචියක්.. කැන්ක් යු පරපු.."

"ස්තූති කරල මගෙ හිත රිද්දන්තෙතා මහත්තයෝ.. මං මේවා හදවතින්ම කරන උදව්. සුංචි මහත්තයාල මට කරපු උදව් වලට, මං වෙනුවෙන් කරපු දේවල් වලට මට ජාති ජාතීන් ණය හෙවල ඉවර කරන්න බෑ. අපු දෙකේ කෝලාහල දවස්වල ඉඳල මහත්තයාල මාව ආරක්ෂා කරපු හැටි මට අද වගේ මතකයි. ඒ මතකයක් එක්ක මං ජීවිතේ අරගෙන යන්නම්.. මේවා ඒවට ලැපු කියන්නෙතා මහත්තයෝ.. මට මහත්තයා වෙනුවෙන් දෙන්න පුළුවන් අඩුම දේ තමා මගේ පණ. පුළුවන් උනොත් මං ඊටත් වැඩිය දේවල් කරනවා.."

පරපුරාමත් කියාගෙන කියාගෙන යද්දි මං තාත්ති පුටුවෙන් තැබුවිටා. එකතම අද වෙනකොට මනිෂා කියල කියන්නෙ ලංකාවේ අංක එකේ වෙලි තාවා තිළිය. බලන් ගියහම මට හද්පත්ත වෙලා සියොත්තෙ ලේසි පාසු අයත් එක්ක ගෙමෙයි. ඒ මොන දේ උතක් මං වියාගෙන යන මතුළු දැලට දිලන්න කියල පව්කාර කමියාව අමුණ ගන්න එක මගේ ඉස්සරහ සිසිබ ලොකුම තැටුවක් වෙලා තිබුණා. ඒත් ඉතිං ගැටලුව මොන තරම් වියාල උතක් රොෂානිවයි, අනුරාධිවයි වගේම දිලන්නවයි මනිෂාවගින් යහසින් ඉන්න දෙන්නෙ නෑ කියලා මං අත්තිමට සිතා ගත්තා..

ආ ආ ආ

WWW.EXPRESSLANKA.TK 109

- ගිවිසුම තැබී -

15

රිට්

කැම කාසු ගමන් පරපුරාමත් නිදාගන්න ගියා. මං බලන් හිටියෙත් පරපු ඩිංගක් එතෙට මේතෙට වෙනකන්. මොකද එතකොට තමයි මට නිදනගේ මේ වැඩේ කරගන්න පුළුවන් වෙන්නෙ. අනුරාධි, රොෂානි මාව බලාපොරොත්තු වෙන්නෙ අනිද්දටනෙ. ඊට කලින් මනිෂාගෙ වැඩේට පිළිගැන්වූ සකස් කරගන්න මීනා කියල මං හිතාගත්තා. මොබයිල් තෝන් එක අතට අරගෙන මනිෂාගෙ නම්බර් එක ඩයල් කරල මං කණට ලංකර ගත්තා. මොකක්දෝ තොත්තේරෙන භාෂාවක සොදුරු සංගීත රාවයක් ගලාගෙන ගිහින් කස්තර ගානක තිහැඩියාවක් මතුපුණා. මං හිතුවේ කෝල් එක කව් වුණා හරි. කව් කරා හරි කියලා.. ඒත්..

"හෙලෝ.."

හිතාගන්නවත් අමාරු කරමේ ලගන්නා සුළු කටහඬක් තිහැඩියාවක් ඇහුණා. මොකක්දෝ අනුරාධි ආශ්වාස කරපු, මගේ ගෙ ඉඳපු අවු

- කොටුවේ සිටින රජකරා -

අඩුවීම මගේ ආදරේට වල කපනු මනිෂා කියන ඔහුගේ ගැහැණියට මේ තරම් ලස්සන කටහඬක් ආවේ කොහොමද..? මට හිතාගන්න බැරිවුණා.

"මිස් මනිෂා ගම්මන්පිල.."

"ඔව්.. මම මනිෂා නමයි, කතා කරන්න.."

"මිස් මනිෂා.. මං 'ඉඳුරු ප්‍රොඩක්ෂන්' එසේ 'මිනර්' කතා කරන්නෙ.. මගේ අලුත්ම වෙලි වුමා එසේ 'මේන් කැරැක්ටර්' එකට අපි ඔයාට තේරා ගත්තා. ඒ ගැන කතාබහ කරගන්න අපි දිනකක් දාගනිමුද..?"

තත්පර භාණ්ඩ නිකුත්යාවක් ගෙවිල යද්දි මං කියනු දේ ගැන මටම සැකයක් ආවා.

"මොකක්ද ප්‍රොඩක්ෂන් එක කියල කිව්වේ..?"

"ඉඳුරු ප්‍රොඩක්ෂන්.."

"මි.. එහෙම එකක් මං වැඩිය අහල නැතෙ.."

පවත් ගත්තු තැනම වැඩේ අනාගත්තද කියල මට හිතෙද්දි ගැනීම ආයෙත් කතා කරා.

"මිස්ටර්ගෙ නම මොකක්ද..?"

"මම ඉඳුරු.. මිස් මනිෂාට බිසි නම් මං ඔයාගෙ මැනෙර් එක්ක කතා කරන්නම්.."

"මගේ මැනෙර් මේ දවස්වල අසනීප වෙලා.. ඒ හින්දා මගේ හුඟක් වැඩ පවා අවුල් වෙලා.. මටම තේරෙන්නෙ නෑ මං මොනව කරන්න ඕන ද කියනවා.."

"මිස් මනිෂා.. ඒ ගැන වොර් වෙන්වෙපා.. මං කැමැත්තෙන්ම"

- වැඩ භූමි -

බලාගන්නම්.. හැබැයි ඉතිං මට මිස් මනිෂාගෙ වටිනා කාලයෙන් සැකෙන වෙලාවක් මේ වැඩේට උවමනා වෙයි.."

"ඉ කිව්වේ..?"

"මේක ඇවිල්ලා ඉන්දියාවක් එක්ක එකතුවෙලා කරන දැවැන්ත නිර්මාණයක්. ඉන්දියාවේ ඇත්තේ ජාතික මේක රහස්‍යතාව. මේ ගැන ලෝන් වලින් කතා කරන්න බැරි හින්දයි මං වෙලාවක් ඉල්ලුවේ.."

"ඔ. ඔයාට කොයි වෙලාවෙද එන්න පුළුවන්.."

මං අහන්න ඕන ප්‍රශ්නයක් මනිෂා මගෙන් ඇහුවා. ඒ කියන්නෙ වැඩේ ගොඩ කියලානේ.. ඉන්දියාවක් එක්ක ජොයින්ට් වෙලා කරනව කිව්වහම ගැණි එක පයින්ම කැමති වුණා කියලා මට තේරුණා.

"මට නම් ඕන වෙලාවක පුළුවන් මිස් මනිෂා.. ඔයා කැමති නම් මේ වෙලාවේ උනත්.."

මගේ කතාවට හීන් හිනා හඬක රාවයක් එනා පැත්තෙ ඉඳල ගලාගෙන ආවා.

"අනේ.. මේ වෙලාවේ නම් බෑ මිස්ටර් ඉඳුරු.. මි.. මං කියන්නම්.. වූවිටත් ඉන්නකො.. මගේ ඩයර් එක බලලා මම කියන්නම්.. මට තත්පරයක් දෙන්න.. ජලීස්. මි.. හෙට කඩදද.. ආ.. හරි.. හෙට 21යි.. 21 උදේ ජූවිත්.. හවස.. ආ.. හරි.. මිස්ටර් ඉඳුරු.. ඔයාට පුළුවන්ද හවස තුනට විතර එන්න.. මගේ ගෙදරට.."

"රයිට් මං හරියටම තුනට ඔයාගෙ ගෙදරට එනවා.. තීරණය වුණාක් වුණාක් මම ඔයාගෙ ජොයින්ට් නම්බර් එකට ලෝන් කරන්න.. කොහොම උනත් මිස් මනිෂා හෙටම මේ වැඩේ දාගන්නෙක"

සමස්ත සම්ප්‍රදායික රටක්

සමස්ත සම්ප්‍රදායික රටක්

නොදුටු. මොකද කවි සම්ප්‍රදායික රටක් ලෙසින් සලකන අපි මිස් මිනිසාත් එක්කම ඉන්දියා යනවා.."

"ඉන්දිය මිස්ටර් ඉන්දිය.. එක නමි විකස් ප්‍රශ්නයක් වෙයි.."

"ඒ මොකද..?"

"ඉස්සරහට එක දිනටම මට ක්‍රමයක්.. බාරගත්තා වැඩ හුඟාක් පියෙන්න.. මහ දෙක තුනකින් මොනා මට රිලීස් වෙන්න බැරිවෙයි.."

"හ.. එකට ප්‍රශ්නයක් නෑ.. අපි සාකච්ඡා කරලා, ඇමිලිකන් සයික් කරලා, ඇඩ්විට්ස්මන්ට් දාලා, අනිත් වැඩ වික කරන්නෙකොට මය කාලය නිකමිම ගෙවිල යාවි.. මොනව උපක් මයා ආයෙ අප්ප් ප්‍රාමා බාරගන්නෙපා.. මොකද එකම උපකාර මට ලොකු ප්‍රශ්නයක් එනවා.. අනික දැනටමත් මට මයා මිත්තා ප්‍රශ්නයක් ඇවිල්ලයි කියෙන්නෙ.."

"ම.. මිත්තා මයා ප්‍රශ්නයක්.. ඒ මොකක්ද..?"

"ඒ තැන ම.. මිස් මිනිසාට හම්බ වුණෙම කියන්නමි.. එකෙමි කෙටි කරාවමි තුනට ම.. මයාලෙක ගෙදර ඇති.."

"ම.. කේ.. මිස්ටර් ඉන්දිය.. බායි.."

මිස්ටර් වැඩිය ඉස්සරහට මාලුවට ඇමි දාගන්නක් දැන්මම මැරෙන්න නොදී මාලුවා හොඩව ඇදල ගන්න හැටි ම.. කල්පනා කරා. මොන දේ කරනව උපක් ඉස්මත් නොවිම මත සැහෙන රාජ්‍යයක් මට සිදුණා. එක් මට ලංකාවේ ඉන්න ඉතුරු වෙලා කිසික කාල පිමාර් අනුව හැමදෙයක්ම දැනටමත් කරන්නක් වෙලා සිදුණා.

මිනිසාත් එක්ක කතා කරල ඉවර වෙලා ම.. ආයෙත් ඉස්සරහ හාන්සි පිටුවට ආවා. විබේර්දාගෙ අභි-සක හිතාව ඇස් ඉස්සරහ මැවිල පෙනෙද්දි ම.. ඇස් දෙක තද කරල පියා ගත්තා. ආයෙමිත් හනිකට ඇස් ඇරල බලද්දි මගේ ඉස්සරහ කිසිණේ හිස් අවකාශයක් විකරයි. හිත අනුරක් ගෙනාපු ලස්සන මතකයක් විකරක් ඉතුරු කරල විබේර්දා මට නොකියම ඇතව යන්න ගිහිල්ලා සිටුණා. මේ වෙනකොට මයා කොහේ ඉන්නව ඇතිද..? මයා මොනව කරනව ඇතිද..? ම.. ඒ කිසිම දෙයක් දන්න නෑ.. ම.. කොනොමද මයාව නොයාගන්නෙ..? ලංකාවෙන් යන්න කලින් මට මයාව නොයාගන්න බැරි උනොත්..? මය වගේ ප්‍රශ්න මත හුඟාක් ඉස්සරහ ම.. අතරම.. උනා.

ජපානෙ ඉඳල ලංකාවට ආපු පළවෙනි දවසෙම ම.. මයාව කතා කෙරුව නමි..? අඩුතානෙ මයා තැනපු බස් එක පිටිපස්සෙන්වත් ගලේ කෙරුව නමි.. මයා ඉන්න තැනක්වත් මට නොයාගන්න කිසිබො.. එක් දැන් මම කොහෙත්ද මයාව නොයාගන්නෙ..? ආයෙ පාරක් කල්පනාමි හම්බවෙන්න ගියොත්..? මිටි.. ඒ අදහස තරකම නෑ.. විබේර්දාව නොයන එක ආයෙත් පවත් ගන්න කියෙන්නෙ එනනිත්මයි.. දෙයිගො කරුණාවන්ත නමි මට පුංචිම පුංචි හරි ආරංචියක් සියල කියාවි.

පසුවෙනිදා උදේ ම.. ඇතුරෙන්න කොටත් පරපුරමත් තැබිලා. ඇදේ ඉඳගෙනම කිරි මත් එක ම.. අතට ගත්තා. එක් පරපුරමත්ගෙ මුණ වැහි වලාතුර වලින් පිරිල සිටුණා.

"පරපු.. මුණගෙ මොකක්ද..? මට කියන්න බැරි දෙයක්ද..?"
 "මහත්කයාට කියන්න බැරි දේවල් මගේ ලේසන නෑ.."

- පොත් කියවීමේදී රසවත්වීම -

"එහෙනම්..?"

"මොවුනේ කුන්දෙනෙක් දැලට අහුදුණාට ලොකු මාලුවා කාමී එළියෙන මහත්තයෝ.."

මොවු ගැන කතාව පටන් ගත්තකොටම මං දැනගත්තා මිනිසා කතා කරන්න හදන්නේ දිලන්න ගැන කියලා.

"ඉති..?"

"මහත්තයා ඇයි උං ගැන හොයන්නෙ තැන්කෝ..?"

"මං ඇයි උං ගැන හොයන්නෙ..?"

පරපුරාමිනෙ ඇස් දෙක බලන් ඉදිදිම ලොකු උතා. මෙත් කතාව මිනිසාට දිවගන්න අමාරු උතා කියල මට හේරුණා.

"එහෙනම් මහත්තයා හදන්නෙ මේ ගැණුන්ට විනාස කරාට පස්සෙ කතාව ඉවර කරන්නද..?"

"උඹට වැරදිලා පරපු.. උඹට වැරදිලා.. විකක් නෙමෙයි මහ හුභාක්ම වැරදිලා.."

කමන්ට වැරදුනේ කොතනද කියලා හොයාගන්න බැරුව පරපුරාමින් ඔවුරු කසන්න ගත්තා. කිරි එක බිලා, හිස් මත් එක පරපුරාමින් දෙන ගමන් මං ඒ මුණ මැදට එවුණා.

"මෙත් කතාව ලේසියෙන් ඉවර වෙන එකක් නෙමෙයි.."

"එකකොට... එකකොට මට වැරදුණේ කොතනද..?"

"කල්පනා කරල බලපං... එකකොට හේරෙයි.."

"කාමී කඩවුල්.. මට දැනුයි හේරුණේ.. මම කරන්න මහ වැඩක්නෙ මං මහත්තයාගෙන් අහන විටම හේරුණේ.. උං හේරුණේ.."

- පිටුපස කැඩී -

කරල හතර හන්දි කඩල හේරන්න මින මමනෙ.."

කරන්න මින දේ අන්තිම දශමෙටම පරපුරාමින් කිව්වහම මෙත් හිතටත් මාර ගතියක් ආවා.

"මොනව තැකක් උඹට මාව හොදට හේරෙනවා.."

පරපුරාමින් කාමරයෙන් ගිණේ මුළු මුණම හිතාවකින් පුරවගෙන. මාත් මය විදියට හිතාවෙන්න ආසයි පරපු.. ඒත් ඒකට වැඩේදා මං ගාවින් ඉන්න මින..

"මහත්තයා හම්බවෙන්න කඩුද ඇවිත්..?"

විකකින් පරපුරාමින් ආයෙත් කාමරේට එවුණා. මාව හම්බවෙන්න..? මෙත් හිතට ආවෙ ලොකු කුතුහලයක්. මොකද මේ වෙනකොට ලංකාව ඇතුලෙ මාව අඳුනන්නෙ අනුරාධපුර, රොහානපුර විකරයි. එකකොට මේ ඇවිල්ල තියෙන්නෙ උදෙන්නද..? එහෙනම් උනොත් තම මට ලොකු ප්‍රශ්නකට මුණ දෙන්න වෙනවා.

"කඩුද පරපු..?"

"මං අඳුනන්නෙ නෑ පුංචි මහත්තයෝ.."

වී. වී. ස්ටැන්ඩ් එක උඩ තිබිබ ලයිටරයෙන් පිහරව්වුවත් පත්තු කරගන්න ගමන් මං එළියට ආවා. ආලින්දයට වෙලා හිටගෙන ඉන්න දෙන්නව දැක්කහම මට පුදුම හිතුණා. මුං කොහොමද මං ඉන්න තැන හොයාගත්තෙ.

"අයියෝ.."

"ඉස්සෙල්ලා වාඩිවෙලා ඉදිවුණෝ.. ඊට පස්සෙ බැරියා කතා කරන්න.."

කලින් දවසක රොහානපුර ගේ ඉස්සරහට වෙලා මිත්තු

- සෙවන සමීප රත්නායක -

- පිටු 103 -

බලපු කොල්ලො දෙන්නා.. මුං දෙන්නා ඇයි මාව හොයාගෙන ආවේ.. අනික මං ඉන්න තැන දැන ගත්තෙ කොහොමද..? මගේ ඉලක්කයට යන අතරමගදී අහම්බයකින් වගේ බාධකයක් එල්ල වෙලා තියෙන හැටි මට පෙනුණා. මේ දේ මෙතනින්ම තැවැත්තුවේ නැත්නම් ලොකු ප්‍රශ්නයක් ඉස්සරහට එන්න පුළුවන් කියල මට ඉවෙන් වගේ දැනුණා.

"වාඩ්වෙන එක ප්‍රශ්නයක් තෙමෙයි අයිගේ.. අපි දැන් දවස් තුන හතරක්ම බලාගෙන හිටියා අපේ වැඩේ වෙනකක්.. ඒත් බාරගත්තු විදියට වැඩේ වෙන පාවක් නෑ.. අයිගා කරන පාවක්ම නෑ.. අයිගට මතකද මංදා එදා අපි මුලින්ම හම්බවුණ දවසෙ අයිගා කිව්වා රොහානිගෙ වැඩේ මට බාර දීල පැත්තකට වෙන්ක කියලා. අපි අයිගට විශ්වාස කරා.. දැන් ඒ විශ්වාසට මොකද වෙලා තියෙන්නෙ අයිගේ.."

මගේ ළම හිටපු කරුණයා කෙලින්ම ඇහුවා. ඇත්තටම ඒ ප්‍රශ්න හුඟාක්ම සාධාරණයි. මගෙ හිතට ආවේ මාරම ගතියක්. ඒ ගතිය පිටම දුම් ගුලි දෙක තුනක් මං පවුට ඇතුළුවම ඇද ගත්තා.

"ඒ විශ්වාසට" මුතුන් වෙලා නෑ මල්ලි.. ඒක යයි අගේට තියෙනවා.. ඒත් මට කියන්න.. ඇයි මයාල දෙන්න මේ කලබල වෙලා තියෙන්නෙ කියලා..?"

"කලබල වෙලා නම් තමයි.. මායි, මෙකයි පුදුම විදවීමක් විදවන්නෙ.. මට හිතෙන්නෙම මිනිගෙ බෙල්ල මිරිකලා දාන්න.. අයිගා දන්නෑ.. අපේ අභියාචනා.. අපේ අභියාචනා.."

"ඉඳුරි.."

"අයිගට ඒ අසරණයගෙ නමක් මතකයි.. අපේ රහස්‍ය නමයි.."

අයිගේ.. උගේ අසරණ ජීවිතේ අත්හිම දවස් වික මේ ගෙවිල යන්නෙ.. උගේ ජීවිතේ කරන්න බෑ.. අපිට ඕන.. අපිට ඕන අපේ රත්තරං කොල්ලට මැරෙන්න කලින් මේ බැල්ලට විතාග කරල දාන්න. ඒ දේට මයා.. මේ කරමි පරක්කු ඇයි අයිගේ..? ඕයා පරක්කු ඇයි..?"

"මට මුතුන් තේරෙන්නෙ නෑ.."

"ජීවිතේ කිසිම දවසක සතුටක් ලබපු නැති අභියාචනාගෙ ජීවිතේ අත්හිම දවස් විකයි මේ ගෙවිල යන්නෙ.. ජීවිතේ ඉල්ලල ආදරෙන් කැගහද්දි ඒ අසරණයට ජීවිතේ දෙන්න.. රොහානි කියන බැල්ල මුතුන්ම කමේ නෑ.. උඟි හපයක් කරල අකුරල දැමීම එක ඇරෙන්න.. අපට තවත් බලන් ඉන්න නම් බෑ අයිගේ.. අපිට බෑ.."

සිස්සන් කොටුවකට වෙලා ජීවිතය සමහල වසන්තය කලවුන් දිය කරල දාන අභියාචනා කොල්ලගෙ අපැහැදිලි රූපෙ මගේ හිත උඩ ඇදුනා. මගේ ආදරේට විණ කරාවක් වැඩිය වෙරයක්, රොහානි ගැන ඒ හේතුව නින්නදා ආයෙත් මගෙ හිත උඩට ආවා. මගේ දත් ඇදි දෙක එකට තදවෙලා කිරි කිරි හාන සඳ්දෙ එවියටත් ඇහෙද්දි කොල්ලො දෙන්නා පුදුම වෙලා වගේ මං දිනා බැලුවා.

"බලන් ඉන්න බැරි වුණව උඹල දෙන්නට බලන් ඉන්න වෙන්නෙ අද දවස ඉවර වෙනකල් විතරයි.. මේ ආත්මේදි රොහානි කරපු දේවල් වලට ප්‍රසන්න එක හෙට දවල් වෙනකොට හැණිට තමිබ වෙනවා. උඹලගෙ අභියාචනා යාලුවගෙ ආදරේට සංග්‍රහලෙ දිපු බැල්ලට මං හෙට මතක බණ් කියනවා.."

"අ.. අදට තේරෙන්නෙ නෑ අයිගේ.."

- 229 -

"හෙට උදේ දහයාමාරට විතර ශ්‍රීත් වුඩි ගෙඩරි එකිනෙක
 ඇවිල්ල ඉන්න.. ලස්සන දර්ශනයක් බලා ගන්න පුළුවන් බව
 මං හිතනවා පියාලගෙ අනිසක යාලුවගෙ ජීවිතයට හෙටත්
 පස්සෙ ඇතැම්මක් උදාවෙයි කියලා.."

"අයි අයි.. ඒකට කතා කළාට අයි.."

ටීට වැඩිය කිසිම දෙයක් කොල්ලො දෙන්නා කිව්ව නෑ.
 ආව වගේම පද්ද නැතුව පඩිපෙළ බැහැර උත් දෙන්නා යන්න
 ගියා. මාත් ආවට නැරඳ්දි මගේ ඇත් ඉස්සරහ හිටියෙ
 පරපුරාමත්. ඒ වුණේ දානක් දේවල් ලියැවිලා තිබුණත් පරපු
 මගෙන් කිසිම දෙයක් ඇහුව නෑ.. කතා කරන්න ඕන නෑන
 මොකක්ද, කතා නොකරන්න ඕන නෑන මොකක්ද කියනෙක
 මිනිසා හොඳට දැනගෙන හිටියා.

"පරපු.."

"අයි පුංචි මහත්තයෝ..?"

"මගේ කාර් එක වංගත් කෝදල දාපං.. ගමනක් යන්න
 පියෙන්න.."

පිළිගත් පතක් කරගෙන පරපුරාමත් මිදුලට බිහිද්දි මං
 බාත්රෑම එකට රංග ගත්තා.

පානදුරෙන්, රත්නපුර පාරට දාල අලුබෝවුල්ල හංදියට
 එනකල්ම මගෙ සිනේ කිසිවක් හෙට දවස කොහොම එක්
 වේව්ද කියනෙක.. රොහානියි, අනුරාධි යි වගේ දෙලොවටම
 නැති නැති දෙන්නෙක් එක්ක විරාගත් වගේ කොටුවක් එක්කට
 යන එක නෑන මගේ හිත මටම දොස් කියන්න පටන් ගත්තා.

කිසිවක්. මං මේ කරන්නෙ වබෝදාව දෝසි වීමක්ද..? එකෙමත්
 නැත්නම් අඩුව වන කරපු ඇයොන්නෙත් පවුලෙහිමක්ද..?

අලුබෝවුල්ල හංදියෙන් හරවනකොට සිනේ කිසිම නැති
 නැතිමක්ම නැතිවෙලා ගිහිත් වඩිගෙයි, මගෙයි අනිකුයෙ රත්තරං
 දවස් ඇත් ඉස්සරහ දිලිසුම් දෙන්න ගත්තා.

"දෙ.. දෙයි.. යන්න.. මහ.. මහත්තයෝ.."

මාව දැක්ක ගමන් කල්තැනියෙ ඇත් දෙක ලොකු උනා. ඒ
 වුර මුණෙම පිරිල කිසිමෙ මහා ලොකු පුදුමයක්.

"මං.. මහත්තයා රට ගියේ නැද්ද..?"

ඉතට අත් දෙකත් ගහගෙන කල්තැනි මගේ ඉස්සරහට
 ආවා. කල්තැනි ඇයි මං රට ගියේ නැද්ද කියල අහන්නෙ..?
 එකකොටයි මට මතක් වුණේ කලින් දවසක ආපු වෙලාවේ වික
 දවසකින් මං රට යනව කියල කල්තැනිව කියපු විත්තිය.

"නෑ.. නෑ.. යන්න කට වික දවසක් කියෙන්නවා.. ඇයි
 කල්තැනි..?"

"අහේ මහත්තයෝ.. වබෝදා තංගි මෙහේ ආවතෙ.."

"වබෝදා මෙහේ ආවා..!"

කල්තැනිගෙන් පිටවෙව්ව වචන මට අදහාගන්න බැරිවුණා.
 දෙයි.. යන්න.. මගේ පුංචි කෙල්ල ආයෙත් ඇවිත්..? හිතාගන්නවත්
 බැර මහ විසාල සතුටකින් මගෙ හිත උතුරල ගියා. පිවිසේ
 කල්ප කාලයකට අත්විත්ද නැති මහා සැනසීමක් මේ දැන්
 ලැබුණා කියල මට දැනුණා.

වබෝදා - 2 කියවන්න